

Bạch Công Tử

Contents

Bạch Công Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60

Bạch Công Tử

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, huyền huyền, nhất thụ nhất công, hài. Truyện Bạch Công Tử của tác giả Tiêu là câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-cong-tu>

1. Chương 1

Một ngàn năm trước ven Tây hồ...

Vài tiểu hài tử truy đánh một cái Tiểu bạch xà đáng thương đang hoảng sợ, tuy rằng liều mạng vụn vụn thân thể thon dài bé nhỏ, Tiểu Bạch xà vẫn không cách nào thoát khỏi sự chà đạp đầy ác ý của tụi nhỏ ! Dần dần trên thân thể mềm mại trắng tuyết kia bị đánh nổi lên từng đạo côn ngân, lớp da trơn láng bong lên cả vảy, làm cho người ta nhìn thấy mà thương xót nói không nên lời...

Ai nói tiểu hài tử thiên chân vô tà? Ai nói bọn họ là nhân chi sơ tính bản thiện? Bọn nó căn bản là một đám tiểu ác ma tùy ý! Tiểu Bạch xà vừa cố gắng dựa vừa oán hận nghĩ! Nếu không phải vì tu đạo thành tiên, nó đã sớm quay đầu lại ban cho mỗi người bọn họ một cái “Hôn” ! Hừ

không thể sát sinh... Khả nó sắp bị giết a! Ai tới thông cảm một chút cho nó, thân làm xà thiệt là khó xử!
Lũ người thật là đáng chết! Ô ô ~~ nó hy sinh như vậy, có thể hay không đặc biệt được thăng thành tiên a? Dù sao... cũng là cách mục tiêu “thăng thiên” không xa ...

Còn chưa chịu ngừng tay? ! Đánh nữa là thật sự tiêu mạng luôn a !

“Tê ——” kêu thảm một tiếng, lục mâu trong suốt nhìn trừng trừng hướng tiểu hải tử đang sắp xuống tay, lúc này chỉ còn cách sống lưng nó có bảy tấc! Tiểu Bạch xà ai oán rúc mình vào bụi cỏ thấp, một mỗi không thêm nhúc nhích ...

Toàn bộ tự trách mình... còn có ích gì đâu ! Cũng tại nó tham ăn bò ra ăn vụng cỏ linh chi

kết quả... Lão thiên có muốn phạt nó cũng đừng hiệu nghiệm mau như vậy chứ? ! Ô ô ~~ chết là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn a

nó tốt xấu gì cũng tu hành 120 năm, liền như vậy mà đi gặp diêm vương... Sẽ bị lão cười chết a ! Nó không muốn trên mộ chí của chính mình thượng viết “Tên tiểu xà này vì tham ăn mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ” ! Nếu nó cũng có mộ chí này nọ như vừa mới nói nha...

Ngay tại lúc Tiểu Bạch xà nản lòng thoái chí nằm chờ chết, một thư sinh qua đường phát hiện trong rừng cây đang diễn ra một màn trình diễn nho nhỏ “Giết xà án “, hần vốn định lơ đi, đột nhiên nghĩ đến, nếu đem da xà bán, còn có thể kiếm vài đồng trình mua bút mài! Hơn nữa có thể thử một chén xà canh giải đỡ thêm... (bó tay ==)

“Uy! Các người như thế nào có thể khi dễ một tiểu sinh linh vậy? !” Trùng to mắt, thư sinh lấy bộ dáng trịnh trọng, bắt đầu lên tiếng răn dạy. Bọn nhỏ vì sự xuất hiện của hần mà dừng lại động tác! Tiểu hải tử thời nay thật là... Không ai từng dạy qua cho bọn chúng phải tôn trọng thứ gì có thể ăn hay sao? Nếu không ăn thì đừng mang ra làm trò đùa...

“Tú tài lắm chuyện! Liên quan gì đến người! Đáng ghét!” Bọn nhỏ cười đùa, đứng lên vây quanh thư sinh, người một lời thì ta một ngữ! Căn bản bọn họ không đem thư sinh để vào mắt. Trên nguyên tắc người biết nhận thức sẽ không cùng tiểu hải tử chấp nhặt, hần liền dùng âm thanh chậm rãi: “Ngoan ~ thúc thúc là nói

các người không nên ức hiếp nó như vậy

để thúc thúc mang nó đi đi!” Ta sẽ dùng nó vào việc có ích

!

“Nói đến nói đi, ngươi là muốn này xà a!” Khinh thường nhìn hần một cái, tiểu hải tử cầm đầu còn đạp lên cái đuôi đáng thương của Tiểu Bạch xà một cước. Bị làm cho bưng tỉnh, Tiểu Bạch xà cảm kích hé mắt ra nhìn thư sinh một cái, rốt cục là lão thiên gia có mắt a

nó không cần phải mất mặt ! Cố gắng ngẩng đầu, Tiểu Bạch xà muốn biểu đạt tâm trạng kích động cùng sự biết ơn của chính mình lúc này, nhưng là...

“Cho người cũng được, lấy ngân lượng ra đổi!” Cái gì? ! Nó, nó, nó đường đường ở Tây hồ tu hành 120 năm. Bạch công tử trị giá chỉ có thể tính bằng ngân lượng hay sao? ! Rất vũ nhục xà đi! Trợn mắt hai con mắt hồng hồng, Tiểu Bạch xà không tiếng động làm ra vẻ nó rất chi là phản đối!

Đáng tiếc... Không ai để ý nó...

“Thế này đi! Bộ dáng nó tiêu tụy thế kia cũng không có mấy lượng thịt! Nhiều nhất 20 văn!” ... Người kia là đang nói chính mình sao? Đang đem nó ra cò kè mặc cả sao? ! Ngại chính nó còn chưa đủ thê thảm sao? !

“Ít hơn 30 văn không bán!” Tiểu hải tử còn nhỏ mà con người ranh mãnh giáo huấn chuyển động! Nhú nhú mày, thư sinh bất mãn thấp giọng: “Còn nhỏ mà ranh ma quỷ quái như vậy, tương lai nhất định là một tai họa!” Nói xong, thư sinh nhướng mi lên, nhặt lấy một cành cây khô, đem Tiểu Bạch xà còn trong tình trạng mơ màng ngơ ngác không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra mà bước đi! Tiểu hải tử đuổi theo đòi tiền, lại bị hần xua sang một bên mà đi!

“Xà này cũng không phải là của nhà ngươi ! Hãm hại nó như vậy! Không giáo đường a...”

“Ngươi xấu xa!”

“Ta lại chưa nói cấp cho ngươi tiền a

“

Á khẩu không thốt nên lời, Tiểu Bạch xà mở lớn xà khẩu, đại não “phụt” một cái, tạm thời không thể phân tích chính mình có nghe đúng hay không! Đây ân nhân cứu mạng... Như thế nào không giống cái thứ tốt vậy? Ngược lại còn lấy đại khi tiểu (ý lớn hiếp nhỏ), chiếm tiện nghi của người ta...

Mặc kệ bọn nhỏ đang khóc nháo ở phía sau, thư sinh khom lưng đem bọc hành lý để một bên, kiểm mấy cành cây khô bắt đầu nhóm lửa!

Lửa?

Buồn bực lắc lắc đầu, Tiểu Bạch xà càng ngày càng muốn nghĩ không ra ... Thời tiết lại không lạnh lẽo gì, ánh nắng tươi sáng như vậy, còn cần nhóm lửa sao? Thẳng đến chính mình bị đưa tới gần ngọn lửa, Tiểu Bạch xà mới phát hiện, chính “Ân nhân cứu mạng” là muốn ăn luôn chính mình? !

“Ha ha

thiên cho xà thịt, không ăn bạch không ăn, ăn cũng ăn không phải trả tiền, ăn không phải trả tiền ai không ăn

~ “ (hát cái gì vậy trời =.=!)

Giỡn hả? ! Tú tài này tính hủy hoại 120 năm tu hành của mình hả? ! Không được! Tuyệt đối không được! ! ! Lấy thân báo đáp cũng không phải cái kiểu như vậy! Tiểu Bạch xà giãy dụa tuột khỏi cành cây khô, hướng ở chỗ sâu trong bụi cỏ lưu đi! Lại bị thư sinh bắt giữ trở về...

“A? Ngươi hội chạy trốn? Thực có ý tứ!” Hoàn toàn xem nhẹ xà cũng có linh tính thư sinh thán phục cười mắng, bắt đầu có điểm không muốn ăn thịt nó. Dù sao nó nhỏ như vậy, còn chưa đủ nhét kẽ răng nữa...

Vô nghĩa! Không chạy liền càng có ý tứ hay sao! Tiểu Bạch xà hai mắt trắng dã tự than thở mệnh khổ gục đầu xuống... Thật muốn cắn cho hắn một cái! Coi như độc chết hắn đi!! Nó chính là linh xà ân thường cứu báo (có ân thì trả, có thù thì báo) à! Ai — chính mình thật sự là lúc trước ngu ngốc, không nên xuất môn...

Cẩn thận quan sát trong chốc lát, thấy Tiểu Bạch xà giống như là đang thở dài, nếu không đủ ăn, hẳn rõ ràng nên thuận nước giong thuyền, làm chút việc thiện đi! Nghĩ xong, thư sinh xem ra vừa hạ một quyết định cực kỳ lớn lao, mang Tiểu Bạch xà đi về phía ven Tây hồ!

“Nhìn ngươi giống như có linh tính! Ta liền đặc biệt chịu thiệt một chút, thả ngươi! Bất quá

ngươi cần phải nhớ rõ sau này phải báo ân nga

~ ta nghĩ nghĩ muốn ~~ ta muốn có bạc triệu gia tài ~~ quan to lộc hậu

còn muốn danh thanh lừng lẫy

~” thư sinh vừa đi vừa không ngừng suy suy tính tính. Tiểu Bạch xà vừa dạo quanh một vòng cầu Nại hà trở về, còn đang quá sức cảm động, tuy không thể lý giải nhưng vẫn đem nguyện vọng không đáy của thư sinh cấp nhớ kỹ! Nó là linh mẫn xà... Hôm nay có ân nó sớm muốn gì cũng hội báo ! Nói cách khác, nó là phải giữ gìn hình tượng chính mình! Đỡ phải nghe mọi người nói làm xà ác độc không lương tâm!

“Cuối cùng...” Dừng một chút, thư sinh dùng ngữ khí không giống như vừa rồi nhẹ nhàng nói: ” Ta còn muốn có một... tri kỷ chân tình làm bầu bạn...” Trong lúc Tiểu Bạch xà ngốc lăng nháy nháy mắt không hiểu chuyện gì đang diễn ra, thư sinh đã đem nó bỏ xuống Tây hồ, chỉ liếc mắt nhìn nó một cái, xoay người mà rời đi!

“Tri kỷ chân tình làm bầu bạn? Đây là bảo ta đi tìm cho hắn? Dừng pháp thuật thao túng còn có tính là chân tình không ta?” Phiền não theo nước chảy bèo trôi trong chốc lát, Tiểu Bạch xà dường như đột nhiên chợt nhớ tới cái gì, âm thanh thét chói tai chỉ có xà mới hiểu ——

“Uy — ai nói với hần ta là rắn nước chứ? ! Cứu mạng

“

Một ngàn năm sau ven hồ Tây Tử, đúng tiết thanh minh, mưa bụi mờ lung, trên đường người đi tốp năm tốp ba, những chiếc tán đủ màu sắc phảng phất khắp nơi như hoa tươi nở rộ rờ! Tiết thanh minh nhiều mưa, tin rằng hôm nay sẽ không có ai ra đường mà quên không mang tán...

Nhưng mà —

“Ách xì!” Một vị công tử áo trắng dung mạo tuấn tú như ngọc đứng dựa người vào đoạn kiều (cây cầu nhỏ), thân thể đơn bạc tựa hồ rót cục chịu không nổi đành run rẩy đứng lên! Mưa theo đường nét duyên dáng trên thân thể hần đều đều rơi xuống, bạch y như dán dính vào da thịt, ôm quanh cơ thể phẩn nộn như ẩn như hiện. Vị bạch y công tử này tuy rằng mày liễu cong như vầng trăng khuyết, đôi mắt quả hạnh to đen trong suốt như xuân thủy, răng trắng bóng như ngọc mài, cánh môi anh đào đỏ hồng như tô son, toàn thân không có chỗ nào mà không làm cho người ta ánh mắt phải tỏa sáng, hô hấp dồn dập vì mị lực! Đáng tiếc... một cổ xuất trần phiêu dật nhưng tựa như kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương, trăng trong nước), làm người ta chỉ dám nhìn xa mà không dám tới gần. Ít nhiều cũng vì mật khí chất này, bằng không hần sớm đã bị nam nữ phong tình tận dụng thời cơ mang ra ăn tiền mặt tịnh!

Về phần tại một thời đại hỗn loạn đen tối một vị công tử đẹp như vậy, như thế nào lại ngốc nghếch đứng dưới mưa! Ai — không cần hoài nghi, hần chính là Tiểu Bạch xà một ngàn năm trước bị thư sinh cứu lên, hiện tại hần sắp công đức viên mãn, cho nên cần tuân lời thề, tìm đến thư sinh kia để báo ân! Chính là... Hần ở trong sơn động ngồi chồm hổm chừng một ngàn năm qua, đã sớm quên nên ở cùng phạm nhân như thế nào, huống chi chính mình vẫn là một con rắn...

Kết quả, hần lúc đi dạo tới lui vài vòng, lại gặp một gánh hát diễn vở Bạch xà truyền mà ai cũng thích, lập tức quyết định ‘ngựa chết cũng kiên quyết làm thành ngựa sống’! Nếu bạch xà mẫu dùng loại phương pháp này có thể đem người kia dẫn dụ tới, hần bắt quả cũng chỉ là muốn cho ân nhân “nhận thức” một chút, hần là sẽ không đến nỗi trắc trở đi! Cho nên, rõ ràng dùng ngón chân cũng có thể bấm đốt ngón tay ra hôm nay có mưa, Bạch công tử vẫn là làm đúng kịch bản đem tán để qua một bên, chờ ân nhân hảo tâm mau tới cùng mình hợp diễn vở “Tây hồ mượn tán”!

Nhưng...

“Ách, ách ...xì!” Như thế nào còn không thấy người đến? ! Đừng nói là hần một ngàn một trăm hai mươi năm công lực cũng tính sai đi! Áo nào ghé vào lan can cầu, Bạch công tử suy sụp rũ cả hai vai. Tại sao có thể như vậy... Hần đã tính đến ba mươi bảy lần! Thư sinh chuyển thể hôm nay nhất định sẽ mang theo tán có lưu bắc đầu thất tinh đồ án đi qua đoạn cầu này. Theo như hần tính toán là giờ tý sẽ bắt đầu, nhưng chờ tới bây giờ đã sắp quá Ngọ, vẫn không thấy người nào mang tán như vậy đi đến!

Lúc mới đầu hần còn có thể thực hưng phấn kích động, lại còn đoán xem ân nhân sẽ có bộ dáng gì, là nam hay là nữ, nhưng không biết có phải là nhiệt tình cũng có thể bị mưa kiều tức, hần hiện tại chỉ cầu đến thấy cầu cũng tốt a! Đừng nói là hần chỉ mới như vậy thôi đã ngã gục... Cho dù hần là xà tiên sẽ không sinh bệnh, nhưng cũng biết lạnh không phải hay sao? ! !

Ai — sớm một chút hoàn thành nguyện vọng của thư sinh, hần cũng sớm một chút đắc đạo phi thiên a... Động vật muốn đắc đạo, lão thiên gia sẽ sắp đặt thử thách kiếp nạn số, mỗi một kiếp nạn đều phải chịu sét đánh te tua! Ngâm nghĩ Bạch công tử hần bản tính tình khiết lương thiện, thường xuyên lên giúp đỡ những người tình cờ đi lạc trong núi. Hơn nữa một ngàn năm đã nhịn đi thú tính, tà hỷ sinh chính mình cũng nhất định không đả thương người khác, cảm động đến Thiên Lôi. Cho nên, chín lần sét đánh kia đều là có ý tứ, nửa điểm cũng không có đem hần đánh quá. Hần vận thật là tốt, sẽ không tới nỗi ngay hôm nay liền hết tốt đi? !

“Ai —” sâu kín than nhẹ một tiếng, Bạch công tử quỵ rũ bị mưa trêu chọc làm cho ướt nhẹp, mái tóc đen nhánh sau lưng buông rũ xuống. Hần xấu xa tự nghĩ: “Nói không chừng thư sinh kia chuyển thể thật sự thành một lão cầu! Đến lúc đó, ta sẽ tìm một thiên hạ đệ nhất cầu mẫu cấp cho nó, sau đó lại mang cho

hoàng đế lão tử nuôi dưỡng, như vậy vinh hoa phú quý, kiêu thế mỹ quyền liền đều đạt thành ! Về phần thiệt tình chân ái... Ha ha

cầu chẳng lẽ còn có tư tưởng đó nữa sao? !” Hiển nhiên khi nói lời này hẳn đồng thời đem chuyện chính mình cũng là một con rắn quen mất tiêu...

Lời vừa nói giống như lập tức linh nghiệm, ngay tại thời điểm hắn đắm chìm trong vọng tưởng của chính mình, một tiếng chó sủa đột nhiên từ phía sau vang lên! Khiếp sợ xoay người lại, Bạch công tử quảng mắt hình tượng tròng lớn con mắt lên, sống chết nhìn chăm chăm con cầu tựa hồ đã phát hiện chân thân chính mình mà điên cuồng kêu thảm: “Không, không thể nào! Ta, ta không phải thực tâm nguyên rửa người a!”

2. Chương 2

“...” Khóe môi khẽ gợi khe khẽ nhếch lấy một cái, Từ Phiêu Nhiên bộ dạng anh tuấn, ngũ quan tinh xảo lược hiển âm nhu lúc này mỗi một tác đều lộ ra vẻ ảo não cùng bất đắc dĩ. Tuy rằng cánh tay thon dài nắm chặt cán tán tinh mỹ, nhưng thân thể vẫn nhược cao gầy của y vẫn bị mưa thấu qua. Nguyên nhân rất đơn giản, vì nóng lòng muốn xuất môn, y mới không đề phòng mà mắc mưu của Tiêu Tương. Đã sớm hiểu rõ nữ nhân kia làm sao có thể hảo tâm nhắc nhở mình mang tán theo chứ?

Nực cười, y đường đường là một “phẩm hương công tử” nổi danh cả Hàng Châu lẫn Tô Châu, thẳng đến lúc khởi tán mới phát hiện tán bị đâm thủng bảy chỗ, vừa vận hình thành phương thức sắp xếp bắc đẩu thất tinh, khiến mưa không còn gì cản trở đem mình dầy vò đến thống khoái!

Chán ghét kéo kéo lại y sam vì ướt mà bám dính vào người, Từ Phiêu Nhiên hai phiến môi đông lạnh chậm rãi phun ra mấy câu chữ rửa cực không văn nhã! Chờ xem, y là lão bản địa vị tôn quý, Tô Hàng nắm trong tay mấy chục tửu quán, sòng bạc, kỹ viện, sau khi trở về mà để cho xú nữ nhân kêu Tiêu Tương kia sống khá giả mới là lạ!

Nếu không phải Tiêu Tương nhan sắc tài nghệ song tuyệt, được lũ khách nhân vô vị kia tán tụng đến tận trời, y cũng sẽ không sùng sục đến nỗi để cho nàng làm cần chỉ thiếu một bước lên đầu y mà ngồi nữa thôi! Y nổi tiếng hai chữ ‘khắc nghiệt’, đại danh này cũng không phải là hôm nay mới truyền ra đi ...

Tô Hàng (Tô Châu, Hàng Châu) không người nào là không biết, y Từ Phiêu Nhiên Từ Đại công tử chẳng những trong nhà bạc nhiều có thể lấp đầy Tây tử hồ, mà còn vì vẻ tuấn dật tài hoa được đương kim hoàng đế phong làm bố y hầu. Việc phong bố y hầu thực ra ngoài việc đề cao thanh danh y, còn có một ý tứ khác, là do quá sợ cái miệng chua ngoa dẻo nhẹ của y! Nói chua ngoa thì có điểm quá phạm, y cũng bất quá trong chuyện thông thương giao dịch tận dụng triệt để bảy tác lười khiến người khác mang đến cho mình lợi nhuận cao nhất. Y bất quá còn có thể thuyết phục nhất phẩm quan viên nữ nhân Kiều gia đến “Quân tự tủy” của mình nguyện ý làm ca kỹ. Hoàng đế vì việc này muốn giáng tội y, y bất quá lại dùng bảy tác lười hảo hảo phân tích, làm cho hoàng đế vội vã phong làm bố y hầu, một trận mồ hôi lạnh tống khứ y ra khỏi kinh thành cho khuất mắt. Nói đi nói lại y cũng bất quá là nói chuyện không nể mặt người khác chút thôi...

Từ Phiêu Nhiên ngẩng đầu, không hờn giận nhìn mưa theo bảy lỗ thủng trên tán tiến vào, thật không rõ chính mình còn muốn cái tán bị phá này làm gì? !

Bước mạnh trên đoạn kiêu y phát hiện phía trước đường bị chắn ! Chỉ thấy một thiếu niên không thua gì danh kỹ xinh đẹp thiên hạ đệ nhất của y, chính là vẻ đẹp kia khiến tâm con người ta không ngừng run động. Hắn vọt người nhẹ ngồi lên lan can cầu, không để ý bộ quần áo trắng thuần đã đem toàn bộ đường cong trên người bán đứng, ai oán hướng đại hoàng cầu đang hung hăng xé rách vạt áo mình mà cầu xin tha thứ: “Ân công... Người không cần cần ta a! Ta thật là không lòng dạ nào nguyên rửa người... Ta không nghĩ tới người thật sự biến thành cầu... Bất quá... Như thế nào ta lại không phát hiện bắc đẩu đồ án tán? Oa a a a — đừng cần! Ta quả thật sai lầm rồi... Nghĩ đến việc ân công người ‘mượn tán’ là rất miễn cưỡng...”

“...” Nhấn lại mi, vốn đã bị lâm vào tình cảnh thất điên bát đảo, Từ Phiêu Nhiên tâm tình càng ác liệt ! Thanh khụ một tiếng, lời nói châm chọc từ miệng của hắn lưu chuyển mà ra, tuy êm tai nhưng là cố tình đâm vào ruột gan người ta: “Nếu qua cầu, xin mời nhanh lên, không nên chặn đường.”

“... Thất tinh tán!” Vốn nghĩ muốn quay đầu lại nhìn xem ai mà khẩu khí ác đức như vậy, Bạch công tử sau khi nhìn thấy cái tán bị phá trên đỉnh đầu Từ Phiêu Nhiên, phần uất toàn bộ hóa thành kinh hãi! Chính là y... Là thư sinh kia chuyển thế! Hẳn thật sự không có tính sai! Một ngàn năm... Cuối cùng lại thấy mặt! Không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống, Bạch công tử bị đại hoàng cầu rống lên một tiếng uy hiếp, hắn kêu lên một tiếng, hoảng vía lên đến sau lưng Từ Phiêu Nhiên, âm thanh phân không rõ là vui sướng hay vẫn là đang sợ hãi:

“Này, vị công tử này... Tại hạ có thể cùng ngài che chung một tán hay không? !” Xem ra bộ dáng Từ Phiêu Nhiên không giống người có thể chủ động, Bạch công tử hẳn vì để nội dung vở kịch thuận lợi phát triển, đành phải tự mình mở miệng trước!

“Người nói cái gì?” Bị Bạch công tử đang trong tình trạng thẩm hại như vậy tóm lấy, Từ Phiêu Nhiên vẻ mặt lãnh hạ. Ai, xem đi, xem đi, cái tán trên đỉnh đầu y căn bản chỉ là một phế vật! Vị bạch y công tử này lại còn muốn dùng nó để tránh mưa. Chẳng lẽ hẳn chính là một kẻ điên đáng thương? Thật là xúi quẩy...

“Ta nói...” Nghĩ đến y không có nghe rõ ràng những gì mình nói, Bạch công tử một bên vừa cẩn cẩn dục dục né tránh đại hoàng cầu không dự định buông tha mình, một bên lên tiếng giải thích: “Có thể hay không cho ta dùng cái tán kia với... hay ngài liền cho ta đi!” Sự tình hướng lạc điệu, Bạch công tử nhúc nhích đầu quát nhẹ Từ Phiêu Nhiên đang bắt vì sở động (không nhúc nhích)! Ánh mắt gì thế này? Thế nào lại thấy ở trong mắt có một tia quen thuộc...

“Ý của ngài là nói muốn... Vậy bán cho ngài 50 văn. Thế nào?” Dù sao chính mình có giữ lại cũng không thể che mưa che gió gì, nếu đã vậy nên đem tán bán cho kẻ điên xinh đẹp này đi! Máu thương nhân trong người Từ Phiêu Nhiên lập tức sôi trào, nhưng vẫn còn chút lương tâm tính toán sẽ đem tán bán rẻ so với giá gốc... là 2 văn. (mua 2 văn bán 50 văn, rẻ a =.=!)

“Cái gì? ! Ngài, ngài đem tán bán cho ta? !” Không dám tin mở lớn miệng, Bạch công tử nghĩ muốn phản bác một chút nhưng rồi lại thật sự không nói được gì ! Hình như trong Bạch Xà truyền không phải như thế? !

“Dù sao ngài cũng là muốn tán thôi, mua lại thì thế nào?” Từ Phiêu Nhiên không kiên nhẫn vẩy vẩy bọt nước bám trên tóc, trừng mắt âm thầm đánh giá Bạch công tử, nghĩ muốn nhìn một chút xem kẻ điên này còn có thể có phản ứng như thế nào. Cẩn cẩn môi dưới, Bạch công tử cẩn thận lo lắng một chút, chính xác, mục đích vốn là mượn tán, mua hay mượn không phải đều là giống nhau sao? !

“Hảo, ta mua.” Trong lúc Từ Phiêu Nhiên dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình chăm chú, Bạch công tử lên dùng Ngũ yêu thuật pháp tạo ra ngân lượng, không chút nghĩ ngợi giao cho Từ Phiêu Nhiên! Lại là ngân lượng... Bọn họ thật đúng là hữu duyên...

“Tiền trao cháo múc, hai bên coi như thỏa thuận xong.” Có chút thương hại, Từ Phiêu Nhiên đem chiếc tán bị phá đưa cho hắn, tiếp nhận tiền xong cũng không quay đầu lại bước qua cầu. Luống cuống tay chân ôm cái tán hư, Bạch công tử ở trong đầu hồi tưởng bước tiếp theo nên là gì... Xem ra, đoạn gặp gỡ trên cầu này không đơn giản như hắn tưởng tượng... Nếu như nhớ không lầm thì, hẳn là đến đoạn mình dùng thuyền tới bồi ân công! Đúng! Là thuyền!

Nghĩ vậy, Bạch công tử dùng tốc độ nhanh nhất hảo thu tán, hướng về phía bến đò chạy đi! Lúc này hẳn không muốn lại làm hư chuyện !

“Đò phu, ngài rốt cuộc có đi hay không? !” Không có tán, cũng đã thấm mệt, Từ Phiêu Nhiên bước nhanh đến bến đò, đáng tiếc mưa càng rơi xuống càng lớn, bến đò mênh mông cũng chỉ còn lại một cái thuyền ! Mặc dù Từ Phiêu Nhiên nâng cao tiền thuê thuyền, người cầm lái vẫn nhất quyết không muốn đi một chuyến !

“Như thế nào có thể như vậy!” Bị Từ Phiêu Nhiên chạy tới bến đò giành trước, Bạch công tử đầu tiên là sợ hãi thầm kêu không ổn, sau lại nghe người cầm lái không chịu ra thuyền, làm kế hoạch của mình có nguy cơ phá hỏng, hắn vội vàng lớn tiếng phản bác! Không kịp quản người khác đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, Bạch công tử giằng lấy bạc trong tay Từ Phiêu Nhiên, hung hăng nhét vào tay người lái thuyền, đồng thời nhẹ giọng uy hiếp: “Ngài có lái thuyền hay không đây? ! Cẩn thận... Bán công tử khiến cho ngài rất khó coi!”

Cũng không biết có phải là do Bạch công tử cố ý lộ ra ‘thú tính’ hay không, tên lái thuyền bị dọa đến bay hồn vía, mãnh liệt gạt đầu, ba bước thành hai bước xông lên khai thuyền! Thấy tình thế thuận lợi Bạch công tử ôn nhu cười, đối Từ Phiêu Nhiên vẫn đứng yên một bên niềm nở tiếp đón: “Vị công tử này, nếu không khách khí, xin mời cùng tại hạ ngồi chung một thuyền đi.” Đáp ứng đi! Đáp ứng a! ! Ở trong lòng nói thầm như niệm thần chú, Bạch công tử con người trong suốt như phát ra tia lửa điện ra về cầu xin nhìn về phía Từ Phiêu Nhiên còn đang hoang mang lưỡng lự. Có lẽ cảm ứng được ám hiệu của hắn, Từ Phiêu Nhiên không nói lời nào, bước lên thuyền!

Thấy thế, Bạch công tử mừng như điên trên miệng nở ra một nụ cười thực ngọt ngào, làm cho gã chèo thuyền nhịn không được cất tiếng khụ khụ!

“Đa tạ vị công tử này không khách khí... Xem ra, chúng ta vẫn là... hữu duyên tượng ngộ nha... Người lập tức đáp ứng với ta đồng thuyền !”

Nheo lại con người lạnh lạnh liếc mắt quét qua người hắn một cái, Từ Phiêu Nhiên thẳng ngồi xuống ở vị trí thượng, không nhanh không chậm lạnh lẽo trả lời:

“Vô nghĩa. Tiền đồ là của ta trả ...”

Thuyền trong mưa bụi mông lung chậm rãi lướt đi, không khí trầm mặc ngột ngạt bao phủ chung quanh, Bạch công tử ngáp ngừng nhìn trộm khuôn mặt lãnh đạm của Từ Phiêu Nhiên. Mấy lần nhếch môi, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội nào để mở miệng! Làm sao bây giờ? Y tuyệt không đem mình để vào mắt a! Càng không thể trông cậy vào việc tương lai Từ Phiêu Nhiên đến tìm hắn đòi lại tán ... Y căn bản là đã đem cái tán bị hư này bán đứt cho mình rồi...

Trước mắt tình tiết vở kịch càng ngày càng khác xa, Bạch công tử bất an liếc nhìn Từ Phiêu Nhiên, trong lòng có chút run rẩy, ai oán gục đầu xuống... Chẳng lẽ hắn không thể đắc đạo phi thiên nữa hay sao? Không được! Trong lòng vừa động, Bạch công tử nghĩ đến mục đích cuối cùng của mình, chẳng qua là giản lược bớt quá trình, chắc cũng không có gì ảnh hưởng đâu...

“Xin hỏi...” Thật cần cần dục dục, Bạch công tử có chút sợ hãi nhẹ giọng hướng Từ Phiêu Nhiên vẫn đang hướng tầm mắt nhìn mưa rơi bên ngoài thuyền mà hỏi. Kỳ thật vào lúc hắn buông tiếng thở dài, Từ Phiêu Nhiên đã đem sự chú ý tập trung trở về, lúc này thấy hắn đặt câu hỏi, y vẫn trước sau như cũ nén giữ giọng điệu bất ôn bất hòa (không nóng không lạnh) nhàn nhạt trả lời: “Chuyện gì?”

“Cái kia... Thực đường đột hỏi một chút... Người muốn có tiền đúng hay không...?” Nếu Bạch công tử trí nhớ không quá tệ, thì đây là một trong những nguyện vọng của thư sinh!

Ngây người một chút, Từ Phiêu Nhiên muốn cười nhưng lại miễn cưỡng nhịn xuống, liếc mắt một cái quét qua quần áo đơn bạc của vị công tử xinh đẹp tuyệt trần, Từ Phiêu Nhiên có điểm trào phúng hỏi lại: “Như thế nào? Người có thể cấp cho ta tiền phải không?”

“Đúng vậy a đúng vậy!” gạt đầu thật mạnh, Từ Phiêu Nhiên có vẻ không tin làm đụng chạm đến lòng tự tôn của xà tiên hắn.

“Ta hiện tại ở Tô Hàng có mấy chục cửa hàng, cho dù nói phú khả địch quốc cũng không đủ... Người như thế nào lại muốn làm cho ta có tiền?” Giật nhẹ khóe miệng, Từ Phiêu Nhiên khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ hỏi, thành công làm cho Bạch công tử nghẹn lời...

Như thế nào có thể như vậy! Hắn như thế nào có thể không đợi chính mình báo ân liền có nhiều tiền như vậy! Ở trong lòng không giảng đạo lý một phen nén giận, Bạch công tử đáng thương khổ sở hé ra khuôn mặt cười u ám ...Cơ hội thành tiên lại xa vời một chút...

Nhưng... nếu chỉ như vậy đã buông xuôi thì thực có lỗi với sự cố gắng một ngàn năm qua !

Cắn cắn môi dưới, Bạch công tử hít sâu một hơi điều chỉnh tinh thần: “Cái kia... Có thể hay không thất lễ hỏi thêm một câu, người... có nghĩ là muốn có được địa vị tôn quý?”

Có điểm kỳ quái lại liếc mắt nhìn hắn một cái, Từ Phiêu Nhiên đối vị bạch y công tử này bắt đầu cảm thấy hứng thú ! Lúc ban đầu y còn hoài nghi người này nhìn ra thân phận mình, nên cố ý lờ lững kéo kéo làm

quen. Hiện tại lại có thể khẳng định, cho dù ngay cả cầu ở Tô Hàng đều biết mình là ai, thì vị tuấn mỹ công tử thật thà chất phác này thật sự không biết hẳn chính là “Phẩm hương công tử” !

Nghiền ngẫm chốc lát, Từ Phiêu Nhiên lại dùng giọng điệu lạnh lạnh trả lời: “Ta hiện tại đã là bố y hầu... nếu người cho rằng còn chưa đủ tôn quý... đừng nói là muốn ta làm một cuộc đảo chính, ôm mộng làm hoàng đế luôn đi!”

“Không thể! Như vậy vi phạm thiên luật!” Vội vàng lắc đầu liều mạng phủ định, Bạch công tử đỏ khóc đỏ cười suy sụp rũ cả hai vai... Có làm hay không... Hẳn vinh hoa phú quý tất cả đều có... Sao còn muốn mình làm cho cái gì? !

Thở ra một hơi thật dài, Bạch công tử giữ vẻ bình tĩnh nhìn về phía Từ Phiêu Nhiên tài mạo song toàn, hẳn thực nghiêm túc lo lắng có nên hay không quay về sơn động nằm chờ y chuyển thể tiếp theo thành tên khất cái rồi hẳn trở ra!

“Nhà người ở nơi nào?” Đột nhiên Từ Phiêu Nhiên lên tiếng hỏi. Bạch công tử còn đang chìm ngập trong suy tư ai oán, chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng, nghe vậy cứ thế mà trả lời: “Ven hồ Tây Tử, cái động thứ mười bảy...”

“Làm sao?” Không thể xác định cái lỗ tai mình có nghe đúng đáp án hay không, Từ Phiêu Nhiên nhăn lại tuấn mi, không kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa: “Người ở tại trong động?”

“Làm sao vậy? Đừng nháo... Ta đang suy nghĩ chuyện trọng yếu mà!”

“...” Trầm mặc một chút, cảm thấy được đối phương nhìn thế nào cũng không giống như là đang nói dối, Từ Phiêu Nhiên chậm rãi tiếp tục truy vấn: “Vậy người bình thường đều ăn cái gì?”

“Ăn? Để xem... là chuyện tám trăm năm về trước ... Đã bao lâu chưa ăn qua thứ gì, ta ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ ràng lắm!” Bạch công tử thay đổi cánh tay tựa vào bên má, không chút nghĩ ngợi trả lời.

Rốt cục ở trong lòng đại khái đã đoán ra thân phận Bạch công tử, Từ Phiêu Nhiên trong ức khuyến giải an ủi không phải không có đồng tình cùng vui sướng khi người gặp họa : “Người thật đúng là không chỗ dung thân lại thêm áo cơm khó giữ được a!”

“Cái gì? Ta cái gì?”

Thật vất vả phục hồi tinh thần lại, nhìn trừng trừng vẻ mặt đầy cổ quái của Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử hoài nghi trong lúc mình trầm tư có phải hay không đã bỏ lỡ chuyện gì trọng yếu...?

“Được rồi... Tuy rằng ta cũng thực khó xử... Nhưng nếu mặc kệ người thì thật không hợp thái độ làm người đạo nghĩa của ta, người thẳng thắn như vậy, hay là lưu lại bên cạnh ta đi, ta phụ trách cho người mỗi ngày ba bữa cơm cộng thêm một chỗ để ở. Như thế nào?” Quyết định đem thiếu niên mỹ mạo thiên hạ này lừa gạt ở bên cạnh mình, Từ Phiêu Nhiên hé ra nụ cười sáng lạn, biểu tình hiền lành nói không nên lời ...

“Ta...” Có phải hay không ông trời đã nghe được tiếng kêu oán giận của mình? Cảm động đến nỗi hốc mắt nóng lên, Bạch công tử không thể tin được mình may mắn như vậy, thật sự là ‘đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’ (Đi mòn thiết hải tìm không thấy, vô tình bắt được chẳng tốn công) !

Thế nhưng kích động phải khóc sao? Từ Phiêu Nhiên nghĩ đến nguyên lai là do hắn đã trải qua nhiều ngày khổ sở nên mới có thể cảm động như vậy... trong lòng y càng tin tưởng có thể đem hắn một phen lừa gạt! Dù sao một đại mỹ nhân như vậy, lưu lại có lợi chứ không hại! Nếu gặp khách hàng tính chuộng nam sắc, nói không chừng còn có thể kiếm rất nhiều ngân phiếu nha!

“Thỉnh nhất định phải thu lưu ta!” Hoàn toàn không biết chính mình sắp bị người ta đem bán, Bạch công tử hưng phấn nắm lấy góc áo Từ Phiêu Nhiên, làm bộ đáng nhu nhu cầu xin, sau khi được Từ Phiêu Nhiên gạt đầu, hẳn cao hứng đến nỗi hận không thể nhảy lên ôm cổ đối phương!

Hắn thành tiên có hi vọng rồi...

Ngay tại lúc hai người mỗi người ôm một tâm tư, một người cười gian xảo, một kẻ ngoác mồm vui sướng, thuyền an ổn cập vào bến...

3. Chương 3

“Xuống dưới đi.” Sải một bước dài, Từ Phiêu nhiên quay đầu lại phát hiện Bạch công tử vẫn còn đứng sững sờ ở trên thuyền, y nhướng mày, thần nhiên nhắc nhở. Bạch công tử đang chìm trong mộng lung suy nghĩ lập tức bình tĩnh, ngậy ngốc cười, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống khỏi thuyền!

“Đã tới rồi sao?” Không hổ là Đại Thành a! Tuy rằng nơi Tây tử hồ hắc ở cũng được xem là luôn náo nhiệt phi phàm, nhưng nếu cùng cái nơi rộn ràng nhộn nháo người người tấp nập này mà so sánh, thì vẫn chỉ là yên lặng đến tịch mịch ... Bất quá... cho tới bây giờ chính mình chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, Bạch công tử biết rõ mình là xà tiên so với nhân loại cũng coi là lợi hại hơn, nhưng vẫn nhịn không được gắt gao đi theo sau Từ Phiêu Nhiên đang nhàn nhã bước, một khắc cũng không dám rời xa y!

Từ Phiêu Nhiên cũng không chú ý thấy Bạch công tử đang sợ hãi, từ lúc bước chân xuống khỏi thuyền, trong đầu y chỉ tràn ngập những dự tính như thế nào sau khi trở về đem nữ nhân chết tiết Tiêu Tương một phen chinh đồn! Nếu cứ để như vậy mà nuốt xuống khẩu khí này, danh hào “Phẩm hương công tử” của y liền trở thành hư danh đi! Nên bắt nàng tiếp lão Vương gia mà nàng ghét nhất? Vẫn là làm cho nàng thà chết cũng không nguyện bước vào Vương phủ hiển nghệ? Hoặc là...

Thật cẩn thận quan sát vẻ ngoài cùng biểu tình thiên hình vạn trạng của nhân loại qua lại trên đường, Bạch công tử càng ngày càng phát hiện, Từ Phiêu Nhiên thật đúng là vận khí không phải tốt bình thường! Vấn đề.. hiện tại không phải là lúc để khen ngợi! Y càng hoàn mỹ, chỉ càng làm mình thêm nhức đầu! Ở trong lòng thầm cầu nguyện Từ Phiêu Nhiên nhanh nhanh xảy ra chuyện gì đi... Bạch công tử âm thầm nhắc tay áo...

“Như thế nào?” Vừa mới nghĩ đến một trăm linh năm loại chính nhân phương thức, Từ Phiêu Nhiên bất thành linh bị lực đạo đánh gãy, y rất không cao hứng nhướng mi, lạnh lùng hỏi. Bị ngữ điệu sắc lạnh của y tác động, Bạch công tử miễn cưỡng đem lời muốn nói chưa kịp ra khỏi miệng nuốt vội trở về, liều mạng lắc đầu!

Thật đáng sợ... ánh mắt kia... biểu tình kia...

Quả thực bộ dáng kia cực kỳ giống với thời điểm một ngàn năm trước y muốn đem mình nướng ăn! Bạch công tử theo bản năng nảy sinh sợ hãi, khoe môi ngậm ngừng, lời nói đến bên miệng cũng không dám mở miệng... thế nhưng... chẳng lẽ y không biết mình hiện tại chính là... chính là...

“Người muốn nói gì nói mau! Không có việc gì không cần quấy rầy ta!” Không hề giận nhăn mày, Từ Phiêu Nhiên tiếp tục bước đi...

“Không còn kịp rồi...” Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Bạch công tử ai oán vô hạn nhìn theo phía sau y...

“Kỳ quái? Trời sao bỗng dưng tối sầm như vậy?” Đột nhiên phát hiện ánh dương quang toàn bộ bị che mất, Từ Phiêu Nhiên chân chờ tự hỏi, giây tiếp theo... Phía sau liền vang lên một loạt tiếng kinh hô!

“Ta còn đang nói là ai? ! Nguyên lai là đỉnh đỉnh đại danh phẩm hương công tử đây! Hôm nay thật sự là hảo nhĩ húng a! Bình thường đại kiêu tám người khiên đều thỉnh không được người đến, nói là chê chúng ta vô quán sát khí nặng nề, như thế nào hôm nay người thay đổi khẩu vị rồi? !”

Ảo não giờ ổng tay áo lên, Từ Phiêu Nhiên tận lực ngăn trở một trận mưa nước bọt tung tóe, sắp sửa đem chính mình chìm chết! Giương mắt nhìn kẻ vạm vỡ như tảng núi trước mặt, Từ Phiêu Nhiên ở trong lòng hung hăng mắng vài câu! Đều do Tiêu Tương! Hại y mãi mê suy nghĩ, bất tri bất giác đi nhầm vào “Bá vương vô quán”! Tên giáo đầu dẫn độn này đã sớm đối với các cô nương trong tay mình thêm nhỏ dãi, nhưng bởi vì nhân cách quá kém, không biết thương hương tiếc ngọc, bị y từ chối không tiếp, phỏng chừng ôm hận từ lâu! Mà mình hôm nay lại dâng đến cửa cho hắn trả thù!

“...” Lặng lẽ thở dài, vừa rồi thấy Từ Phiêu Nhiên hướng tới một nơi toàn những nam nhân to con xấu xí mà đi, Bạch công tử hắn liền phát giác ra có gì không đúng, đáng tiếc ngay cả cơ hội nhắc nhở đều không có, hắn cũng chỉ có thể theo y bước vào!

“Không tồi... Người không cho các cô nương hầu hạ bổn đại gia, vốn không nên tha cho người! Bất quá xem người dẫn theo một tiểu tướng công cho chúng ta vui đùa, chuyện cũ cũng có thể bỏ qua!” Tên đại thô lỗ

kia lách qua Từ Phiêu Nhiên đang cứng đờ, đi đến trước mặt Bạch công tử, một phen thô bạo nâng lên chiếc cằm trắng nõn tinh xảo của hắn, nở nụ cười *** đang đùa cợt!

“...” Nên phản kháng hay không ni? Hay là chờ Từ Phiêu Nhiên đem mình bán đi? Bạch công tử mặc hắn đùa nghịch, ở trong lòng tính toán. Nếu như vậy cũng được tính là báo ân... Cũng không thể không có khả năng...

Chính là... Hắn làm xà cũng có tự tôn, không thể cho phép như vậy! ! !

“Oa a!” Kêu lên một tiếng thảm thiết, gã giáo đầu vốn đang nắm lấy cánh tay Bạch công tử, đột nhiên tay hắn giống như bị cái gì cắn trúng, đau quá lập tức bỏ ra! (rắn đó).

Bị tiếng kêu của hắn làm cho bừng tỉnh, Từ Phiêu Nhiên biểu tình liên tục biến đổi, cuối cùng làm mặt lạnh lùng túm lấy Bạch công tử còn đang đắc ý vênh vao đứng tại chỗ, hướng đại môn bước đi! Nếu đem mỹ nam tử này lãng phí như vậy, y chẳng phải là mất nhiều hơn được? !

“Đứng lại!” Không bị chuyện ngoại ý làm quên mất mục đích, bọn võ sư hét lớn, nhất tề chắn cửa!

“...” Cước bộ dừng một chút, Từ Phiêu Nhiên nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, đưa tay ôm lấy ngực, làm cho tất cả mọi người đều nhìn ra y không ổn!

“Ân công!” Kêu lên một tiếng, Bạch công tử bước vài bước về phía trước, vững vàng tiếp được thân mình Từ Phiêu Nhiên vừa ngã xuống, nhìn tuần nhan kia nhợt nhạt không còn chút máu, hắn đau lòng liền ôm thật chặt thân hình Từ Phiêu Nhiên không ngừng run rẩy! Vô lực nhắm lại mắt, Từ Phiêu Nhiên hơi thở hỗn hển ngắt quãng: “Bệnh của ta... tâm bệnh... tái phát... mau, mau trở về... được... Ô...” (tâm bệnh ở đây là bệnh tim)

“Ân công! Người cố gắng chống đỡ a!” Ít nhất cũng phải chờ ta báo ân rồi hẵng chết a! Bạch công tử không chút nghĩ ngợi dùng sức ôm lấy Từ Phiêu Nhiên, con người oán hận quét qua mọi người một lượt, ngạo nghễ cất bước, ổn thỏa lại nhanh chóng lao ra khỏi võ quán!

Mọi người đều bị Từ Phiêu Nhiên phát bệnh xém hù chết, ai cũng biết chuyện liên quan mạng người, dính dáng đến quan phủ vô cùng phiền nhiễu, liền tự động dạt ra hai bên tránh đường... chỉ nhìn theo bọn họ biến mất ở góc đường...

“Ân công... nhà của người rốt cuộc ở đâu a!” Lấy tốc độ thường nhân rất khó đạt tới, Bạch công tử ở trong thành chạy tới chạy lui, chạy quá ba vòng, rốt cục nghĩ đến nên hỏi trước hay hơn! Mà người trong lòng ngực hắn một giây trước còn hữu khí vô lực, sắp chết ngắt, lúc này lại tinh thần toả sáng, chọn mi cười rõ lên: “Ta còn kỳ quái người chừng nào thì mới biết hỏi! Còn không bỏ ta xuống dưới! Hai nam nhân ôm nhau còn ra cái thể thống gì? ! Thực nhìn không ra... thân thể người trông như thế... mà cũng quá hữu lực đi!”

“Ân, ân công? !” Á khẩu nhìn Từ Phiêu Nhiên dễ dàng đứng dậy, tuần nhan một mảnh hồng nhuận... Bạch công tử chết sống cũng không nghĩ ra y như thế nào có thể khôi phục nhanh như vậy!

“Người đã hết bệnh rồi sao?” Sau một lúc lâu, hắn mới cẩn thận hỏi han.

“Cái gì hết hay không ! Ta căn bản là không có tâm bệnh gì hết!” Cười lạnh quét mắt nhìn hắn một cái, Từ Phiêu Nhiên phất tay áo, không chút nghĩ ngợi kéo theo hắn xuyên qua dòng người lũ lượt trong thành. Bạch công tử đầu ngón tay run rẩy chỉ chỉ, không dám tin kêu lên sợ hãi: “Người, người là giả vờ bệnh!”

“Vô nghĩa!” Thản nhiên liếc hắn một cái, Từ Phiêu Nhiên vân đạm phong khinh trả lời: “Không làm như vậy, người nghĩ rằng ta và người có thể thuận lợi rời khỏi chỗ đó sao? !”

“...” Là nên trách Từ Phiêu Nhiên công phu lừa gạt quá thâm hậu? Hay là nên kiểm điểm bản thân mình khả năng nhìn người còn chưa đủ? Ngơ ngác nhìn thân ảnh tuần nhan kia, Bạch công tử lại rơi vào ảo não cùng phiền muộn...

Tùy ý để Từ Phiêu Nhiên mang mình đến trước cổng một lầu các hoa lệ, Bạch công tử ngây ngốc giương mắt nhìn thúy lâu (lầu các) hết sức xa hoa chốn nhân gian này, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận

tịch tịch... một nơi xinh đẹp như vậy, thế nào lại lộ ra vẻ dung tục chốn hồng trần, so ra còn kém sơn động nhỏ nhỏ tự nhiên thanh khiết, phong vận thiên thành của hắc mà! Ở tại một nơi như vậy, nhân loại xem là hạnh phúc sao? Hắc tuy rằng tự xưng thông minh... cũng bị làm cho bối rối...

“Còn chần chờ cái gì ni? Nhanh lên!” Đã sớm mất kiên nhẫn, Từ Phiêu Nhiên lên tiếng trách cứ Bạch công tử đang chần ở cửa, không hề giận nhịu mà thúc giục. Người trước cả kính, vội vàng tránh ra một bên! Trầm mặc nhìn chằm chằm Bạch công tử tươi đẹp đến u lệ, một vẻ đẹp hòa trộn giữa sắc sảo phức tạp với đơn thuần thanh khiết. Thật lâu sau, Từ Phiêu Nhiên tự nhận không ổn thở dài, nắm lấy tay hắc, đi vào bên trong!

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Nhìn chung quanh đều bày biện kỳ trân dị bảo, Bạch công tử thật cẩn thận hỏi. Từ Phiêu Nhiên tựa hồ đối những thứ bày trí vô giá này không một chút lưu tâm, cứ thế lôi kéo hắc đi về phía trước. Nghe được vấn đề này, y chần chờ một chút, kỳ thật vốn nghĩ muốn đi tìm Tiêu Tương tính sổ trước, nhưng vẫn còn phải lo tới Bạch công tử, quả thật có chút không tiện. Suy tư một lát, Từ Phiêu Nhiên buông tay ra, nghiêm khắc dặn dò: “Ta có việc gấp muốn làm, người trước nên ở chỗ này chờ ! Nghe lời, không được tùy tiện chạy loạn! Ta sau đó sẽ thay người an bài.”

“Ta, ta sẽ không động !” Bạch công tử vội vàng khẩn trương gật đầu, Từ Phiêu Nhiên biểu tình lạnh lẽo như vậy ít nhiều cũng dọa tới hắc! Thân là xà tiên, cư nhiên làm cho người ta nắm cái mũi dặt đi... chuyện này đồn ra... Hắc còn mặt mũi nào nữa chứ? Nếu xà cũng có mặt mũi như hắc vừa mới nghĩ nha...

Vừa lòng gật gật đầu, không biết có phải là do nghĩ tới trò đùa dai của Tiêu Tương, Từ Phiêu Nhiên tuần nhan trở nên đờ đờ sát khí, xoay người nện bước! Mãi cho đến xác định thân ảnh y biến mất trong tầm mắt, Bạch công tử mới thở ra một hơi. Hiện tại làm sao bây giờ? Hắc toàn tâm toàn ý nghĩ muốn trước tiên ở lại nên cạnh Từ Phiêu Nhiên, rồi từ từ tính bước kế tiếp. Hắc như thế nào khai triển báo ân đại kế đây? Chiếu theo tình hình trước mắt, hắc không làm cho người ta thêm phiền nhiễu đã là may mắn lắm rồi! Từ Phiêu Nhiên cái gì đều có ! Hắc còn có thể cho y cái gì nữa?

Cẩn thận ban khởi ngón tay, Bạch công tử cố gắng nhớ lại nguyện vọng năm đó của thư sinh...

“Tiền — có! Thế — cũng có ! Mạo — vẫn là có!” Càng tính càng kinh ngạc, Bạch công tử thần sắc trắng bệch ôm đầu kêu thảm thiết: “Xong rồi! Cái gì cũng đều có ! Muốn ta làm như thế nào cho phải? ! Đừng nói là ta phải chờ hắc trăm năm sau lại chuyển thể trở nên nghèo khổ mới xuất hiện đi? Vạn nhất hắc chuyển thể tiếp theo cũng vinh hoa phú quý lại hưởng hết... Ta... Ta chẳng phải là thành tiên càng hẹn càng xa, vĩnh viễn khó đạt thành hay sao? !”

“Người nào!” Đột nhiên, sau lưng vang lên một âm thanh kiều mỹ, đem Bạch công tử sắp chết chìm trong phiền muộn bừng tỉnh! Chột dạ, len lén quay đầu lại nhìn lướt qua, chỉ thấy một đại mỹ nhân lạc nhận trầm ngư đang đứng ở đó. Ánh mắt này nếu nói là đang phẫn nộ, không bằng nói là trông chờ xem một màn kịch vui đi!

“Ta... Ta là mới tới ...” Vất hết óc nghĩ ra câu trả lời, Bạch công tử phát hiện tư thái chính mình càng ngày càng thấp! Thối đời ngày sau, khi nào nhân loại trở nên lớn lối như vậy? !

“Người? Mới tới sao? Gọi là gì? Ai dẫn đến a?” Mỹ nữ nghe vậy, hưng trí càng sâu bước về phía trước vài bước, không ngừng trên người Bạch công tử đánh giá, thỉnh thoảng chắc chắn khen ngợi: “Quả nhiên là mỹ nhân hiếm thấy a! Phong thái này... chắc chắn...đúng là chuyện ngoài dự kiến!”

“Ta...” Bị ánh mắt của nàng làm cho sợ hãi, Bạch công tử thoái lui từng bước, ngập ngừng trả lời: “Ta họ Bạch...” quên mất nhân loại còn phải có tên tuổi thật phiền phức, Bạch công tử chần chờ một lát, không chắc chắn lắm trả lời, dù sao nhân loại đều gọi hắc bạch xà, nói chính mình họ Bạch cũng đâu có gì sai: “Ta là do Từ Phiêu Nhiên mang về!”

“Hắc? !” Ngây người một chút, tựa hồ bị cái đáp án này khởi phát toàn bộ hứng thú, nàng không truy vấn tên Bạch công tử, vất bỏ cả hình tượng nữ nhân e lệ của mình mà cười như điên: “Ta nói, hắc khi nào thì thông suốt như vậy? ! Ha ha ha ha ha ha — hảo ngoạn! Thật hảo ngoạn!”

“Đúng rồi!” Mỹ nữ cười đến loan thắt lưng, thật vất vả mới khôi phục lại được, càng thêm trêu tức truy vấn: “Người là nam hay là nữ? Nếu nói là nữ, anh khí trọng ... Nếu nói là nam, âm nhu hơn!”

“Ta... Ta là công ...” Đỏ mặt, Bạch công tử ngượng ngùng cúi đầu xuống. Xà yêu vốn đều mang theo âm mị... không phải hẳn muốn đáng vẻ bất nam bất nữ như vậy! Nếu có thể được, hẳn cũng muốn giống như lão hùng tinh cách vách lảng giềng kia, chỉ cần đáng người thôi cũng đủ hù chết người !

“Công ?” Thấy hẳn biểu tình ngốc nghếch như vậy, mỹ nữ rốt cuộc cũng buông tha cho cách nói kỳ quái không truy xét nữa, nàng tiếp lời: “Đúng vậy, ngươi là nam đi. Vậy ngươi có biết tới chỗ này là để làm gì hay không?”

“Không... nhưng chỉ cần ân công muốn ta đi làm ! Ta cái gì cũng làm!” Nếu chẳng may sơ suất mà bị đuổi khỏi cửa, cuộc đời này thành tiên coi như vô vọng. Bạch công tử lo lắng bày tỏ thái độ, làm cho mỹ nữ cười càng âm hiểm ...

“Thật đúng là mối tình thắm thiết a... Ta thật không biết Từ đại lão bản mị lực lớn như vậy! Quên đi! Ngươi có mù mắt mới coi trọng cái tên đầu gỗ khắc bằng luôn tự cho là đúng. Ta xem như rất có nghĩa khí ủng hộ ngươi! Cũng nên đến phiên hẳn ném thử một chút cái gọi là tình tự ...”

“Ta không phải...” Phát hiện bị hiểu lầm! Bạch công tử bắt lấy vật áo mỹ nữ muốn giải thích, lại bị một tiếng gầm giận dữ quát bảo ngừng lại !

Nơi nơi tìm không thấy Tiêu Tương, Từ Phiêu Nhiên, rốt cục buông tha, nghĩ nên đến an trí Bạch công tử trước. Nhưng vừa tiến vào, cái y nhìn thấy đều là Bạch công tử đang cố ý khinh bạc nữ tử kia, lập tức tức giận từ trong lòng vọt khởi, không chút nghĩ ngợi quát: “Dừng tay! Ngươi — Tiêu Tương! Quay về Cận Nguyệt các của ngươi cho ta!”

Cười gian Tiêu Tương liền bộ nhẹ nhàng tiêu sái đi ra ngoài. Lúc vừa lướt qua người Từ Phiêu Nhiên, ý vị thâm trường nhìn y một cái! Hung hăng trừng mắt lại, Từ Phiêu Nhiên dè dặt giọng uy hiếp: “Ít đặc ý! Ta xử trí xong việc thì sẽ tìm ngươi thanh toán!”

“Ta chờ mong ...” Cười gian xảo, Tiêu Tương rời đi, đem bầu không khí hít thở không thông quăng lại cho hai người.

Bạch công tử không biết nên như thế nào giải thích, hoàn toàn bị ý nghĩ sẽ bị đuổi đi vùi lấp, thành tiên lại càng vô duyên. Đôi mắt trong suốt phút chốc đã tràn ngập thủy quang, nhìn về phía Từ Phiêu Nhiên, mang theo vài phần oan uổng, lại có vài phần cầu xin thương xót, làm cho người ta không đành lòng trách cứ nhện xuống. Từ Phiêu Nhiên rốt cuộc cũng cảm thấy được đối phương oan uổng, y xấu hổ khụ một tiếng, đánh vỡ yên tĩnh: “Ngươi nhớ kỹ... nơi này cô nương đều là thương phẩm, ngươi không thể đụng vào !”

“... Ta không có...” Ủy khuất , Bạch công tử còn muốn cãi tiếp, lại bị Từ Phiêu Nhiên đánh gãy !

“Bất luận ngươi có hay không, cũng không được tái phạm! Nơi này tạm thời chưa thu xếp chỗ ở tốt cho ngươi, chỗ các cô nương bên kia lại càng không tiện, ngươi trước cứ ngủ cùng ta!”

“Nga...” Tùy tiện để cho Từ Phiêu Nhiên an bài, Bạch công tử không ý kiến gì gật gật đầu, trong lòng lại cân nhắc lời nói của Tiêu Tương... Tình? Tình! Hẳn như thế nào đã quên! Nguyên vọng cuối cùng của thư sinh không phải là tình sao? ! Xem ra Từ Phiêu Nhiên đến bây giờ vẫn chưa đạt đến! Như vậy hẳn vẫn còn cơ hội không phải sao! Hoan hỉ kêu một tiếng, Bạch công tử đuổi theo Từ Phiêu Nhiên đang ở phía trước dẫn đường...

“Ngươi bị nữ nhân kia lây bệnh? Như thế nào cười gian như vậy?” Tà liếc mắt một cái, trong lòng lơ đãng bị nụ cười xán lạn ngọt ngào của hẳn tác động không ít, Từ Phiêu Nhiên thoải mái đùa cợt.

“...” Nheo mắt lại không trả lời, Bạch công tử lại cười vô cùng xán lạn, dường như tương lai thành tiên của hẳn càng ngày càng có hy vọng

~!

=====

Hạ hồi phân giải a ^^

4. Chương 4

Mãi cho đến đi vào sau nhà các của Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử mới ý thức được phải phát sinh chuyện gì ! Run rẩy chỉ tay vào cái giường duy nhất trong phòng, Bạch công tử tận lực giữ bình tĩnh hỏi: “Chúng ta liền ngủ ở kia?”

“Không phải chúng ta.” Từ Phiêu Nhiên cười lạnh chọn mi phủ định: “Đúng vậy, chỉ có ta. Người ngủ trên mặt đất!”

“Nga...” Thở ra một hơi, Bạch công tử trong lòng cảm thấy thật may mắn! Phải biết rằng xà là động vật máu lạnh, nếu cùng đụng chạm da thịt, hoặc là đồng giường mà ngủ, nhiệt độ cơ thể quá thấp chắc chắn không bao lâu sẽ bị phát hiện, đến lúc đó ai còn tin tưởng hắn là người a! Nói không chừng phỏng theo tính cách Từ Phiêu Nhiên, còn có thể đem hắn cho vào ***g sắt đem ra trưng bày cho người ta đến xem mà thu ngân phiếu!

“Người dường như rất không muốn cùng ta đồng giường?” Từ Phiêu Nhiên tà mị liếc mắt nhìn Bạch công tử một cái, động tác khoa trương quá mức của hắn làm cho y có hứng thú truy vấn. Bạch công tử không nghĩ được nhiều như vậy thật tự nhiên trả lời: “Đúng vậy a!”

Không hờn giận nhăn lại tuấn mi, Từ Phiêu Nhiên trong lòng âm thầm tính toán, trầm mặc trong chốc lát. Đang lúc Bạch công tử còn hoan hỉ nghĩ tránh được một kiếp, vui vẻ nằm trên mặt đất chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì bị Từ Phiêu Nhiên lạnh lùng đá cho một cái!“Người đi lên đây cùng ta ngủ.”

“Cái, cái gì? !” Kinh ngạc lặp lại lời nói của y, Bạch công tử tâm tình trong nháy mắt té xuống vực... thăm a ... Hiện tại làm sao bây giờ? ! Một lòng một dạ nghĩ nên cự tuyệt, Bạch công tử mồm miệng không rõ giải thích : “Ta quen ngủ một mình ! Hai người ngủ rất không quen... hơn nữa... tóm lại... dù sao... Ta cũng không nên cùng người ngủ!”

“Người lên đây cho ta, nếu người còn muốn ngủ ở dưới...” Trùng mắt uy hiếp, Từ Phiêu Nhiên ở trong lòng tính toán, nếu không sớm tập cho hắn thói quen ngủ cùng người khác, sau này làm sao kêu hắn đi tiếp khách được? ! Y không thể để chiêu bài của mình thất bại được!

“Ta... Ta...” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử đáng thương cảm thấy vô hạn ủy khuất, hắn lồm cồm bò lên giường, tận lực kiếm một cái góc nhỏ, co người lại...

“Ta khi dễ người sao? Cuộn tròn như vậy làm sao ngủ? Như vậy sẽ không thoải mái .” Từ Phiêu Nhiên hảo tâm lên tiếng khuyên nhủ, kì thực là do không quen nhìn Bạch công tử tư thế ngủ không được tự nhiên. Bạch công tử bày ra một bộ dạng đau khổ như tên cầm ăn phải hoàng liên. Cũng không phải là lỗi của hắn, xà đều là ngủ như vậy không phải sao? ! Nhưng trong đầu ý niệm sợ bị đuổi đi vẫn đang chiếm thượng phong, Bạch công tử chậm rãi giãn khai thân mình. Bị bộ dáng thật cần cần dục dục của hắn làm cho tức cười, Từ Phiêu Nhiên cố nhịn giả vờ ho khan vài tiếng, cởi ngoại bào, y cũng đến nằm xuống.

“Người trốn cái gì? !” Bạch công tử theo bản năng lùi lại làm Từ Phiêu Nhiên cảm thấy bị xúc phạm, câu hỏi không khỏi mang theo ngữ khí lạnh hơn.

“Ta... Ta sợ...” Sợ người sẽ bị nhiệt độ cơ thể của ta dọa đến, càng sợ sẽ bị người phát hiện ta là xà!

“Người sợ? ! Kia tương lai làm sao bây giờ? !” Không chút nghĩ ngợi, Từ Phiêu Nhiên bắt đầu suy tính cho tên mỹ công tử này !

“Còn có tương lai!” Hét lên một tiếng, Bạch công tử bất chấp nhảy xuống khỏi giường, thối lui vài bước, trừng to mắt sợ hãi nhìn Từ Phiêu Nhiên càng ngày càng âm trầm sắc mặt... Áo nào bước chậm xuống giường phủ thêm ngoại bào, Từ Phiêu Nhiên một bước lại một bước tới gần Bạch công tử không thể lui được nữa, trước khi hắn kịp làm ra phản ứng gì, đã ôm đồm chế trụ cổ tay thon gầy của hắn!

“A!” Quá sợ hãi giấy dựa, Bạch công tử vẻ mặt phủ một tầng bụi bi thương vạn năm, nhưng Từ Phiêu Nhiên lại không chấp nhận nhún vai cười nói: “Thân mình của người hảo lãnh a, lúc người ôm ta, ta đã thấy kỳ quái ...”

“Người đã biết ? !” Còn có thể bình tĩnh như vậy? ! Tuyệt xử phùng sinh Bạch công tử mừng đến mức xém hú lên một tiếng, trong mắt lại dấy lên hy vọng!

“Vô nghĩa.” Từ Phiêu Nhiên bật cười lắc đầu, lôi kéo Bạch công tử trở lên giường: “Không có gì... Nhiệt độ cơ thể người có thấp một chút cũng không sao, dù sao tương lai cũng rất nhanh biến nhiệt ...” Trong lời nói như có gì đó ám chỉ, nhưng Từ Phiêu Nhiên không nói thêm gì nữa, bình yên đi vào giấc ngủ, bỏ lại Bạch công tử làm thế nào cũng ngủ không được. Hắn nhìn lên ánh trăng bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thờ dài...

Rất nhanh sinh nhiệt? Vì cái gì mà? Còn có... Cái hắn gọi là tương lai rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai — nhân loại thực không phải phức tạp bình thường ...! Sinh ra nhiệt? ! Đừng nói là hắn lại muốn đem ta chữ lên ăn đi? !

Trong lòng đột nhiên nảy sinh ý thức nguy hiểm, Bạch công tử hoảng sợ nhìn lướt qua Từ phiêu nhiên bên cạnh ngủ an ổn, hơi thở rất khẽ, hắn cứ như vậy run rẩy tưởng tượng ra vận mệnh phía trước, một đêm mất ngủ...

Kỳ thật Từ Phiêu Nhiên cũng ngủ không được, bao nhiêu năm rồi, trên giường y chưa từng có một người nào khác! Tình huống dở khóc dở cười này làm cho y không thể nào chợp mắt, kỳ thực cũng là do y tự chuốc lấy. Từ những cử động rất nhỏ kia, y biết, tiểu mỹ nhân bên cạnh cũng không buồn ngủ, nhưng mà nghĩ đến kế hoạch của chính mình, y thật sự không muốn mở mắt cùng hắn nói thêm câu nào!

Chính mình là người làm ăn, loại thương hại không tất yếu này chỉ có thể làm hỏng sự mà thôi...

Nhưng... Nghĩ đến Bạch công tử đơn thuần tinh khiết, Từ Phiêu Nhiên trong lòng hạ một quyết định chính y cũng cảm thấy quý dị... Vẫn là chậm một thời gian nữa đi... Từ từ để cho hắn tiếp khách không hay hơn sao? Dem hắn dạy cho thông hiểu một chút... Như vậy bạc cũng kiếm được càng nhiều không phải sao? Vẫn là nói... Con người căn bản không bao giờ biết thỏa mãn? ...

Mãi mê suy nghĩ, sao mai đã mọc lên ở phương đông...

Từ sau khi ngồi dậy, Bạch công tử vẫn mờ mịt nhìn Từ Phiêu Nhiên mặc quần áo, sửa soạn đầu vào đây, nửa điểm biểu tình cũng không lộ ra mặt, làm cho hắn đoán không được giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, mà đối với tương lai không biết này làm cho hắn sợ hãi...

“Đứng lên.” Đối với tên ngốc ngồi ở bên cạnh dùng ánh mắt hỏa lạt lạt nhìn chăm chú mình rất lâu, khẩu khí của Từ Phiêu Nhiên đã được coi là tận lực hiền lành ! Ai ngờ Bạch không từ chẳng những không cảm kích mà còn hết sức hoảng sợ, rụt rè dựa vào góc tường đứng dậy. Cái loại bộ dáng này, trong mắt Từ Phiêu Nhiên, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu! Nhưng mà, ở trong lòng luôn nhắc nhở chính mình không nên cùng hắn không chấp nhận, Từ Phiêu Nhiên vẫn là bày ra phong thái hào phóng nhu nhu giọng: “Mau một chút, ăn cơm xong chúng ta còn có việc phải đi.”

“Ta, chúng ta? !” Tuy rằng rất muốn đi theo bên người Từ Phiêu Nhiên, sớm ngày hoàn thành báo ân nghiệp lớn, khả tối hôm qua sau khi nghe được hình như là phải đem mình đồn lên, hắn làm sao có thể an tâm cho được? ! Gặp đối phương không kiên nhẫn bước lại sắp túm lấy mình, Bạch công tử nhắm tịt hai mắt, bằng mọi giá kêu gào: “Ta tuy rằng có nói việc gì cũng sẽ làm! Nhưng xin người ngàn vạn lần đừng ăn ta! Ta, ta không thể ăn !”

“Ăn?” Vì lời nói của hắn mà cánh tay vừa vươn ra một nửa phải dừng lại ở không trung, Từ Phiêu Nhiên ngậy người, một lát sau, đem ý tứ của Bạch công tử bẻ cong! Khinh thường cười nhạt, Từ Phiêu Nhiên lạnh lạnh trả lời: “Người cũng quá khinh thường phẩm hương công tử ta! Nguyên tắc của ta là không động vào thương phẩm của chính mình, người có thể yên tâm!” Ăn luôn hắn? Nếu là nữ nhân cũng không nói, Từ Phiêu Nhiên y cả đời cũng sẽ không đối nam nhân khởi cái loại “vọng tưởng” này! Cho dù đối phương xinh đẹp giống như tên ngốc tử kia...

Ngoài cửa sổ...

“...” Nhẫn cười nhẫn đến thất ruột, Tiêu Tương thật không ngờ chính mình nhất thời sinh tà tâm chạy tới nghe lén, liền thu hoạch được sự việc khá như vậy, rón ra rón rén quay trở về, trên đường còn tự nói : “Phẩm hương công tử cũng có hôm nay a! Ha ha ha ha

bình xuân được lần kia không biết cất ở đâu? Phải nhanh tìm ra mới được! ...”

“Thật sự không ăn ta?” Một đường đi theo Từ Phiêu Nhiên thượng phố, Bạch công tử bước ba bước hỏi một lần, năm bước xác nhận một cái. Bị hấn làm phiền như vậy Từ Phiêu Nhiên một bên hối hận dẫn hấn đi theo, một bên kiên nhẫn cho hấn đáp án. Rốt cục nhìn đến sòng bạc nơi góc đường, y thở dài như người vừa trút được gánh nặng, quay đầu lại liếc nhìn Bạch công tử một cái ý bảo bước nhanh đến!

“Nơi đó không phải sòng bạc sao?” Theo sát phía sau, Bạch công tử đối nơi này vẫn là có điểm mâu thuẫn, không phải có câu cách ngôn kêu “Lâu đồ thần tiên thâm” sao? Cỡ trình độ tiểu xà tiên hấn có phải vào trong này lát sau tiền vốn cũng không còn? !

“Đúng vậy, bất quá đó là sản nghiệp của ta.” Ngắn gọn giải thích hai câu, Từ Phiêu Nhiên không để ý tới hấn nữa, nâng bước tiến vào sòng bạc. Sớm có mấy tiểu nhị nhanh mắt trông thấy, không đợi y an vị liền chạy đến, ở bên tai Từ Phiêu Nhiên nhỏ giọng báo cáo: “Chủ nhân, chính là tên tú tài mặc y phục huyền sắc kia, nửa tháng nay mỗi ngày đều đến, mỗi lần chỉ thắng không thua, chỉ kiếm đủ một ngàn hai lại lập tức thu tay lại! Người xem làm sao bây giờ? ! Nên hay không dạy dỗ một chút...”

“Chúng ta là làm sinh ý chân chính ! Ta phẩm hương công tử còn muốn lưu lại mặt mũi ở Tô Hàng này!” Tự cho là mình thông minh Từ Phiêu Nhiên liếc thủ hạ một cái, mở ra chiêu bài thương nhân chân chính, lại bày ra khuôn mặt tươi cười, hương vị tú tài anh tuấn nhưng lại lộ ra tà khí kia đi đến. Đối phương một chút cũng không nhìn đến y, vẫn như cũ chuyên chú vào ván bài trước mắt. Xấu hổ giật giật khóe miệng, Từ Phiêu Nhiên cung tay nói: “Vị nhân huynh này thỉnh .”

“Đừng nháo! Không thấy là ta đang vội vàng hay sao? !” Đã như vậy, Từ Phiêu Nhiên liền đi thẳng vào vấn đề: “Vị huynh đài này hảo thân thủ, tiểu *** không bì được, nhân huynh nếu muốn bạc, có thể cùng thương lượng...”

“Ta muốn bạc để làm chi? Mang ở trên người còn ngại nặng mà!” Rốt cục, gã tú tài anh tuấn kia xoay người lại, hé mắt nhìn thấy Từ Phiêu Nhiên, liền không có hảo ý đánh giá: “Ta chỉ là nghe nói chủ nhân cái sòng bạc này là phẩm hương công tử lừng danh, nên cố ý tới nơi này, chính là chờ người xuất hiện!” Nói xong, bắt đầu không an phận động tay động chân: “Quả nhiên danh bất hư truyền, thật sự là tuấn tú a! Ngay cả danh kỹ đều so không bằng!”

“Người có ý tứ gì? !” Tức giận gạt tay hấn ra, Từ Phiêu Nhiên gặp qua không ít kẻ đến gây sự, nhưng một kẻ ngang nhiên đối chính mình sinh ra hứng thú vẫn là lần đầu! Đối phương tựa hồ thực sự vui vẻ, đối với loại phản kháng này coi như không đáng kể. Mặc cho Từ Phiêu Nhiên giãy dụa, ôm đồm chế trụ tay y, kẻ sát y cột nhà: “Người không nghĩ nháo cho to chuyện, liền theo ta lại đây...”

“...” Đứng ở cách đó không xa Bạch công tử nhìn thấy hết thấy, cảm thấy được có chỗ nào không thích hợp, chính là hấn lại thật sự không nghĩ ra được! Chỉ thấy Từ Phiêu Nhiên bị kéo vào một gian nhà các, hấn nghĩ muốn cùng đi, bọn tiểu nhị lại không hiểu chuyện ngăn cản hấn! Đứng ở tại chỗ, Bạch công tử vắt hết óc theo trong trí nhớ muốn như moi ra một thứ trọng yếu...

“Người rốt cuộc có mục đích gì? !” Vào phòng, Từ Phiêu Nhiên cuối cùng nhịn không được quát.

“Ta thích thu thập mỹ nam tử... Nhất là giống như người, có điểm quyền thế lại ra vẻ chủ nhân...” Từ Phiêu Nhiên nghe vậy liền biến sắc. Tú tài tà mị cười, gắt gao quần lấy, đôi tay giống như có ý thức, bắt đầu hướng trong quần áo tham tiền...

“Người... Người...” Tức giận đến ngay cả lời mắng cũng không nói lên được, Từ Phiêu Nhiên sắc mặt trắng bệch nghĩ muốn phản kháng, dùng một chút lực lại phát hiện chính mình căn bản không phải là đối thủ của hấn!

“Dừng tay! ! !” Ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Bạch công tử rốt cục nghĩ thông suốt ! Hướng về phía trước phá bỏ sự can ngăn của bọn tiểu nhị, hấn một cước đá văng cánh cửa, trong phòng một cảnh xuân sắc làm hấn nổi lên oán giận! Chỉ tay vào cái tên thiết hương tú tài kia, Bạch công tử trừng lớn con ngươi sáng ngời, hạ giọng quả trách: “Buông ân công ra! Tên tử hồ ly này! ! !”

5. Chương 5

“...” Từ Phiêu Nhiên kinh ngạc nhìn hai người tranh cãi, ngay từ lúc bắt đầu, y đã cảm thấy quái lạ, chính mình có nghe thế nào cũng không thể hiểu được, y muốn xen vào nhưng lại không thể nào mở miệng, chỉ còn biết ngây ngốc trừng mắt nhìn Bạch công tử nho nhã đang chọn mi trừng mắt còn phải kiểng cao chân, cùng rống với gã thư sinh tà khí kia... Không... Kỳ thật ngay từ đầu tới cuối đều chỉ có Bạch công tử rống, còn cái tên thư sinh bị kêu một tiếng hồ ly thủy chung vẫn luôn duy trì bộ dáng tà tà miễn cưỡng, chỉ khi Bạch công tử dừng lại để thở mới lạnh lạnh chen vào một câu... Kết quả làm cho Bạch công tử càng thêm tức điên lên! ! !

“Tử hồ ly! Người có ý tứ gì? ! Ân công của ta người cũng dám động!”

“Ai kêu ân công của người làm cho ta hứng thú

người báo ân thì cứ báo ân

liên quan gì đến ta?”

“Người, cái tên đoạn tụ hồ ly đáng chết này! Ta cảnh cáo người! Nếu người đụng vào ân công của ta, đừng trách ta không khách khí!”

“Chỉ dựa vào một thân xà ngọc ghê nhà người cũng học đòi đến uy hiếp ta?? ! Ha ha ~ không cần làm ta chết cười a !”

“Người, người, người! ! ! Đừng quên, ta đạo hạnh cao thâm có thể sánh bằng người!”

“Kính nhờ... Nhưng chỉ số thông minh chưa chắc đã giống nhau!”

“Người, người, người khinh người quá đáng!”

“Ta khi dễ chính là xà không phải người!”

“Người — “

Mắt thấy Bạch công tử tức giận đến tuần nhan ửng đỏ, suýt nữa không thở nổi, trong lòng biết đối phương là vì mình mới phải chịu ủy khuất, Từ Phiêu Nhiên vô thức tiến lên từng bước, đỡ lấy thân hình hắn đang tức giận đến phát run. Rung động kia tuy không lớn nhưng truyền lại đến trên người làm cho Từ Phiêu Nhiên đáy lòng bỗng phát sinh một cổ tình tố không rõ, yên lặng tự xét lại một chút, y nhận ra mình dần dần không thể không chế được hỉ nộ ái ố của bản thân... Bị cái tên xinh đẹp nhưng không đại não này tác động sao? ! Nếu chuyện này truyền ra chẳng phải phẩm hương công tử một đời anh danh bị hủy sao?

Đại khái cũng là do thẹn thùng đi, Từ Phiêu Nhiên đột nhiên dùng sức, một phen đẩy Bạch công tử ra, giống như đối phương là cái gì đó không sạch sẽ! Sau lưng bị một đạo mãnh lực như vậy, không chỉ đem thân thể đơn bạc của Bạch công tử toàn bộ đổ nhào vào lòng ngực tên thư sinh trước mặt, mà còn hung hăng làm thương tổn một chút xà tâm...

Mình vẫn cố gắng vì Từ Phiêu Nhiên tranh thủ phúc lợi là sai hay sao, Bạch công tử giãy dụa ra khỏi vòng tay ôm ấp của hồ ly, rụt rè trộm nhìn sắc mặt khó coi của Từ Phiêu Nhiên, khóe miệng oan uổng kéo kéo, hốc mắt hồng hồng ...

“...” Muốn giải thích, rồi lại phát hiện mình không có lời nào để nói! Từ Phiêu Nhiên do dự một chút, rốt cục vẫn là đỏ mặt, trầm mặc phất tay áo rời đi! Y đi rất kiên quyết, rất lạnh lùng, trên mặt không biểu hiện chút lưu tình nào. Bạch công tử cẩn thận đuổi theo vài bước, sau vẫn là không dám đi theo nữa... Nhìn thân ảnh của y càng ngày càng xa, Bạch công tử cảm thấy thật bi đát, khuyu xuống đất, anh anh cất tiếng khóc nỉ non! Xong rồi... lại bị chán ghét ... Hắn thành tiên vô vọng nữa rồi. ...

“Uy!” Ở một bên chứng kiến hết thấy, hoàn toàn quên mất chính mình mới là đầu dây mối nhợ của mọi sự rắc rối, hồ ly mạnh lên tiếng, đánh gãy tiếng khóc của Bạch công tử. Bạch Công Tử tức giận giương mắt nhìn hắn một chút, sau mang theo âm thanh khóc nức nở hỏi lại: “Người lại muốn đến chê cười ta sao? !”

“Không được trách lầm hảo ý của người khác

ta nghĩ phải giúp người a

~ “

“Người mà giúp ta? ! Ta mới không tin!”

“Đương nhiên là có điều kiện rồi

” hồ ly cười phi thường giảo hoạt, đáng tiếc Bạch công tử đang tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử liều!

“Người nói thử xem!”

“Nếu mọi sự đạt thành

ta muốn người cho ta một mảnh da của người!”

“Người cần cái kia để làm gì?”

“Bổn! Người có hay không tự nhận thức a! Người là xà yêu ngàn năm, da của người lên liền trở thành bảo bối biến hóa khôn lường!”

“Nga!” Không có khái niệm gật gật đầu, Bạch công tử nôn nóng muốn giải quyết vấn đề: “Nói mau a! Người có biện pháp nào có thể giúp ta báo ân? !” Nghe vậy hồ ly suy tư trong chốc lát, làm ra vẻ cao thâm hỏi: “Hắn muốn cái gì? Hoặc là nói xem... Hắn còn thiếu cái gì?”

“Tĩnh!” Không chút nghĩ ngợi, Bạch công tử đem đáp án tóm tắt lại cho đơn giản nói ra.

“Rất mơ hồ đi... Nếu hắn có sẵn người ái mộ thì dễ rồi, tùy tiện khống chế là được! Nhưng nếu phải là chân tình... Dùng yêu pháp khống chế thì làm sao có thể tĩnh là chân tình mà? Phiền toái... Thực phiền toái a...”

“Chính là phiền toái như vậy ta mới không có biện pháp a!” Tà tà liếc hắn một cái, Bạch công tử ảo não lại ngã ngồi trên mặt đất, nhưng quần áo trắng thuần lại chưa thấm nhiễm nửa điểm bụi bậm, bộ dáng kia vẫn là xuất trần, làm cho hồ ly trông thấy không khỏi hít sâu một hơi, cười xấu xa: “Có lẽ ~~ còn có biện pháp

~ “

“Biện pháp gì? ! !” Hưng phấn ngẩng đầu, Bạch công tử hai mắt tỏa sáng bừng bừng nhìn hồ ly.

“Dùng yêu thuật khống chế người khác là phạm quy... Chính người đến thì tốt rồi? !”

“Chính mình đến là có ý tứ gì?”

“Bổn! Nói thẳng ra là, chính người cố gắng thích hắn thì tốt rồi! ! !”

“Cái gì? ! ! !” Liều mạng lắc đầu, Bạch công tử phủ định: “Như thế này sao được! Ta... Ta không biết... như thế nào là tình yêu nhân loại a!”

“Phi thường đơn giản

” hồ ly càng cười càng có hương vị âm mưu, chỉ thấy hắn vẫy vẫy bảo Bạch công tử đưa lỗ tai lại gần, cúi đầu dặn vài câu gì đấy! Lập tức, Bạch công tử mặt đỏ như những phải nước sôi... Cái gì cũng không nói ra được...

Từ Phiêu Nhiên một thân đơn độc tiêu sái quay về phòng mình, mờ mịt nắm chén trà trên bàn lên, ngửa đầu uống một hơi mới phát hiện trà đã sớm lạnh! Tâm hỏa nổi lên, tuy rằng hiểu được mình nên khống chế, nhưng Từ Phiêu Nhiên vẫn bạo phát! Hung hăng đem chén trà ném tới mặt đất, thanh âm vỡ tan thanh thúy chấn động vào màng tai. Thế nhưng sau khi phát tiết lại làm cho người ta bình tĩnh không ít!

“Công tử!” Một tiểu nô tỳ chân kinh chạy vào, quỳ xuống liều mạng thu thập những mảnh vỡ vương vãi đầy đất, lẳng lặng dừng lại trên vẻ mặt hoảng sợ của nàng, Từ Phiêu Nhiên đột nhiên trong lòng lay động, y cảm khái... Đến tột cùng vì cái gì... Đều là người... có người nguyện ý vì người khác chấp nhận trả giá tất cả sao? Ngập ngừng khóe môi, thanh âm Từ Phiêu Nhiên dần thấp đến nỗi chính y cũng nghe không rõ: “Vì cái gì... Người là cam tâm tình nguyện hầu hạ ta sao?”

“A!” Nghe vậy, tiểu tỳ vô ý thất thần liền bị mảnh vỡ cửa vào tay, nàng vội vàng đưa vào miệng mút lấy, nhưng cảm giác được Từ Phiêu Nhiên ánh mắt vẫn ở trên người mình chờ đợi câu trả lời, không giống như là chỉ tùy tiện hỏi, tiểu tỳ vô thức lui ra phía sau vài bước, khom lưng trả lời: “Công tử nói quá lời! Nơi

này mọi người đều chịu đại ân công tử, hầu hạ công tử là chúng ta cam tâm tình nguyện, tất cả là vì công tử, cho dù có như thế nào, chúng ta cũng không hề có nửa câu oán hận!”

“... Ân huệ?” Trầm tư suy nghĩ, thật lâu sau Từ Phiêu Nhiên mới vô hạn phát tay ý bảo nàng lui ra, bản thân ngã ngồi vào ghế, nhìn nhìn khắp căn phòng lịch sự tao nhã nhất thành bất biến... tầm mắt cũng theo suy nghĩ mà phiêu đi... không biết nên dừng lại ở nơi nào...

Mỗi người nỗ lực đều có lý do...

Mỗi người liên quan với nhau cũng chỉ vì mấy chữ ân ân oán oán...

Nếu y không phải phẩm hương công tử...

Nếu y không có bạc triệu gia tài đi giúp trợ bọn họ...

Nếu y cái gì cũng không phải..

Nếu y cái gì đều không có làm...

Như vậy...

Còn có ai...

Muốn ở lại bên cạnh mình?

Cười khổ đem mặt vùi vào bàn tay, biết rõ ý tưởng loại này thực không có chút ý nghĩa, nhưng trong lòng Từ Phiêu Nhiên nảy ra một cảm giác đau đớn không kiềm chế được... Nhân loại thật sự hảo tham lam... Muốn có được mà không muốn phải trả giá... muốn đoạt được nhưng lại không muốn hao tổn...

Có ai đối xử tốt với người khác mà không có lý do sao?

Đột nhiên, Từ Phiêu Nhiên nghĩ đến hiện tại Bạch công tử cũng chưa trở về... Chính mình vừa đem hắc vút bỏ, hắc nhất định là đã bị chọc tức rồi! Nói đến chuyện này lại nghĩ... hắc là vì lý do gì... vẫn ngây ngốc ở bên cạnh mình như vậy? Hắc dự định ở lại bao lâu?...

“Thượng trà! Người đâu hết rồi! Châm trà!” Bao nhiêu khó chịu ứ đọng trong lòng, đầu muốn nổ tung, Từ Phiêu Nhiên hét lớn che dấu bất an cùng yếu đuối của bản thân... Âm thanh y vọng lại trong căn phòng trống rỗng... vang qua vọng đến cũng là trống không...

“Trà đến đây

” Tiêu Tương âm thanh trêu tức, bưng một ly nước trà còn bốc hương nghi ngút tiến vào, phá lệ cười quyền rũ nhìn Từ Phiêu Nhiên, dùng giọng điệu ma mị giết giây: “Phẩm hương công tử ~~ thỉnh dùng

~ “

“... Người bưng trà tới ta sẽ uống sao? !” Hung hăng liếc mắt một cái, Từ Phiêu Nhiên lạnh lùng mở miệng, khinh thường nói. Nhíu mày, Tiêu Tương lời nói không chút sơ hở vang lên: “Ai! Ta hảo tâm nghe tiếng người gọi người! Tự mình đưa trà lại đây! Nếu là nam nhân khác, không có hai mươi lượng bạc thì đó là mơ tưởng! Người không uống cẩn thận trời giáng ngũ lôi oanh!”

“... Người có cái loại hảo tâm này sao? Ta nghĩ đã sớm bị cầu ăn mất rồi!” Từ Phiêu Nhiên trực giác chỉ biết từ nữ này không thuần tâm! Hắc quen biết nàng lại không chỉ vài năm, có thể không có những kinh nghiệm thâm hay sao? Nhân châu xoay động, Tiêu Tương ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Đúng rồi! Như thế nào không thấy cái tên Tiểu Bạch bên cạnh người?”

“...” Nắm lên chén trà uống một hơi cạn sạch, quyết tâm áp chế cảm giác tội lỗi xuống, Từ Phiêu Nhiên thở ra một hơi, thản nhiên mở miệng: “Đi rồi... Ta đem hắc đuổi đi. Phiền toái muốn chết... Đi rồi cũng thanh tĩnh!”

“A? !” Vốn đang lúc đắc ý khi thấy Từ Phiêu Nhiên rốt cục đem chén trà mình đặc chế uống cạn, nhưng khi nghe đến đáp án ngoài dự liệu này, Tiêu Tương nháy mắt mặt biến sắc lui lại mấy bước! Mà Từ Phiêu Nhiên cũng đồng thời nhắm lại mi, cẩn thận quan sát đến cái chén, chậm rãi trở về chỗ cũ: “Người cho ta uống là cái gì? ! Như thế nào có điểm...”

“Cái gì, cái gì cũng không phải! Ta có việc! Đi trước một bước! ! !” Không chút nghĩ ngợi tông cửa xông ra! Tiêu Tương có mười lá gan cũng không dám cùng một nam nhân vừa uống phải xuân dược ở cùng một chỗ! Cho dù... Đầu sỏ gây nên chính là mình cũng mặc kệ! Đáng giận! Ngàn tính vạn tính... như thế nào nàng không có nghĩ tới vạn nhất Bạch công tử không ở bên cạnh Từ Phiêu Nhiên? !

“Người...” Dưới bụng có một cỗ sự tăng vọt... từ nhỏ đã ở nơi phong nguyệt hỗn tạp này, Từ Phiêu Nhiên sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra với y? ! Nghiến răng nghiến lợi bước về phía trước vài bước, nhưng Từ Phiêu Nhiên cũng chỉ kịp bắt lấy làn váy áo của Tiêu Tương, y thật hận lúc này không thể một nhát bóp chết nữ nhân này!

“Ta, ta cũng chỉ có hảo ý a!” Thét chói tai vùng thoát ra, Tiêu Tương hoảng sợ hướng về phía cửa, vừa lúc đụng phải Bạch Công Tử trở về! Nàng cảm động đến hai mắt đầm lệ lưng trông đem Bạch Công Tử còn không biết gì đẩy mạnh vào phòng, đóng cửa, còn hung hăng giữ chặt cửa! Nàng chưa từng nghĩ tới chính mình lại hy vọng nhìn thấy Bạch công tử đến như vậy! Cũng không có nghĩ tới... mình lại cảm kích sự trở về của hắn như thế...

“Làm sao vậy?” Tên ngốc bị quăng vào phòng vẫn mê mang nhìn cánh cửa, trong đầu hắn tại lúc này còn tỉnh tề ngậm nhấm lời đề nghị mới vừa nãy của hồ ly. Đột nhiên phía sau Từ Phiêu Nhiên thống khổ thở ra làm kinh động hắn! Xoay người thấy Từ Phiêu Nhiên bỗng ngã nhào, Bạch công tử tâm cuống cuống, bước nhanh đến nâng y dậy, tay vừa chạm đến liền cảm thấy thân thể kia đang dị thường cực nóng, làm cho Bạch công tử liền tỉnh táo lại!

“Ân công! Người làm sao vậy! !”

(Hắc hắc, còn làm sao nữa, sắp chết rồi a).

6. Chương 6

“Ta... người tránh ra!” Đưa tay đẩy Bạch công tử ra, Từ Phiêu Nhiên mặt đỏ bừng bừng dị thường, y muốn đứng lên, nhưng không có chút khí lực nào. Chỉ có bản năng là không ngừng thúc giục y đem con mồi ngon lành trước mắt cắn nuốt. Bạch công tử đương nhiên không biết Từ Phiêu Nhiên đang đấu tranh nội tâm kịch liệt, hắn thậm chí nghĩ phải làm cho y cảm thấy thoải mái một chút, bớt thống khổ một chút...y chính là ân nhân của hắn...hắn nghĩ như vậy là đương nhiên không phải sao?

“Ân công! Người có phải hay không cảm thấy rất khó chịu? !” Bạch công tử bất thành linh ôm Từ Phiêu Nhiên vào trong lòng, cố sức an ủi, mà không hề biết y đang tức giận đến trợn trắng mắt...

“Thân thể của ta lạnh hơn người khác! Ân công! Người ôm ta! Sẽ hảo hơn một chút ...”

“Người sẽ hối hận ...” Chút lý trí cuối cùng cũng sắp bay mất, Từ Phiêu Nhiên khàn giọng nhắc nhở.

“Ta sẽ không! Ân công! Ta như thế nào lại hối hận? !” Ôm càng chặt, giống như chứng minh cái sự ‘không hối hận’ của mình, Bạch công tử đem quần áo rút đi, hắn thực ra là muốn dùng nhiệt độ nguyên thủy của cơ thể mình giúp Từ Phiêu Nhiên cảm thấy mát mẻ hơn...Nhưng điều này chỉ có thể sai càng thêm sai mà thôi...

“Ai —” thở dài một tiếng... Từ Phiêu Nhiên xoay người đem Bạch công tử đặt ở dưới thân...

Bạch công tử bị một phen hù chết...

Kế hoạch hồ đồ của hồ ly liền như thế mà thành...

Hưởng thụ mây mưa chỉ hoan xa lạ...

(cái H thể là hết, hắc hắc, đừng có chọi dép ta nha, ta thể là không có cắt bớt)

“...” Mở to hai mắt ngây ngốc nhìn lên trần nhà, đại não Bạch công tử lúc này vẫn còn chìm trong một mớ hỗn độn, hắn thực sự nghĩ không ra trên người mình đến tột cùng là đã phát sinh chuyện gì a? ! Có điểm đau... miễn cưỡng di giật thân thể, hạ thể liền truyền đến một trận đau nhức làm cho hắn ngã lăn quay tại

chỗ. Bạch công tử thật cẩn thận xem xét Từ Phiêu Nhiên đang ngủ mê mệt trên tháp thượng, phát hiện tiếng động của mình không có đánh thức đối phương, hẩn an tâm cười cười, có điểm chưa sót.

Kỳ quái... ngay từ đầu hẩn còn tưởng rằng Từ Phiêu Nhiên là muốn đánh hẩn! Bất quá... tựa hồ không phải... nhưng, hẩn lại không nghĩ ra đó là vì cái gì? ! Tuy vậy, chỉ cần Từ Phiêu Nhiên trên người tà hỏa rút đi, hẩn có thể chấp nhận một chút thiệt thòi ...

“Oa! Ta còn cho rằng ngươi là đồ ngốc, không nghĩ tới lần này tay chân thật đúng là mau a!” Đột nhiên, một thanh âm trên tức còn không có ý dẫn tháp vang đến, Bạch công tử cảnh giác quay đầu, chỉ thấy hồ ly lấy một loại ánh mắt cổ quái khinh thường quét về phía mình lúc này chỉ khoác chắn đơn trên người! Hoàn toàn không biết ánh mắt này mang đầy ẩn ý, Bạch công tử không tức giận nhăn mày khởi mi dặn: “Nhỏ giọng một chút... Ân công thật vất vả mới ngủ ...” Nghe vậy, ngược lại làm hồ ly mất tự nhiên chuyển sang ho khan vài tiếng, tiếp theo ngẩng đầu, biểu tình trên mặt đầy vẻ hảo ngoạn cùng bất đắc dĩ làm cho Bạch công tử theo bản năng cảm thấy phát lạnh: “Nói như vậy... Là ngươi ở trên sao? !”

“Cái gì ở trên, ở dưới ?” Nghiêng đầu, Bạch công tử nhích lại gần hồ ly một chút. Nhìn ánh mắt ngây thơ của hẩn, hồ ly dở khóc dở cười giải thích: “Nói ra là... Cái kia... là ngươi ăn hẩn? !”

“Ăn? ! Ai ăn luôn ai? !” Trong vấn đề này, thần kinh cực kỳ mẫn cảm của bạch công tử cơ hồ bị dọa thành một đoàn, hẩn vội vàng bò lại bên người Từ Phiêu Nhiên, căng thẳng nhìn quanh bốn phía. Nhìn hành động tức cười của hẩn hồ ly càng khẳng định chắc chắn suy đoán của mình, cảm thán lắc đầu: “Thật sự là xà không thể chỉ nhìn tướng mạo a! Ngươi loại này đức hạnh, thế nhưng cũng có thể đem hẩn làm đến nổi hôn mê! Thật sự là không bội phục cũng không được !” Đương nhiên, sự thật toàn bộ thì đến mà hỏi Tiêu Tương ... Được hiệu mạnh như vậy chính bản thân nàng còn không dự trước được...

Nếu vậy... Là ta hại ân công té xỉu sao? !” Khẩn trương kéo lấy chắn đơn, Bạch công tử nhìn tuần nhan tinh xảo cùng vẻ an ổn khi ngủ của Từ Phiêu Nhiên mà không ngừng tự trách. Hồ ly đương nhiên còn chế thêm chút dầu cho lửa cháy lớn: “Còn hỏi nữa sao? ! Cho nên nói... ngươi phải chịu trách nhiệm! Chờ sau khi hẩn tỉnh lại, nhất định phải hảo hảo an ủi hẩn! Nói cho hẩn ngươi sẽ không bội tình bạc nghĩa!”

“Ta? Bội tình bạc nghĩa? ! Sao lại thế này? Ta vừa mới gây nên sự tình gì nghiêm trọng sao?” Lui ra phía sau từng bước, Bạch công tử sắc mặt trắng bệch, hết sức khiếp sợ nhìn về mặt dị thường nghiêm túc của hồ ly, hẩn khó có thể kiềm chế bất an trong lòng. Hẩn... đối ân công làm... chuyện gì quá phạm sao? ! Hẩn còn chưa có báo ân nha! Lại còn mắc nợ thêm sao? ! Nợ chồng nợ chất cứ thế mãi... hẩn đến khi nào thì mới có thể trả hoàn a! Đền bù thì chậm, mắc nợ thì lại mau a.

“Đúng vậy!” Hồ ly gạt đầu khẳng định, khó được hảo tâm cảnh cáo: “Các ngươi hành vi kỳ thật chính là nhân loại ***.”

“A! Chúng ta, chúng ta nhất công nhất nam a!”

“... So đo như vậy còn ý nghĩa gì! Làm thì cũng làm rồi!”

“Chính là...”

“Nhân loại không giống như chúng ta! Bọn họ việc này có khi xem rất trọng yếu, có khi coi không đáng một đồng! Nhưng mà... nếu lấy cá tính của ân công ngươi... ta hoài nghi sau khi hẩn tỉnh lại... phỏng chừng cảm thấy thẹn quá mà đi tự sát nha!”

“A! Kia như thế nào có thể! !” Bạch công tử ôm lấy Từ Phiêu Nhiên quên cả bản thân đang đau nhức, trong đầu hẩn tưởng tượng ra những việc y có thể làm sau khi tỉnh lại, cứ như thế mà tự dọa mình thê thảm...Y chính là ân công của hẩn. Cho nên ...

“Dù sao ta cũng đã nói rõ ràng cho ngươi ! Hết lòng quan tâm giúp đỡ, chính ngươi giải quyết cho tốt đi!” Hồ ly bỏ lại câu nói cuối cùng, xoay người biến mất ở trong không khí, không biết hẩn là phiêu tới chỗ nào nhưng loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng tự giễu: “Thật sự ngạc nhiên... Bồn xà cũng có thể bò lên trên làm công...”

“Ân...” Bạch công tử còn đang lúc nghiền ngẫm tự lập đi lập lại lời nói của hồ ly thì Từ Phiêu Nhiên bừng tỉnh. Ba bước thành hai bước vọt gấp gấp tới bên giường, Bạch công tử nhìn y còn chưa thanh tỉnh hẳn, hẩn khóe môi ngập ngừng, nhưng lại không thấy thời cơ thích hợp để mở miệng. Vốn đang nghĩ chính mình

nên an ủi hắn, sau đó bắt quá là xem như vừa trải qua một hồi mộng xuân, nhưng nhìn thấy Bạch công tử bọc chăn đơn vẻ mặt ửng hồng ngồi ở mép giường, Từ Phiêu Nhiên bị tước đoạt hy vọng xa vời cuối cùng, y ảo não ai oán một tiếng, hận không thể cứ như vậy chết luôn cho rồi.

Đều do nữ nhân đáng chết Tiêu Tương! Y phẩm hương công tử một đời anh danh a... Thế nhưng cường bách thượng một nam nhân còn thuần khiết như vậy! Không cần lão thiên cho sét đánh, chính y cũng muốn đánh chết mình cho rồi! Nói ra đi... Y còn có thể hỗn đản hơn sao? !

Một ý niệm ích kỷ đến đáng sợ mãnh liệt hiện lên trong đầu Từ Phiêu Nhiên...có lẽ...nếu nam nhân này bị giết, sự việc không minh bạch kia có thể coi như thạch trầm đại hải (đá chìm đáy biển). Chính là khi y vươn tay chạm tới chiếc gáy ngọc non mịn của bạch công tử, hắn vẫn không hề ý thức được nguy hiểm, ánh mắt vẫn như cũ đơn thuần tinh khiết lóe ra lo lắng cùng tin tưởng, con người bình tĩnh nhìn y, Từ Phiêu Nhiên càng hối hận càng nhiều một phần phát hiện mình may mắn, nhưng lại cảm thấy mờ mịt.

Là hắn sao? Người mà y không ngừng chờ đợi ... Chính là người này sao?

Như thế nào có thể... hắn... phẩm hương công tử... Đã sớm cho rằng sẽ không yêu bất luận là kẻ nào...

Y có thân phận có địa vị... Y hẳn là phải thú một tiểu thư danh môn khuê tú... cùng nhau trải qua một cuộc sống thần tiên! Chứ không phải trên thân một nam nhân... đem cả đời mai một tại đây, không thể ngửa mặt nhìn trời!

Nhưng mà...

“Người... hối hận sao?” cổ họng khản đặc, Từ Phiêu Nhiên cũng không biết chính mình vì cái gì thốt ra những lời này! Mà Bạch công tử lập tức nghĩ tới lời nhắc nhở của hồ ly, liều mạng lắc đầu phủ nhận: “Không! Ta tuyệt đối sẽ không hối hận ! Ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy ! Ta... Ta sẽ chịu trách nhiệm !”

“...” Nháy mắt, một loại cảm động khó nói lên lời không ngừng lưu chuyển trong lòng Từ Phiêu Nhiên, y nghĩ muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mình nên nói gì. Vậy mà Bạch công tử hoàn toàn không biết đối phương đang đấu tranh kịch liệt tại thời điểm mấu chốt còn cố gắng nói vào: “Ân công! Đây là ta mắc nợ người! Ta nhất định sẽ trả ! ! !”

“!” Một chữ nợ, một chữ hoàn! Làm cho Từ Phiêu Nhiên vẻ mặt thật vất vả mới dịu đi lại lần nữa đông lạnh! Lại là báo ân sao? Tuy rằng y không nhớ rõ mình khi nào thì trợ giúp qua vị công tử xinh đẹp này, nhưng... hắn cũng chỉ là đến báo lại ân không phải sao? Cùng những người đó giống nhau... tất cả đều là giống nhau... Bọn họ chỉ mang theo cái gọi là ân tình... mới ở bên cạnh mình không phải sao? ! Như vậy...

“Nếu... nếu ta chưa từng có ân với người thì sao?”

“Ân công rõ ràng có a! Vì cái gì muốn nói không có?” Bạch công tử khó hiểu mở to hai mắt, ân cần tiến lại, mặc kệ bản thân mình còn trần trụi giúp Từ Phiêu Nhiên mặc y sam vào. Nheo lại mắt, Từ Phiêu Nhiên lại hỏi: “Ta là nói... nếu người có một ngày hoàn xong ân tình cho ta như người đã nói... người sẽ làm gì?”

Bạch công tử tinh lực còn tập trung đấu vật với cái nút thắt trên trang phục của Từ Phiêu Nhiên, không chút nghỉ ngơi, trả lời dễ dàng: “Đương nhiên là rời đi a!” Sau đó tìm một nơi tốt để thành tiên.

“Người phải rời khỏi? ! !” Từ Phiêu Nhiên kinh ngạc, trong ngực như có ngọn lửa tức giận thiêu đốt, y cảm thấy giống như tôn nghiêm đang bị người ta mang ra đùa cợt. Hung hăng nắm lấy vai Bạch công tử, tuyệt không để đối phương nhìn thấy con người đã nổi lên thống khổ, y dùng đại âm thanh rống giận làm tai kẻ khác phải run rẩy! Cắn môi dưới, nhịn xuống đau đớn do vai bị nắm chặt, Bạch công tử còn thân thủ thăm dò vạch áo trước của Từ Phiêu Nhiên... Còn kém một cái nút thắt là xong rồi! Y còn kích động cái gì?

“Trả lời ta a! Người có phải hay không phải rời khỏi? ! !” Thân thể đơn bạc của bạch công tử không ngừng bị lay mạnh, Từ Phiêu Nhiên khàn khàn quát hỏi! Bạch công tử rốt cục phát hiện mình cách cái nút thắt này càng ngày càng xa, hắn đành đem ánh mắt di dời trên mặt Từ Phiêu Nhiên, cổ quái nhìn chăm chú vào sự cuồng nộ của hắn, liếm liếm môi, đương nhiên trả lời: “Đó là đương nhiên rồi!” Nếu không phải vì thành tiên, hẳn vì cái gì phải tới nơi này báo ân? Báo hoàn ân hắn không đi thành tiên chẳng lẽ còn phải chờ cái gì nữa sao? !

“Tốt lắm... Phi thường tốt...” Nỗi tuyệt vọng bị lửa giận tràn ngập che khuất, cảm giác sự chờ đợi của chính mình vừa bị phụ bạc, Từ Phiêu Nhiên không chút nghĩ ngợi thô lỗ đẩy Bạch công tử ra ! !

Vốn thất lực liền Bạch công tử không còn một chút lực, làm sao dự đoán được còn có chuyện này xảy ra, hần một tiếng cổ ngã xuống đất, kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt vẫn lo lắng thật sâu như cũ: “Ân công? Người sinh khí? Tiểu Bạch có phải hay không đã làm sai chỗ nào? ! Ân công không cần sinh khí được không... Tiểu Bạch có thể sửa a! Sinh khí đối thân thể không tốt...”

Mỗi một câu đều là ân công xưng hô, giống như đánh vào tim Từ Phiêu Nhiên một cú lại thêm một cú, đập nát sự thương tiếc tự trách còn lại của y! Về mặt càng lúc càng lạnh, thanh âm Từ Phiêu Nhiên lại tàn khốc đến vô tình lạnh lùng phân phó: “Người không phải muốn báo ân sao? Tốt lắm! Ta cho người cơ hội! Theo ngày mai bắt đầu! Người liền tiếp khách cho ta đi ! !”

“Vì cái gì? ! !” Không dám tin trừng to mắt, Bạch công tử ngây ngốc nhìn Từ Phiêu Nhiên nháy mắt biến thành kẻ xa lạ.

“Rất đơn giản... Người không phải đến báo ân sao?”

“Đã biết...” Một khi đã như vậy, hần cũng sẽ không phụ ân công kỳ vọng. Ở trong lòng thở dài, Bạch công tử trong đầu còn thật sự chuẩn bị tư tưởng ngày mai bắt đầu tiếp khách, ai ngờ đâu khi mình kính cẩn nghe theo, lại làm cho Từ Phiêu Nhiên trong mắt vừa nhiều thêm một đạo vết thương!

Ngày đó, Từ Phiêu Nhiên đem Bạch công tử lưu tại trong phòng mình, còn y trong một đêm đó chẳng biết đi đâu...

Ngày hôm sau, Bạch công tử vừa tỉnh lại đã bị một nhóm tiểu tỳ sớm đợi bên ngoài, mặt không chút thay đổi kéo đến trang điểm. Các nàng bận rộn nửa ngày, Bạch công tử chính là mang theo tò mò ngồi trước một cái gương đồng thật lớn, nhìn chính mình không ngừng biến đổi... Tựa hồ, đây là cái mà nhân loại gọi là xinh đẹp a... Thật không rõ, sau khi bị nhiều phần như thế này vùi lấp, làm sao còn gọi là xinh đẹp chứ? Nhân loại... Chẳng lẽ đều là cuộc sống với đầy phần trên mặt, ai cũng thấy không rõ chân diện mục của ai sao? Sống như vậy không phiền lụy sao? Ít nhất... hần bị gây sức ép cả một buổi sáng, đáng thương chỉ còn nửa cái mạng ...

Ngay tại Bạch công tử thề tuyệt đối không cần giống nhân loại che che lấp lấp như vậy, Từ Phiêu Nhiên không biết đã trở về từ khi nào đột nhiên đẩy cửa mà vào!

“Ân công! Người đi đâu vậy hại ta lo lắng gần chết!” Hoan kêu một tiếng, Bạch công tử không chút nghĩ ngợi nhảy qua bên cạnh, nhưng lại bị người sau hờ hững đẩy ra. Lạnh lùng xem kỹ vẻ kiêu diễm Bạch công tử biến đổi, Từ Phiêu Nhiên trong lòng nổi lên một tư vị cả bản thân hần cũng không rõ ràng lắm: “Tốt lắm, người đi ra tiếp khách đi.”

Hắc hắc, đề nghị quý vị không nên ăn uống trước máy tính khi đọc chương này nha, nếu không sẽ phun hết đó ^^

7. Chương 7

“Quân tự túy” bất đồng với các thanh lâu khác ở chỗ túy sinh mệnh tử ‘hành nghề’ không cần màn đêm che giấu ... Bất luận là lúc nào cũng có khách nhân nườm nượp đến tắm hoa văn liễu, tiếp nối không dứt. Mà chỉ cần có khách nhân nơi này nhất định sẽ tiếp đón!

Gật gật đầu, Bạch công tử nhu thuận theo sau Từ Phiêu Nhiên bước vào tiền thính, đối với việc tiếp khách hần căn bản không hề có một chút khái niệm nào, hần còn bận đắm chìm trong vui sướng vì làm được chút việc cho ân công. (tội em nó).

Vị khách nhân đầu tiên của hần là một vị công tử thích ngâm phong nguyệt (văn thơ ba hoa chính chèo ầy mà).

“Cười khuyh thành, tái cười khuyh quốc a...” Không tức giận thối lui, Bạch công tử có chút không thích cái kẻ đang làm ra vẻ dùng chiết phiên nâng cằm hắn lên, càng tiếp cận càng nghe rõ một cổ hương son phấn vị. Nửa điểm so ra cũng kém xa ân công hắn trên người thần nhiên tỏa ra một cổ thủy hương. Nghe hắn ta lên tiếng, Bạch công tử lại nhú mày: “Ta có lực phá hoại đáng sợ như vậy sao? Không nên nói oan cho ta a! Theo như người nói ta cười một cái thành liền đổ? Ý là nói nụ cười của ta thực khủng bố sao?”

“...Ách” Ảo nào đem cây quạt ném lại lên bàn, thực sự là muốn phát hỏa, nhưng khi nhìn đến dung nhan Bạch công tử sạch sẽ tinh thuần, xem ra không phải là cố tình, khách nhân liền nở nụ cười *** đang phân phó: “Đến đến đến ~ tiểu mỹ nhân ~ rót chén trà cho ta a

“

“Nga.” Ngốc nghếch gật đầu, Bạch công tử liền nhớ kỹ lời Từ Phiêu Nhiên trước khi đi dặn, lời của khách nhân phải nhất nhất phục tùng, hắn bằng tốc độ nhanh nhất đem nước trà nóng phồng tay tiến lại. Ai ngờ, ý tứ của khách nhân không đơn giản như vậy, hắn ta đột nhiên thân thủ ôm lấy thắt lưng Bạch công tử! Căn bản không có chú ý tới Bạch công tử vì không cẩn thận lại hết sức vô tội đem nước trà nóng đổ nhào lên đầu hắn! (yà hú, cho mài chút ^^)

“A a a a ——” tiếng thét chói tai còn hơn heo bị chọc tiết, đệ nhất khách nhân liền như vậy chạy như bay ra khỏi phòng!

Bạch công tử còn không biết đang xảy ra chuyện gì, đành phải vô hạn ủy khuất nhìn Từ Phiêu Nhiên vừa vào cửa đã hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, đuổi tới bàn kế tiếp...

Lần thứ hai tiếp khách, là gặp cùng một lúc hai vị khách nhân ăn mặc như thương nhân.

Một tên liền chụp lấy Bạch công tử ôm vào trong ngực, kẻ còn lại thì hết sức cẩn thận lấy ra từ bọc hành lý một cái bình hoa xinh đẹp, không ngừng cảm thán: “Thật sự là... khó gặp được mỹ nhân như thế, vừa vặn hai huynh đệ chúng ta cũng tìm được món cổ vật vô giá này a, ha ha ha ha

may mắn a!”

“Như thế... Chúng ta chẳng phải là cùng ôm hai cái bình hoa?” Nam nhân đang ôm Bạch công tử lên tiếng trêu đùa, giây tiếp theo, không biết Bạch công tử dùng thân pháp gì, chỉ thấy hắn đã đứng cách hai người không xa, cái bình hoa không biết từ khi nào đã nằm trong tay hắn, cẩn thận lặn qua lộn lại quan sát: “Chúng ta làm sao giống? Nó là tròn ta là dài nha, nó phình ra như vậy còn ta là dẹt à...”

“Cẩn thận! Không nên manh động!” Thương nhân sắc mặt trắng bệch bổ nhào tới trước, nhưng cũng chỉ kịp hô lên một câu trần trời cuối cùng: “Cái kia giá trị một vạn hai hoàng kim a!” Liền nghe thấy âm thanh bình hoa thanh thúy vỡ tan!

“Cái gì chứ, quả nhiên không giống, ta cũng không phải là vừa rơi xuống đất liền vỡ a!” Không hài lòng lắc đầu, đột nhiên phát hiện khuôn mặt phủ băng của Từ Phiêu Nhiên đang đứng ở trước mặt mình, Bạch công tử vui vẻ cười tươi như hoa định hỏi, nhưng người trước chỉ lạnh lùng nghiêng hai hàm răng phun ra một câu: “Người — đi bàn kế tiếp!”

Lần thứ ba là một vị khách nhân được xưng võ lâm cao thủ...

“Cứu mạng... ma âm thần công thất truyền a, thùng mành nhĩ a...”

Ngón tay còn ở trên huyền cầm, Bạch công tử còn chưa rõ mình học người ta đánh đàn để lấy lòng khách nhân đến tột cùng sai ở chỗ nào, liền nghênh đón Từ Phiêu Nhiên đệ N lần xem thường...

Lần thứ tư là vị khách nhân nói là lão khách cũng không sai, hai lời chưa nói, đã ép Bạch công tử một chén tiếp một chén rượu. Bạch công tử đối với thứ vừa cho vào miệng mới đầu còn cảm thấy cay xè, mãnh liệt nhú mày, sau một lúc, chậm rãi nếm ra tư vị. Hắn chưa từng nghĩ tới, loại hương vị gay mũi này nguyên lai sau uống xong rồi sẽ làm người ta nhẹ nhàng phiêu phiêu, cảm giác giống như thành tiên! Thành tiên... nghĩ như vậy, một cảm giác buồn bực lại trở lên! Bạch công tử tuần nhan ứng hồng ném vỡ chén rượu, đang lúc khách nhân trên mặt nở nụ cười gian vì đại kế thực hiện được, tính bổ nhào lại, hắn đột nhiên trở nên thô bạo một cước dẫm lên bàn, đem một đầu dây châu hoa, trâm lược xả xuống, còn đoạt lấy bầu rượu trước mặt khách nhân, hào sảng uống ba ngụm lớn.

“Thích a...” Lau đi chút rượu còn vương trên môi, đôi mắt đã phủ một tầng sương mờ quét khắp phòng, Bạch công tử đột nhiên bất mãn nhìn khỏi mi tâm, giấy tiếp theo, tất cả những đồ vật trong phòng không biết bị năng lực gì thao túng, xoay tròn bay lên!

“Như vậy... mới náo nhiệt... Ha ha...”

“Nháo, có quý a a a ——” khách nhân cũng không còn tâm tình tốt như Bạch công tử lúc này, mà bị dọa đến chết khiếp, dùng tốc độ nhanh nhất bay luôn ra khỏi phòng, hướng ngoài phòng rống to: “Nơi này có quý a! Người tới —— “

“Quý ? Ở nơi nào?” Bạch công tử vẫn không thanh tỉnh cố gắng mở lớn con mắt lên, vui tươi hơn hử tiếp tục ở trong phòng tìm kiếm cái loại thức uống làm cho hắn uống vào lập tức nóng hằm hập, thân thể lảng lảng gì đó, kêu là “rượu” đúng hay không? Nhưng mà, một thanh âm đột nhiên từ trên trời giáng xuống, mang theo không biết bao băng lạnh, không lưu tình chút nào đập bẹp sự cao hứng của Bạch công tử...

“Bổn xà! Người dám uống rượu! Thật muốn bị đem đi xỏ sâu làm xà nướng hay sao? ! !”

“Ai! Ai... Dám ăn ta...” Không biết có phải mượn rượu thêm can đảm hay không, Bạch công tử hướng về phía trước từng bước nắm lấy áo hồ ly, hơi thở sắc mùi rượu, con ngươi lóe lên uy hiếp ép hỏi. Hồ ly hoàn toàn không dự đoán được Bạch công tử rượu vào lại hung hăng như thế, hiển nhiên bị hoảng sợ, sau một lúc lâu không có lấy một câu đối đáp!

Nhưng mà thời gian đối với bọn họ không hề phá lệ khai ân, âm thanh Từ Phiêu Nhiên khiển trách mọi người nói bậy vang lên ngoài cửa, cánh cửa ‘chì’ một tiếng chậm rãi bị đẩy ra. Trùng mắt hồ đồ nhìn Từ Phiêu Nhiên đang đứng đối diện mình, Bạch công tử trực giác cảm thấy có chỗ nào không đúng , rồi lại không thể cẩn thận phân rõ, ánh mắt kia đang nhìn mình, có điểm quái quái...

“Không xong!” Cuối cùng vẫn là hồ ly có điểm nhận thức, đầu tiên là bằng một cái liếc mắt đem tất cả vật phẩm đang ‘phập phềnh’ trong phòng đánh bay xuống đất, sau đó lao tới che cái miệng nhỏ nhắn vương đầy hương rượu của Bạch công tử không biết giây tiếp theo sẽ nói ra chuyện gì kinh người! Nháy mắt hoàn thành một loạt động tác, hồ ly đang chuẩn bị thở ra một hơi, đột nhiên cảm thấy được sau lưng đã đâm đến lưỡng đạo ánh mắt, xem đem cả người hắn xuyên nát bét. Hồ ly nhịn không được rung mình một cái, ngẩng đầu, liền đón lấy sự căm tức của Từ Phiêu Nhiên! (anh biết ghen rồi a~)

Chọn tuần mi, Từ Phiêu Nhiên chính mình cũng không biết lửa giận trong ***g ngực là từ thứ gì mà đốt, duy nhất mình xác chính là, thấy có người, mà lại là tên tú tài phong lưu này đang cùng Bạch công tử thân cận, y xúc động đến nổi nghĩ muốn xông lên đem hai người tách ra! Hơn nữa y cũng thực sự làm như vậy !

“Ân, ân công? !” Bị Từ Phiêu Nhiên hung hăng túm lấy ôm vào trong lòng ngực, còn chưa kịp giãy dụa đã va phải lòng ngực đối phương, Bạch công tử xoa hai huyệt thái dương ầm ầm đau, mê mông nhìn Từ Phiêu Nhiên, đột nhiên trong lòng căng thẳng, thuận thế nâng lên cánh tay ngọc, nhẹ nhàng xoa xoa muốn làm dịu đi ánh mắt đầy lửa giận của ân công. Hắn... không thích thấy bộ dạng này của ân công...

“Không nên đụng vào ta!” Ngây người một chút, Từ phiêu nhiên chật vật kéo tay Bạch công tử xuống, y tuần nhan tăng tăng đỏ ửng che dấu chấn động cùng thất thố trong lòng, lạnh lùng quát. Khiếp đảm run rẩy một chút, Bạch công tử cẩn cẩn môi dưới, chưa từ bỏ ý định còn muốn tiếp tục, nhưng lại bị lời châm chọc khiêu khích tiếp ngay sau đó của Từ Phiêu Nhiên làm cho cứng đờ: “Người đối với việc ta bắt người tiếp khách không hài lòng sao? !” Quét mắt nhìn căn phòng hết sức bừa bãi, Từ Phiêu Nhiên trong lời nói cũng không phải cố tình gây sự, nhưng loại thảm trạng giống như bão vừa quét qua này làm cho y không khỏi nghi ngờ.

“A? Cái gì?” Bạch công tử cảm thấy khó hiểu theo ánh mắt Từ Phiêu Nhiên nhìn qua liền á khẩu khi thấy mặt đất đầy rác rưởi, vô cùng hỗn loạn. Hắn căn bản không biết mình chính là đầu số gây nên mọi chuyện, còn bất mãn bêu môi thay “Quần tự túy” thể hiện bất bình: “Người nào lớn mật như thế, ân công! Nói cho ta biết, ta đi cùng hắn lý luận!”

Từ Phiêu Nhiên phần nộ híp mắt, con ngươi lưu chuyển qua một chút lãnh ý: “Người là gian tế? !”

“Sau đó... bắt hắn phải bồi thường tổn thất...” Bạch công tử ở bên cạnh Từ Phiêu Nhiên còn toàn tâm toàn ý vì y tính kế như thế nào đòi lại tổn thất, nghe câu được câu mất liền ngẩng đầu hỏi lại: “Gian tế? Gian

cái gì?”

“Nếu người là nghĩ đến đây quấy rối ta ! Chúc mừng người làm được ! ! !” Kỳ thật điểm tổn thất ấy cũng không đáng để vào mắt, chính là, một chút ám áp vừa khai lưu trong lòng Từ Phiêu Nhiên liền bị sự có mặt của tên tú tài không mời mà đến này đánh tan thành mây khói, thậm chí còn thăng cấp thành một loại bốn cột. Theo bản năng, phẩm hương công tử phải bảo vệ mặt mũi cho mình, tránh cho chính mình thất vọng cùng bị thương...

“Ta không có a! Ta, ta chỉ là muốn vì ân công làm chút chuyện a...” Càng nói càng nhỏ giọng, đến lúc sau gần như chỉ còn ngấp ngừng. Bạch công tử suy sụp buông rũ ha vai, thậm hận chính mình chỉ mang đến cho ân công đủ loại phiền toái, cảm giác thành tiên rõ ràng càng ngày càng lệch hướng. Từ Phiêu Nhiên làm sao đoán được bất đắc dĩ trong lòng hắn, y tránh nhìn vào cặp con người trong suốt kia, tiếp tục lên tiếng đả kích: “Người đúng là làm cho ta không ít ...”

“Thực, thật sự? !” Giống như trong bước đường cùng lại chiếu vào một tia hy vọng le lói, Bạch công tử căn bản không nhận ra ngữ điệu của Từ Phiêu Nhiên lạnh lạnh mang đầy châm chọc, hắn cúi lòng ngấp tràn cảm động bắt lấy tay áo đối phương truy vấn, ngay cả ánh mắt đầy cảnh báo của hồ ly cũng bị xem nhẹ vụt qua một xó! Hừ nhẹ trong cổ họng, Từ Phiêu Nhiên nhẹ nhàng đẩy Bạch công tử ra, cười xấu xa trả lời: “Người không chỉ giúp ta đuổi đi bốn vị khách nhân, thêm vào mấy lời đồn đầy tai tiếng, còn phá hỏng gần vạn lượng... người nghĩ còn giúp ta chưa đủ sao? ! !”

“...” Khiếp sợ lui lại mấy bước, Bạch công tử vô ý vô tứ ngã nhào vào trong lòng hồ ly, hắn muốn phản bác nhưng lời nói đều bị nghẹn trong cổ họng, ở trên môi lại bật thành tiếng rên rỉ vô nghĩa. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy! ! ! Tối bị ai không phải chuyện bị ân công hiểu lầm, mà là hắn thế nhưng tìm không thấy lý do gì để phản bác! Hồ ly trở mình xem thường nhìn lên trời một cái, hắn thật sự chẳng muốn xem cái màn trình diễn tình cảm lãng tử này tí nào. Chính là khi tay hắn vừa chạm đến Bạch công tử định đẩy hắn ra, thì lập tức nhìn thấy trên vẻ mặt băng lãnh của Từ Phiêu Nhiên xẹt qua một tia dao động.

“...” Rốt cục lại tìm về hưng phấn, hồ ly khôi phục bản tính trêu tức, cố ý khoát tay lên eo Bạch công tử, mập mờ khuyên giải an ủi: “Quên đi... đã sớm nói cho người không cần quan tâm báo ân hay không, trực tiếp làm người của ta là được, ta sẽ hảo hảo thương người ...”

“... Cái gì?” Đại não đang trong trạng thái bãi công, Bạch công tử nhất thời không thể phân tích ý đồ của hồ ly, hắn chỉ cảm giác có gì đó không đúng, nhưng cũng chỉ quay đầu lại không hồn giận trách cứ “Ta đang vội vàng nghĩ cùng ân công giải thích như thế nào, người đừng đem tới thêm phiền phức được không!” Mà Từ Phiêu Nhiên đâu? Từ lúc Bạch công tử quay đầu lại, y liền không thể khống chế chính mình, lập tức đá văng cánh cửa mà đi. Từ đầu đến cuối chỉ có y là đứa ngốc bị mang ra trêu đùa không phải sao?!!

“Ân công —” thấy thế Bạch công tử lập tức đuổi theo, nhưng phía sau bị hồ ly một phen bắt giữ trở về! Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, Bạch công tử con người lộ ra quyết đoán cùng kiên định chưa bao giờ có trước đây: “Buông ra.”

“... !” Không hề đoán trước bị hắn dọa như vậy, hồ ly vô thức buông tay ra, sau đó lại đột nhiên kinh giác đem Bạch công tử đã chạy sắp tới cửa kéo trở về: “Uy! Uy uy! Người chờ ta một chút a!”

“Chờ cái gì! Ta muốn đuổi theo ân công!” Mặc kệ hắn, Bạch công tử nhấc chân bước đi, nhưng hồ ly hạ giọng buông một câu, lại làm cho hắn đứng lại ngay lập tức: “Uy... Người thành tiên có hi vọng rồi a!”

“Có ý tứ gì...” Khó hiểu liếm liếm bờ môi khô khốc, Bạch công tử chậm rãi lặp lại từng chữ từng chữ những gì hồ ly vừa nói: “Cái gì mà bảo ta thành tiên có hi vọng rồi a? !” Rõ ràng là càng ngày càng xa vời mới đúng!

“Biểu tình mới rồi của y người chưa từng thấy qua đúng không ?!” Thấy Bạch công tử vẻ mặt chỉ có một chữ ‘ngốc’, hồ ly muốn khóc thét một tiếng, nhưng đành phải nhịn xuống từ từ dạy bảo: “Chính là... Ai — dù sao, ân công của người đã động tâm !”

“Kia... kia thì thế nào...” Có điểm chột dạ, Bạch công tử nửa muốn làm rõ, nửa muốn trốn tránh hỏi lại.

“Còn hỏi sao! Người đã quên năm đó thư sinh còn một nguyện vọng duy nhất chưa thực hiện được sao? ! Người hiện tại sắp làm xong rồi a! Nghe ta ! Người phải tiếp tục bảo trì hiện trạng... thuận tiện tích cực

thêm một chút nữa... hấn rơi vào tay giặc cũng bắt quá là chuyện sớm muộn thôi!”

“Sao, như thế nào...” Bạch công tử còn hiểu chưa rõ ràng, còn đang thật sự chuẩn bị cùng hấn thảo luận, lại đột nhiên bị một tiếng thét chói tai bên ngoài hấp dẫn đi lực chú ý!

Bằng tốc độ nhanh nhất liếc mắt nhìn nhau, Bạch công tử không chút nghĩ ngợi đẩy cửa chạy ra, lập tức đón nhận một mảnh hỗn loạn, phía trước Tiêu Tương còn hướng về phía mình ngã tới. Cúi đầu mắng làn váy làm nằng tề một câu, Tiêu Tương đối Bạch công tử còn đang không hiểu gì kêu lên: “Đáng giận! Lão bản bị bắt đi rồi! ! !”

“Cái gì! ! !” Bạch công tử kêu lên so với Tiêu Tương còn lớn hơn, mắt tròn xoe, tay nắm chặt, cảm giác đầu tiên sinh ra trong lòng hấn có tên là phần nộ. Là ai? ! Cũng dám thương tổn đến ân công hấn... cảm giác này so với năm đó cùng thỏ yêu đánh nhau giành chỗ qua mùa đông còn mãnh liệt hơn. Hấn thở hổn hển một hơi, bản năng thú tính bá đạo trỗi dậy, Tiêu Tương không kịp nghĩ vội vàng trả lời: “Chính là bọn giáo đầu ở Bá vương vô quán, đến trêu ghẹo cô nương chúng ta, bị lão bản tâm trạng không tốt mắng hai câu, thẹn quá thành giận túm lấy lão bản hướng ra phía ngoại thành đi rồi! Đừng nói là đem lão bản đến chỗ hoang dã rồi giết đi ? Ách... Mặc dù có thời điểm lão bản quả thật làm cho người ta có loại ý muốn này...”

“Đủ rồi!” Áp trụ những lời lẽ nhảm vô nghĩa của Tiêu Tương, Bạch công tử lãnh tuấn bấm đốt ngón tay thon dài, nhanh chóng tính toán, sau mạnh mẽ xoay người, hóa thành một làn khói trắng biến mất trước mắt mọi người!

“Cái kia gọi là khinh công! Khinh công! ! !” Bị bắt lưu lại giải quyết hậu quả, hồ ly lập đi lập lại lời nói đối ‘kém chất lượng’ mà chính hấn cũng tin không nổi, vì mọi người đều đang bị hành vi của Bạch công tử dọa ngốc một trận.

Thật sự là... hấn bắt đầu cảm thấy được nếu chỉ được tạ lễ một mảnh da xà, thì rất tiện nghi cho tên bốn xà kia a ...

8. Chương 8

Từ Phiêu Nhiên thử giãy dụa một chút, nhưng ngay sau đó phát hiện ra chỉ có thể làm cho dây trói trên người trở nên thít chặt hơn, y ảo não quay về tại chỗ. Chỉ có thể trách mình bị lừa giận làm mờ đi lý trí. Lúc vừa bước ra nhìn thấy bọn giáo đầu đang khi dễ các cô nương, nhất thời nộ khí xung thiên, ngốc đến nỗi cùng bọn họ nổi lên xung đột, làm trò trước mặt tất cả khách nhân, bắt quả...

“Các người giữa thanh thiên bạch nhật đem ta bắt đi, cũng quá coi thường vương pháp đi!”

“Hừ!” Dường như tên lỗ giáo đầu cũng không thật vừa lòng với quyết định vừa rồi của mình, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Từ Phiêu Nhiên một cái, không nói gì. Lúc sau, có một tên thuộc hạ vừa chạy từ ngoài vào, nghe hấn báo cáo xong, bầu không khí khó xử trong sơn động cũng nhanh chóng tiêu thất: “Lão đại! Chúng ta đã xem qua! Không có ai theo tới! Sơn động này thực bí mật, phỏng chừng không có trở ngại gì!”

“Ân...” Tên giáo đầu gật đầu hài lòng, nhìn vẻ mặt hồ hững của Từ Phiêu Nhiên mà nở ra một nụ cười *** dâng: “Người yên tâm, chúng ta sẽ không giết người, như vậy rất phiền toái. Chúng ta chẳng qua là muốn cho người nếm thử vài điểm giáo huấn, để người biết rằng chọc vào chúng ta thì không thể sống khá giả được!”

“Nga? Người cho rằng nếu ta trở về với đầy vết thương trên người, ta hội không đi tố giác các người hay sao?!!”

“Đúng vậy a...Nhưng mà, một phẩm hương công tử đỉnh đỉnh đại danh, bị nam nhân cấp cường gian, chỉ sợ mặt mũi để trở về còn không có nói chi đến việc tiết lộ ra đi!” Từ Phiêu Nhiên nghe xong liền trở nên tái nhợt, mặt cắt không còn chút máu. Tên lỗ giáo đầu tà tà cười, mang vẻ mặt của một tên tiểu nhân đắc chí, hấn thân thủ túm lấy Từ Phiêu Nhiên. Từ Phiêu Nhiên vừa thẹn vừa giận, tuyệt vọng cùng khinh bỉ, y trợn mắt cắn mạnh một hơi vào mu bàn tay của tên lỗ giáo đầu, khiến hấn oai oái kêu đau.

“Đã thế này còn dám can người! Cho người ném chút lợi hại. Xem người còn nông cuồng nổi nữa hay không. Các huynh đệ, ngăn hấn lại!”

Từ Phiêu Nhiên trừng mắt tỏ vẻ thấy chết không sờn, nhưng kỳ thực lại không ngừng run rẩy. Tên lỗ giáo đầu nghiêng rằng hạ mệnh lệnh, giây tiếp theo, Từ Phiêu Nhiên đã vô lực bị một đám thô lỗ ấn ngã xuống đất. Y tuyệt vọng nhìn tên nam nhân kia từng bước từng bước đến gần, trong lòng chợt hiện lên một ý nghĩ, tự mình làm tự mình chịu. Xứng đáng. Ngay cả mình còn cảm thấy chán ghét bản thân...sẽ không có ai đến cứu...bởi vì...ai mà tin được một phẩm hương công tử ngày thường hung hăng vênh váo cũng có lúc phải cầu xin người khác cứu giúp. Chính y còn không thể tưởng tượng ra. Đây là báo ứng sao? Là do y đã hại thiếu niên xinh đẹp kia sao...là do y đã làm vấy đục sự ngây thơ của hắn? Thiên a! Mọi người đều nói người đối xử thiên vị Từ Phiêu Nhiên ta...còn nói vì cái gì mà người luôn trừng phạt nghiêm khắc bất luận kẻ nào nhưng với ta lại không có lấy nửa điểm thống khổ!”

Bên tai truyền đến âm thanh y phục bị xé rách rất rõ ràng, y còn cố sức giãy dụa, ngay lập tức không biết bị kẻ nào thôi một quyền vào bụng, đau đến mất nổi dậy sao...Từ Phiêu Nhiên nhắm hai mắt lại...

“ Buông, ân, công, của, ta, ra!!” Bạch công tử hét chói tai, âm thanh đập vào vách sơn động, hồi âm kịch liệt, vang tận mây xanh. Mọi người đều bị tiếng quát của hắn mà động tác ngừng lại giữa không trung, nhất tề quay đầu lại, liền bắt gặp Bạch công tử hạnh mầu mở lớn trừng trừng, toàn thân như bị lửa giận thiêu đốt. Không biết là kẻ nào dẫn đầu, ngay sau đó bọn chúng liền cười rộ lên: “ Ta còn tưởng là cái gì? Hóa ra chỉ là một tiểu mỹ nhân trời gà không chặt!!! Ha ha ha ~ đừng nóng vội a

chờ bọn ta hưởng thụ lão bản của người xong sẽ hảo hảo yêu thương người!”

Bạch công tử đem lời trêu chọc khiêu khích của bọn chúng từ tai này ném sang tai kia, ánh mắt theo vào sơn động liền dừng lại trên người Từ Phiêu Nhiên. Mà y lúc này đã mất đi ý thức! Là phần nô? Hay là hồi hận? Chỉ biết thứ cảm giác này làm ***g ngực muốn nổ tung ...Có phải hay không loại dục vọng này có tên là “sát sinh”? Nhiều năm tu hành như vậy chẳng lẽ còn chưa mất đi thú tính? Ma khí ngàn năm qua chẳng lẽ nháy mắt sống lại? Có phải hay không hắn chưa thể vượt qua nhân quả? Có phải hay không chưa ngộ quá trần niệm? Hắn thực sự là muốn tự tay đâm chết cái bọn tổn thương đến ân công a. Cho dù có vì vậy mà bị trời trừng phạt cũng không thấy hối tiếc!

“!” Đột nhiên ý thức được suy nghĩ của mình đáng sợ đến chừng nào, Bạch công tử đem tất cả phần nô tích tụ, nện một cước kinh thiên động địa, đến cả thổ địa dưới chân cũng bị hắn dọa cho mất vía!! Hắn vốn chỉ tính toán mượn một cước này thể hiện chút uy lực, có thể làm cho kẻ địch khiếp sợ mà không hao binh tổn huyết. Nhưng đột nhiên dưới chân truyền đến một chuỗi âm thanh địa mạch nứt vỡ cuộn cuộn. Không đợi hắn kịp phản ứng, theo tiếng nổ khai thiên lập địa, một dòng chất lỏng đen tuyền từ chỗ đất bị hắn giẫm không ngừng phun trào. Dòng chất lỏng đen sền sệt nhớp nhúa mang theo mùi khó chịu nhanh chóng lan ra toàn bộ sơn động !!!.

“Hắc thủy tràn đến đây rồi! Quái, quái vật a! !” Bọn giáo đầu hét chói tai, sau một hồi hỗn loạn điên cuồng, thì chạy bán sống bán chết ra khỏi sơn động. Đương nhiên, bên ngoài có hồ ly đang chờ bọn họ.

Bạch công tử cũng cảm thấy thực kỳ quái, vì cái gì hắn lại tạo ra cái thứ quỷ này? Hắc thủy kia ngay cả thấy hắn cũng chưa thấy lần nào.

Bạch công tử đau khổ khê động khóe miệng, đi về hướng ngược lại, cúi xuống ôm lấy Từ Phiêu Nhiên, thái độ ôn nhu đến cực điểm: “Ân công...kỳ quái...ta đã đem yêu khí thu lại, tại sao vẫn bị bọn họ phát hiện là yêu quái?” Dĩ nhiên là Từ Phiêu Nhiên không thể trả lời hắn, nhưng có lẽ là cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có, y thở ra một hơi, mở to mắt...”

“Ân, ân công! Người tỉnh rồi! !” Thấy Từ Phiêu Nhiên mở mắt ra, Bạch công tử mừng rỡ hét lên, phiến não trước đó nhanh chóng vụt lên chín tầng mây, cũng vì thế mà hắn không hề để ý cục đá dưới chân, liền như vậy ôm Từ Phiêu Nhiên ngã nhào trên mặt đất.

Bạch công tử vội vã đứng lên, cho dù mình có ngã đến thất điên bát đảo cũng mặc kệ, tối quan tâm chính là: “Ân công! Thực xin lỗi! Tiểu Bạch hảo bổn! Người ngã có đau không? !”

“...” Mở to mắt, Từ Phiêu Nhiên không nói gì, nhìn chằm chằm Bạch công tử, con người ngũ vị tạp trần, có cảm động nói không nên lời... Cũng có mỗi một nói không nên lời...

Từ Phiêu Nhiên dùng nắm chặt cánh tay Bạch công tử kéo lại gần mình, dị thường trang trọng hỏi: “Người... Vì cái gì phải tới cứu ta...”

“Ta đương nhiên phải tới cứu người a! Ân công! Nào có vì cái gì! ! !”

“Không phải đơn giản như vậy! Lý do! Cho ta một cái lý do!” Bị ánh mắt sáng ngời của Từ Phiêu Nhiên dồn ép, Bạch công tử không có biện pháp, không thể không vận dụng đại não đang có xu thế thoái hóa, chậm rãi trả lời: “Lý do... Ách... Đại khái là bởi vì ..vì... ân công người đối với ta là ..là tối trọng yếu đi!” Là điểm quyết định ta có thành tiên được hay không a!

“Thật sự?” Vừa mong mỗi được thừa nhận vừa sợ hy vọng bị cự tuyệt, Từ Phiêu Nhiên phức tạp truy vấn, tựa hồ đem tất cả tiền đặt cược đều đặt ở trong câu trả lời của Bạch công tử! Y có thể tin sao? Lần này... Y có thể tin sao? ! !

“Đương nhiên rồi!” Bạch công tử mãnh lực gạt đầu. Nhìn nụ cười tươi đầy an tâm của Từ Phiêu nhiên, trong một khắc, nguyện vọng thành tiên trở nên phai nhạt... so với nụ cười của Từ Phiêu Nhiên, bất cứ chuyện gì cũng không còn trọng yếu.

“... Phải không?” Mỗi một nhắm mắt lại, trong lòng nổi lên cảm giác vô lực: “Vậy người đi... Trước hết là người đi...”

“Ân công?” Phát hiện Từ Phiêu Nhiên đã ngủ từ lúc nào, Bạch công tử thở dài, ôm hân chậm rãi chạy vào thành.

Nhân loại thật đúng là... Nói những chuyện mà người khác cảm thấy khó hiểu mới tính là cao thâm sao? !

Bất quá... Nhìn vẻ mặt an ổn của Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử không biết có nên dùng từ ‘hạnh phúc’ để tạm thời hình dung hay không. Hân chỉ cười yếu ớt, đột nhiên cảm thấy, ngày mình thành tiên rốt cục không còn xa...

Sự kiện kia qua đi, Bạch công tử bỗng nhiên được hưởng thụ một chuỗi ngày thanh bình. Kỳ thật cũng rất đơn giản, bình thường Tiêu Tương thích lấy khi dễ hân làm thú vui, hiện tại vừa thấy hân liền thần tình áy náy, bưng trà đưa nước, chột dạ nói không nên lời. Mà Từ Phiêu Nhiên lại không hề đề cập tới chuyện ‘mây mưa’ lần trước. Bằng trực giác, Bạch công tử phát hiện Từ Phiêu Nhiên đối với mình cảm thấy xấu hổ, không giống trước kia, y đối với hân rất tốt. Chẳng những không bảo hân đi ra ngoài mà còn cùng hân ngủ. Chìm đắm trong sự yên ổn nơi đây, Bạch công tử không còn quan tâm đến thời gian dần trôi. Thậm chí... có lúc dựa vào ***g ngực ấm áp của Từ Phiêu Nhiên, hân bỗng nghĩ nếu có thể mãi như vậy, có thành tiên hay không cũng không quan trọng!

Cũng vì mới tâm tình này, hân hoàn toàn không có chú ý tới... tiết đoạn ngo đã đến...

Khó được tâm tình thư sướng, Từ Phiêu Nhiên sau khi gặp qua vài phú thương lo liệu việc thương thuyền, liền nghĩ đến Bạch công tử từ lúc sáng sớm ở liền trong phòng, một chút tinh thần cũng không có, mi tâm hơi nhú, trong lòng nổi lên một trận thương tiếc...

Chợt nhìn đến một tấm biển chữ vàng của một tửu ***, bên trong lão bản đang bày mấy vò rượu hùng hoàng, Từ Phiêu Nhiên suy tư một lát, rồi nhắc chân bước vào. Có lẽ... y đã thay đổi...phẩm hương công tử trước kia... sẽ không bao giờ vì người khác mà dừng chân...

“Tiểu Bạch, ta đã trở về”. Đẩy cánh cửa nhả các, Từ Phiêu Nhiên mang theo rượu hùng hoàng, cao giọng gọi. Từ lúc nghe thấy tiếng bước chân y, Bạch công tử đã đứng lên, vẻ mặt hưng phấn bỏ xuống giường bước vài bước, nhưng dưới chân không xong, té xuống đất.

“Tiểu Bạch!” Từ Phiêu Nhiên không chút nghĩ ngợi xông lên trước đỡ lấy hân, lo lắng toàn bộ hiện lên con người thâm toại: “Người hôm nay là làm sao vậy? Từ lúc sáng bộ dáng đã hư nhược. Có phải hay không... tối hôm qua ta có hơi quá mức...”

“Không phải đâu” Bạch công tử then đỏ mặt, nhu thuận cúi đầu, cuộn mình tiến vào trong lòng Từ Phiêu Nhiên cọ qua cọ lại: “Ân công ...người không cần phí công vì ta...”

Từ Phiêu Nhiên bất an thở dài, từ sáng y đã muốn tìm đại phu, nhưng bạch công tử sống chết không chịu, y hiện tại cũng không có biện pháp, tạm thời chỉ có thể xem tình huống thế nào thì tính thế ấy...chỉ mong...không phải là bệnh gì quái lạ...Chỉ nghĩ đến có thể mất đi Bạch công tử, trong lòng Từ Phiêu Nhiên bỗng thấy căng thẳng vô cớ.

“Ân công?” Phát hiện Từ Phiêu Nhiên đang trầm mặc, Bạch công tử ngẩng lên, tò mò nhìn bầu rượu trong tay y, cảm thấy hứng thú hỏi: “Cái kia là cái gì a?”

“Là rượu... Rượu hùng hoàng, tiết đoạn ngọc nhất định phải uống cái này.”

Bạch công tử con người toả sáng, phần khởi chụp lấy vò rượu, uống liền một ngụm lớn! ! !

“Đừng uống nhanh như vậy... Ta sẽ không giành với ngươi...” Từ Phiêu Nhiên vốn định trêu đùa hấn, đột nhiên phát hiện sắc mặt Bạch công tử trở nên trắng bệch, hoảng sợ kêu to: “Làm sao vậy? ! Ngươi không được làm ta sợ a! Tiểu Bạch! Ngươi làm sao vậy!”

“...” Bạch công tử thống khổ nói không ra lời, cảm giác toàn bộ thân thể như bị ngọn lửa đốt cháy, ở trên giường quay cuồng giãy giụa! Thấy thế, Từ Phiêu Nhiên rút cuộc chờ không nổi nữa, rống lên một tiếng: “Ta đi tìm đại phu!” Liền hướng ra cửa!

Mà trong phòng Bạch công tử không thể chống lại đau nhức trong cơ thể, dần dần mất đi sức lực...

“Ngu ngốc! Ngươi là xà a! Thế mà trong Chính Dương lễ uống rượu hùng hoàng? ! !” Âm thanh hồ ly đột nhiên vang lên từ không trung, mang theo vài phần ảo não cùng bất đắc dĩ...

Bạch công tử muốn mở to mắt, nhưng ý thức đã dần dần ly khai hấn.

“Đại phu! Mau một chút”. Từ Phiêu Nhiên chạy về như điên, một cước đá văng cửa phòng, ba bước thành hai bước xông vào trong. Lão đại phu bị hấn lôi như vậy thở hào hển, đã muốn học máu. Hồ ly kinh hô một tiếng, xoay người vội vàng biến mất.

“Oa a ! ! ! !” Bị ném về phía giường, lão đại phu nhìn chằm chằm vào trong chăn, sau thảm thiết kêu một tiếng, cướp đường mà chạy. Từ Phiêu Nhiên bị hấn làm cho khiếp sợ bất động một lúc, sau đó vội vàng đi qua vén chăn lên.

Chỉ thấy trên giường là một cự xà cực lớn, cái miệng to hơn cái bát, một đôi con ngươi u ám tản ra lục quang lạnh lùng!!!

Từ Phiêu Nhiên bất động ngay tại chỗ, ngay cả chạy y cũng quên mất, lúc này suy nghĩ duy nhất của y chính là ...Bạch công tử đâu?! Còn nữa, từ lúc bước vào chỉ nghe có một tiếng kinh hô ngán ngủ...chẳng lẽ...Tiểu bạch đã bị cự xà này nuốt mất...

“Không...” Từ Phiêu Nhiên liều mạng lắc đầu không muốn dự cảm xấu, y lui về phía sau liền đụng phải bàn bát tiên trong phòng, vừa cúi đầu, lọt vào trong tầm mắt đúng là tuyệt y của Bạch công tử kia! ! ! Đường như đáp án đã được khẳng định, Từ Phiêu Nhiên tuyệt vọng nỉ non : “Tại sao có thể như vậy... Ông trời a... Vì cái gì ta vừa mới bắt đầu biết đến nhân tình...ngươi lại đem hấn cướp đi? ! Chẳng lẽ là... Ta phẩm hương công tử... cả đời cũng không xứng có được... Một cái chân tình sao... .. Ông trời a... Vì cái gì... ..”

Bạch xà ở trên giường cố gắng lay động cái đầu thật lớn, ý muốn giải thích, nhưng chỉ phát ra âm thanh phun rít!

“Tiểu Bạch... Không... .. Không cần ——” Từ Phiêu Nhiên tuyệt vọng đến nổi điên đột nhiên xông lên, dùng sức bập kinh người túm lấy miệng xà vừa ra sức mở vừa loạng choạng rống: “Ngươi đem Tiểu Bạch trả cho ta! Nhỏ ra cho ta! Nhỏ ra a! Có nghe thấy không! ! !”

Cự xà thống khổ đưa cái đầu, cố gắng mở to miệng, cho dù có đau nhức vẫn tùy ý để cho Từ Phiêu Nhiên trút giận! Nhưng bởi vì Từ Phiêu Nhiên thần trí vốn đã mê đảo, làm sao còn biết cẩn thận, một chiếc răng nanh thật lớn cắm vào tay y, độc tố theo miệng vết thương trên cánh tay nhảy mắt rớt vào trong cơ thể y, Từ Phiêu Nhiên cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đối mặt với kết cục sắp đến, y lại cảm thấy thoải mái đến mức danh kỳ diệu. Quên đi...Tiểu Bạch đã mất... Hấn vì cái gì còn muốn sống? Ông trời sẽ không cho y một người khác để yêu ... Cho dù có... Người kia không phải Tiểu Bạch cũng không có ý nghĩa!

Tiểu Bạch... Thực xin lỗi... Ta chưa nói cho người biết tình cảm của ta đối với người... Nhưng ta lập tức đến cùng người... Ta sẽ có thời gian dài, rất dài... Ta sẽ từ từ nói cho người biết... ..

Từ Phiêu Nhiên chậm rãi khép hai mắt, thân hình mềm nhũn, hư thoát ngã xuống!

“...” Đúng lúc Từ Phiêu Nhiên mất đi tri giác, hồ ly hiện thân, vừa kịp nắm lấy khuỷu tay y, đang định đối bạch xà khuyên giải an ủi hai câu, lại kinh dị phát hiện... ..

“Trời ạ! Bồn xà! Người ân công tắt thở ! ! !”

9. Chương 9

Có lẽ là do quá mức kinh ngạc mà tiềm lực kích phát, Bạch công tử trong chớp mắt thay đổi hình dạng trở lại. Hắn vội vàng đẩy hồ ly ra, đem ngón tay run rẩy thăm dò hơi thở của Từ Phiêu Nhiên, không dám tin, quả nhiên đã không còn hơi thở ấm áp nữa.

“Tại sao lại có thể như vậy !!! Ân công!” Bạch công tử lay động thân thể đang dần mất đi độ ấm của Từ Phiêu Nhiên, khóc không ra nước mắt, âm thanh tê rống gào thét. Vì cái gì...vì cái gì mình lại là xà! Vì cái gì mà xà ngay khả năng rơi lệ cũng không có?!

“Kỳ thật...Như vậy cũng không có gì là không tốt ~” Hồ ly ra vẻ thoải mái nhún vai, lời của hắn không thể nói là lời khuyên mà chính là giựt giây: “ Dù sao một đời này hắn sinh ra đã rất hoàn mỹ, người muốn báo ân cũng không tìm thấy cơ hội. Mặc dù hắn chết có chút không minh bạch, nhưng lần sau không chừng vận khí không tốt chuyển thành tên khất cái ~ đến lúc đó, chuyện người thành tiên không phải dễ như trở bàn tay hay sao?”

“...” Bạch công tử há hốc miệng ngơ ngác nhìn hồ ly, trong lòng hắn rõ ràng là không có cái chờ mong như hồ ly đã nói, chính là muốn phản bác tại sao lại không nói nên lời? Có phải hay không chính mình cũng trách cứ Từ Phiêu Nhiên quá hoàn mỹ? Có phải hay không chính mình cũng thật sự hy vọng y cứ như vậy mà chết đi...

“Ta muốn đến chỗ Nam Cực Tiên Ông trộm tiên thảo!” Bạch công tử kiên quyết đứng dậy, thùy hạ mi mắt, không nhìn lấy hồ ly một cái, lưu luyến đem thi thể Từ Phiêu Nhiên đặt ngay ngắn trên giường, xoay người hóa thành một đạo bạch quang biến mất, nhưng lại bị hồ ly sớm có dự liệu một phen kéo lại.

“Người muốn học tập mẫu xà kia sao?!” Hồ ly lắc đầu không đồng ý: “ Đừng quên...kết cục kế tiếp của nàng chính là bị nhốt tại Phong Lô tháp hai mươi năm! Nàng có thể sinh ra Văn Khúc mới có thể cứu được mình...Còn người? Người là công a!”

Bạch công tử nhẹ nhàng rút tay áo lại, ngày thường hắn không quả quyết, nhưng lúc này bình tĩnh đến thần kỳ, kiên quyết trả lời: “Hồ ly, Ta không phải Bạch Tổ Trình, ân công cũng không phải là Hứa Tiên.” Hồ ly còn muốn nói thêm, nhưng Bạch công tử đã phi thân đi mất.

Thở dài vừa định đi, chợt nghe ngoài cửa vang lên một âm thanh nữ nhân: “Lão bản a

nghe lão đại phu vừa mới bay ra nói trong phòng người có xà ~~ sao lại thế này a? ~ người bị báo ứng sao?” Hồ ly lặng lẽ kinh hô một tiếng, khó xử nhìn thi thể Từ Phiêu Nhiên, thời khắc chỉ mảnh treo chuông hết sức, cánh cửa vừa mở ra, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, một phen đem bộ da xà vừa có được khoát lên biến thành bộ dáng Từ Phiêu Nhiên, thuận tiện đem người thật đá vào phía trong giường, còn chính mình nằm xuống! Lúc hắn làm xong mọi việc, Tiêu Tương về mặt hảo hức trông đợi kịch vui cũng vừa xông vào!

“Ban ngày ban mặt người sao lại ở trên giường? Không thích hợp nga

“

“Ha hã ha hã... ..” Hồ ly cười gượng, bằng trực giác hắn cảm thấy nữ nhân này thực không dễ chọc... ..

“Cười gian như vậy, nhất định có chuyện gì rồi! Nói!” Tiêu Tương nhào người về phía trước, nhìn ra bên trong còn nằm một người, liền cười xấu xa truy vấn: “Cái kia là ai vậy

?”

Đúng vậy... Phải.” Mồ hôi lạnh điên cuồng túa ra, hồ ly cuối cùng cũng nghĩ ra đáp án: “Đúng vậy là... Tiểu Bạch!”

“Nga

” Tiêu Tương lúc này mới tỏ vẻ hiểu rõ gât đầu: “Các người tuổi trẻ lực tráng ta hiểu được, nhưng người cũng không nên làm hấn mệt chết nga!”

“Đúng vậy a... Cáp, cáp” hồ ly trong lòng buồn bực nghĩ bốn xà không phải là công sao, nhưng ngoài mặt vẫn phụ họa theo lời của nàng... ..

“Oa a a a ——” đã sớm tới Nam Hải tiên sơn, Bạch công tử đối mặt với đủ loại tiên thảo làm hấn hoa cả mắt, rốt cục nhin không được phát diên ! ! ! Bạch xà truyền kỳ viết rất không rõ ràng, nhiều tiên thảo như vậy bảo hấn tìm như thế nào? ! Không thể mỗi loại đều mang về một chút cho Từ Phiêu Nhiên thử nghiệm được! Như vậy... Có thể cứu phỏng chừng cũng cứu không nổi... ..

Cách đó không xa, Hạc đồng tử cùng Lộc đồng tử đỡ khóc đỡ cười nhìn nhau... ..

“Hấn thật là đến trộm tiên thảo sao? Ta còn tưởng rằng hấn là đến giúp chúng ta làm cỏ a!”

“Đừng cười ! Cứ để cho hấn nhỏ đi, nếu không chúng ta cũng phải làm !”

“Ta xem hấn nhỏ đến mệt rồi! Chúng ta có nên hay không đến đánh cùng hấn một trận?”

“Đánh thì có ý nghĩa gì? Tiên ông chẳng phải đã dạy phải có lòng từ bi hay sao.”

“Vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Chúng ta nên đem tiên thảo cho hấn!”

“Đúng vậy a... nếu không hấn sẽ đem nơi này nhỏ thành đồi trọc luôn a... ..”

Vì thế có hai tiểu hài tử mang hai vẻ mặt cười khổ đem thảo dược đến cho Bạch công tử, hấn không hiểu ra sao cả nhưng vẫn hoan hỉ chạy như bay về nhà.

Mà đáng thương cho hồ ly lúc này...

“Lão bản! Đầu óc người bị nước vào hả? Hay là làm nhiều quá đại não hỏng luôn rồi? Vừa rồi Lưu lão bản gọi người, người lại cấp gọi sai hấn!”

“Gần đây... giấc ngủ không đủ...”

“Còn có! Cái kia hóa đơn người là tính như thế nào? ! Như thế nào lại ghi sai vào sổ! !”

“... Cái kia... Cái kia... ..” Hồ ly làm sao biết tính a! ! !

“Mà tối trọng yếu là! Người không phải chưa bao giờ đối thương phẩm xuống tay sao? ! Vậy người vì cái gì đối với mấy tiểu quan chiêm tiện nghi vậy hả?!”

“...” Bởi vì ta nhin không được thôi... ..

“Tiếp theo...”

“...”

Nếu biết hình tượng của mình bị hủy như vậy ... Thật không biết Từ Phiêu Nhiên có nguyện ý hay không tỉnh lại nữa a... ..

“Người rốt cục đã trở lại! ! !” Hồ ly vừa nhìn thấy Bạch công tử vào cửa, cảm động khôn xiết, liền quên bản thân đang mang thân phận Từ Phiêu Nhiên giả danh lừa bịp, động tác khoa trương đem hấn ôm vào trong lòng ngực. Tiêu Tương sau khi cùng bọn phú thương ghen hống trần trối nhìn nhau, rất nhanh liền phản ứng, nàng vội vàng vọt tới che ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bồi cười nói lảng sang chuyện khác. “ Ầch...phẩm hương công tử có tiếng là coi trọng kẻ dưới...ha hả a...” Hạ giọng trở lại, Tiêu Tương tức giận

nhắc nhở “Từ Phiêu Nhiên” còn bận ôm dính lấy người ta. “ Lão bản! Người còn làm gì vậy?! Người không phải rất coi trọng sĩ diện sao?! Như vậy coi như là xong rồi a!”

“... Buông ra!” Trong lòng tất cả đều là chuyện của Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử sao lại rảnh rỗi ở đây cùng hồ ly diễn trò? ! Quyết định thật nhanh đá văng “Từ Phiêu Nhiên” giả hướng vào nhà! Nhưng mà... ..

“Thấy không! Thấy không. Phẩm hương công tử đối nam nhân có tình cảm!”

“Hơn nữa còn giống như là chính y chủ động nha !”

“Tựa hồ còn không được hoan nghênh!”

“Thật sự là nhân không thể nhìn tướng mạo a ~~ không thể tướng được a không thể tướng được!”

“...” Ở trong lòng mặc niệm cái này xem như xong đời rồi, Tiêu Tương hữu khí vô lực ngồi xuống... Ai —— Phẩm hương công tử khi nào thì đem mặt nạ bảo hộ chính mình gỡ xuống mất rồi ...Khi nào thì có dũng khí như vậy chứ? ...Có phải hay không hẳn hạnh phúc đến mức tâm khai hoa mà? Nếu quả thực là như vậy...nàng hẳn là nên phát huy một chút tinh thần hữu ái... hảo hảo giúp hẳn một phen mới đúng. Tiêu Tương tự cảm thấy vĩ đại đứng lên, kéo lấy “Từ Phiêu Nhiên”, lớn tiếng tuyên bố: “ Đúng vậy! Lão bản chúng ta chính là có long dương chi hảo! Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ thích nữ nhân mới là bình thường sao? Chẳng lẽ tình yêu chỉ mang ý nghĩa nhỏ bé như vậy sao? Chẳng lẽ một người có hứng thú không giống người khác là sai sao? Từ khi sinh ra các người chỉ đem bản thân ràng buộc trong lễ giáo như vậy chính là sai lầm rồi! Cho nên... nếu ai dám vì chuyện này mà vũ nhục lão bản chúng ta! Kết cục của người đó sẽ, vô, cùng, thảm!”

Bị khí thế của nàng áp quá, tràng nội một mảnh lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu, một trận thanh thúy vỗ tay vang lên —— là “Từ Phiêu Nhiên” !

“... Người cổ vũ cái gì a... ..” Tiêu tương mắt trợn trắng, hoài nghi y hôm nay có phải đã ăn nhầm thứ gì đó kỳ quái hay không. Như thế nào càng nhìn càng thấy không thích hợp. Mà hồ ly rất có ý tưởng: “ Rất phấn khích, ta vốn thấy nữ nhân chướng mắt, nhưng chính người làm cho ta thay đổi. Ta quyết định! Ta muốn có người! Nữ nhân!”

“Cái gì? !” Tiêu Tương cảm rớt xuống đất, mất hết hình tượng, đại não cũng đình công luôn, mà tứ phía vang lên lời xì xầm bàn tán chẳng mấy tốt đẹp, chẳng những không ngăn cản được tình huống phát sinh vừa rồi mà còn thêm vào một chuyện khiến nàng muốn học máu...

Phòng trong...

Đem được thật cẩn thận cho Từ Phiêu Nhiên uống, Bạch công tử khẩn trương chờ đợi. Giống như đã mười năm trôi qua vậy, Từ Phiêu Nhiên cuối cùng cũng có một tia động tĩnh. Đầu tiên là khoé môi có chút ngáp ngừng, tiếp theo là lông mi thon dài rung động, con ngươi phủ một tầng sương mờ chậm rãi mở ra, từ từ phát ra một tiếng rên rỉ vô lực...

“Ân công! ! !” Bạch công tử vui mừng không kìm được vội nhào đến, ôm cổ Từ Phiêu Nhiên: “Thật tốt quá! Người sống lại ! ! !”

“Ta... Người... Xà đầu? !” Thật vất vả đem trí nhớ tự lại, Từ Phiêu Nhiên vội vàng nắm chặt hai vai Bạch công tử lay động! Dựa theo đáp án của Bạch nương tử năm đó, Bạch công tử trả lời: “Bị ta giết chết ! Yên tâm, đã đốt sạch sẽ !”

“Thiêu hủy làm gì? ! Còn có thể bán lấy tiền a !” Cảm thấy thả lỏng, Từ Phiêu Nhiên khôi phục bản tính, ảo não oán giận vài câu. Nhưng mà...

“Thật tốt quá... Người không có chuyện gì... Thật tốt quá... ..”

Ngơ ngác nhìn Từ Phiêu Nhiên khoé mắt tràn ra giọt lệ trong suốt, Bạch công tử đầu tiên là tò mò, tiếp theo đột nhiên trong lòng run lên, không tự chủ được hôn nó... Đơn giản là... Giọt nước kia quá mức xinh đẹp... ..

Ngày hôm sau, lời đồn đãi phẩm hương công tử tính hảo nam sắc lan nhanh như gió! Vốn định trừng phạt đầu sỏ gây nên là Tiêu Tương, bất đắc dĩ nữ nhân kia vừa nhìn thấy mình liền hét chói tai chạy trốn mất

dạng! Tự biết đuối lý cũng không cần chạy khoa trương như vậy a... Thật sự cũng không muốn làm rõ, hơn nữa còn bị lời đồn làm cho đầu váng mắt hoa, Từ Phiêu Nhiên cũng lười so đo, đành lui ở trong nhà, không mặt mũi ra ngoài gặp người khác.

“Ăn công... Người mất hứng có phải bởi vì chuyện cùng ta ở một chỗ đã bị người khác biết?”

“...” Dem Bạch công tử nhút nhát kéo đến ôm vào trong lòng ngực, Từ Phiêu Nhiên âu yếm xoa xoa mi tâm hắn, tự giấu cười cười: “Như thế nào chứ...ta chỉ là...chính là...nhất thời có chút mất mặt thôi.....” Dừng một chút, nhìn dương quang bên ngoài cửa sổ, Từ Phiêu Nhiên thốt ra lời mà chính y cũng không thể tưởng tượng: “Có người ở bên cạnh...hình như là tất cả nguyện vọng của ta đều đã được thực hiện...ta đã không còn gì sở cầu...không có gì tiếc nuối...”

“...” Khiếp sợ vội đẩy y ra, Bạch công tử sắc mặt khấn trương che miệng lại! Từ Phiêu Nhiên thấy vậy, tuy không hiểu gì nhưng cũng khấn trương theo, nhưng Bạch công tử không cho y cơ hội bắt được mình, cướp đường mà chạy!!!

Chạy vội trên đường lớn, Bạch công tử không để ý ánh mắt mọi người nhìn hắn chỉ trở, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm duy nhất. Nguyện vọng của Từ Phiêu Nhiên đã thực hiện được, có nghĩa là...hắn đã báo xong ân tình...hắn đã có thể thành tiên...đã có thể...không còn lý do gì để lưu lại nữa. Hắn không cần a! Hắn...hắn...hắn không muốn thành tiên...hắn tình nguyện ở bên cạnh Từ Phiêu Nhiên. Nhưng mà...hắn...có thể chứ....

10. Chương 10

Ngày tháng sáu giống như tính nết của tiểu hài tử...

Rõ ràng một giây trước còn tinh không vạn lí (bầu trời quang đãng)...

Giờ khắc này liền tầm tã mưa to...

“Người còn trở về a!” Từ Phiêu Nhiên biểu tình đang khấn trương thì nhìn thấy Bạch công tử ướt sũng đứng ngoài cửa, vốn chuẩn bị tốt lời răn dạy cũng phải hoà hoãn đi rất nhiều, y nén giận xuống chỉ còn lại nhai. Vội ôm lấy Bạch công tử vừa đổ lên người, y nhúu mày phân phó hạ nhân chuẩn bị bồn tắm. “Nhanh đem người đi tẩy ẩm...cẩn thận cảm lạnh, ta không muốn lại chiếu cố người chậm trễ lần nữa!”

“Ân...” Ngoan ngoãn cởi sạch quần áo rồi trằm mình vào đục bồn, Bạch công tử cũng không nghĩ động tác lớn mật vừa rồi của mình có thể mang lại hậu quả gì. Thẳng cho đến khi ánh mắt nóng bỏng kia đảo qua khắp người mình một lượt, hắn mới bỗng dưng kinh giác, nhưng mà, chỉ làm cho hắn thêm hồ đồ: “Ân công? Người... Người có phải hay không muốn tắm trước?” Thật sự nhận không ra ánh mắt khát vọng này biểu thị cho cái gì, Bạch công tử đành phải lý giải là do Từ Phiêu Nhiên muốn tắm rửa trước: “Vậy người đến đây đi, Tiểu Bạch chờ một chút thì tốt rồi...”

“Không phải...” Cười xấu xa liếm liếm môi, trong lòng dần dần hình thành một phương thức trừng phạt tốt lắm, cũng là bồi thường do Bạch công tử đột nhiên chạy đi làm y lo lắng không ít, trừng phạt một chút cũng không có gì là quá đáng: “Tiểu Bạch... Chúng ta cùng nhau tắm được không?”

Bạch công tử nghiêng đầu nhìn, kỳ quái, mộc dũng này nhìn thế nào cũng chỉ đủ dung một người mà thôi. Hắn làm sao ngộ ra cái ý tứ thực sự trong lời nói của Từ Phiêu Nhiên, thành thực từ chối: “Ách, tựa hồ không chứa hết hai người chúng ta, vẫn là ân công người tắm trước sẽ tốt hơn”. Nhúu nhúu mày, nếu còn không rõ biểu hiện của Bạch công tử trước giờ, y thật đúng là phải hoài nghi hắn đang giả bộ hồ đồ. Tuy rằng hiểu được, nhưng ngọt ngào nhiệt liệt trong lòng cũng đã bị dập tắt không ít, Từ Phiêu Nhiên bắt đầu trở mình xem thường, mạnh mẽ dậm chân rồi đi, lưu lại phía sau Bạch công tử buồn rầu không biết mình lại làm sai cái gì nữa rồi. (grừ...em ngốc tới giới hạn dưới rồi).

“Người thật không phải ngốc bình thường a...” Từ Phiêu Nhiên phía trước mới vừa đi, hồ ly sau lưng lại xuất hiện, lơ lửng phía trên mộc dũng nhìn Bạch công tử dùng thuật pháp tạo ra quần áo.

“Người lại có ý muốn đến châm chọc ta sao?” Trong lòng phiền não chất đọng, Bạch công tử trừng mắt liếc hắn, bất mãn hỏi lại. Hồ ly thấy có chút kỳ quái, chọn cao mi cười nói: “Cái gì a! Nên nói là ta tới để chúc

mừng người mới đúng!” Bạch công tử không hiểu sao lại bị cái đáp án này làm cho cứng người, tóm lại vẫn đề thành tiên này làm cho hắn lo lắng không thôi: “Chúc mừng cái gì... có cái gì đáng để chúc mừng...”

“Kỳ quái? Ta rõ ràng nghe nói người đã công đức viên mãn a?! Phi thăng bộ đã xuất hiện tên của người!”

“...” Phi thăng bộ ba chữ vừa vào tai, Bạch công tử cầm giữ không được ngã ngồi trên mặt đất rộng to làm hồ ly hoảng sợ: “Như thế nào có thể như vậy! Vì cái gì...vì cái gì phải có tên của ta!!!”

“Uy!” Rốt cuộc cũng cảm thấy được có gì đó bất thường, hồ ly thần kỳ nghiêm túc đáp xuống mặt đất, nắm chặt vai Bạch công tử: “Đừng nói là người...Không có khả năng! Người rõ ràng chờ mong như vậy. Người không phải vì mục đích này mới tiếp cận hắn sao?!” Gỡ tay hắn ra, Bạch công tử cắn môi dưới ngẩng đầu nhìn các rường cột chạm trổ trong phòng, hắn vọng không tới trời cao...

“Đúng vậy a...ta không phải vì cái mục đích kia mới tiếp cận hắn sao? Hiện tại báo ân xong rồi...ta có thể đi được rồi...” Bạch công tử cười khổ vài tiếng, lặp lại những lời vô nghĩa, âm thanh xa xăm giống như trong cõi mộng, nếu là mộng hắn thật sự luyện tiếu tỉnh lại. Hồ ly nghe xong nhăn mặt càng ngày càng sâu. Buồng hấn ra, hồ ly thần tình trang trọng thở dài lắc đầu: “Xong rồi! Xong rồi! Ta đã sớm nói với người, không nên học mẫu xà kia. Người vẫn là...ai~ hảo hảo...Người như thế nào lại yêu hắn a!”

“Yêu? Ta yêu ai?” Bạch công tử kỳ quái mở to mắt, bình tĩnh nhìn lại.

“Còn có thể là ai! Ân công người a” Bắt giữ một chiếc ghế, đem chính mình an tọa, hồ ly vẫy vẫy hai tai, không hờn giận trả lời, chuyện tình rõ ràng như vậy còn cần hắn phải nhắc mới tỉnh ngộ sao?! Tên xà đàn độn này thật sự là quá thất bại! Minh theo đuổi nữ nhân kia cũng đã phiền lắm rồi, thế nhưng còn chạy đến đây quan tâm chuyện của hắn. Bất quá cũng muốn giúp cho vợ chồng người ta làm hoà, củng cố hình tượng của mình trong lòng Tiêu Tương.

Từ lúc nghe được câu trả lời của hồ ly, Bạch công tử giống như bị sét đánh trúng, đứng tại chỗ, miệng chưa sót nhấm nuốt chữ yêu này, khi thì hoa khai một nụ cười tự giễu yếu ớt, khi thì thâm sâu nhăn mày nhàu mi. Im lặng đợi cho hắn tự mình tìm ra đáp án, hồ ly cũng không tính toán tiếp tục hạ mãnh dược hắn, nếu u mê, cứ để tự nhiên sẽ thông. Bạch công tử rốt cuộc thở ra một hơi, rũ hai vai, thả lỏng căng thẳng: “Cái gì a...Ta như thế nào có thể yêu một nhân loại?!”

“...Người chậm chạp một thời gian dài như vậy vẫn chưa cho ra được đáp án sao?!” Hồ ly bị Bạch công tử làm cho tức giận từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, đau đớn tưởng niệm, chẳng bù với hắn cơ hội theo đuổi mỹ nhân càng ngày càng xa. Dùng sức gõ vào đầu Bạch công tử ba cái thật đau, cũng không thèm nhìn đối phương giương con ngươi chỉ trích nhìn mình, hồ ly cười khổ phải dẫn dắt cho Bạch công tử: “Đến, đến, ta chỉ cho người!” Ho nhẹ một tiếng nhuần hậu, hồ ly nhăn nheo hỏi từng vấn đề:

“Đầu tiên, người vì cái gì nhất định ở lại đây báo ân mà không đợi y lần tới lưu lạc thành một tên khất cái rồi hắn trở lại?”

“Bởi vì ta vội vã muốn thành tiên a!”

“...Tiếp theo người vì cái gì lấy thân mình báo đáp mà không để y cùng với người khác?”

“Bởi vì người đã nói với ta như vậy!”

“...Lại, người vì cái gì trăm phương ngàn kế muốn cho người này hạnh phúc?”

“Bởi vì không như vậy làm sao có thể báo hoàn ân a!”

“... Cuối cùng!” Hồ ly hỏi một hồi đã muốn phát điên, hận không thể liều mạng xông lên đem Bạch công tử mần một trận cho đến khi hắn thông minh hơn một chút mới thôi. Cái tên này ngốc đến mức có thể đem người ta bức đến điên a. Cực lực nén xuống lửa giận đang rít gào, hồ ly buông tối hậu thư cuối cùng:

“Sự tình đều hoàn thành! Người vì cái gì còn không mau đi thành tiên?!”

“Bởi vì ta luyện tiếu.” Bạch công tử không kịp nghĩ ngợi đem đáp án sâu trong tâm nói ra, tự dọa mình nhảy dựng, sau đó đột nhiên thông suốt: “Ta vì cái gì mà luyện tiếu hắn?!”

“Bởi vì người thương hắn rồi!” Nheo mắt, hồ ly hảo tâm thúc đẩy hắn một phen, tuy rằng biết rõ tình yêu này bất quá cũng chỉ mới vừa nảy sinh mà thôi, nhưng mà nếu không giúp hắn khoa trương một chút thì

cái mới nảy sinh này sớm muộn cũng sẽ bị hấn bóp chết. Đương nhiên nơi này nảy sinh thì nơi kia hẳn có thể đuổi tới Tiêu Tương.

“ Cái này kêu là yêu a?” Bạch công tử vò đầu bứt tóc, cái hiểu cái không, sau một chút cố gắng tự hỏi, đành buông tha cho mái tóc đen nhánh đã bị hấn đem trảo loạn: “ Phiền toái muốn chết! Nghĩ muốn không rõ! Yêu liền yêu đi! Không cần thành tiên!”

“...” Hồ ly từ trên ghế té lăn xuống đất, cứng ngắc vỗ vỗ cằm, trân trối nhìn Bạch công tử: “ Người như thế nào thống khoái như vậy?! Người không nghĩ qua, người hao phí hơn một ngàn năm tu luyện...dễ dàng mất đi như vậy...Không cảm thấy đáng tiếc sao? Người...người dù sao cũng là xà a! Tương lai nếu bị phát hiện...Kết cục sẽ không tốt hơn tổ mẫu xà kia chút nào đâu! Còn có...Ân công kia của người không phải ta chê cái gì...nhưng không phải cái dạng người vì tình nhân của mình mà trả giá, cho dù người có dùng chân tâm đối đãi, tương lai nói không chừng người ta vì thể diện, vì nhân loại lễ giáo mà vứt bỏ người đi thú một nữ tử. Đến lúc đó...người muốn cũng không làm gì được”.

“ Không có” Bạch công tử thống thống khoái khoái mở miệng, trên lưng giống như vừa dỡ xuống một gánh nặng thực lớn, cười đến ngọt ngào thoải mái. “ Ta làm sao trong một thời gian ngắn ngủi mà có thể nghĩ được nhiều như vậy a!”

Ai tới thương xót một chút cho tâm linh bé nhỏ của hắn đang bị tên kia tàn phá thảm thương đây a! Hồ ly nhìn lên trời trở mình xem thường, trong lòng thì gào rú, còn bị cảm giác vô lực thật sâu bao phủ: Người như thế nào có thể cái gì cũng chưa nghĩ tới liền hạ quyết định!!! Người có biết hay không, quyết định này của người sẽ mang lại bao nhiêu hậu quả. Người có thể không bao giờ còn có cơ hội đứng vào hàng tiên ban, càng có thể sẽ bị vứt bỏ, rơi vào cái gì cũng không biết. Người...người tội tình gì phải như vậy...” Tuy rằng chính mình cũng không phải tốt đẹp gì, nhưng nhìn Bạch công tử không do dự lựa chọn đi vào tuyệt lộ, dù gì cũng là đồng liêu tu luyện, hồ ly vì hắn mà chua xót.

“Mục tiêu đã minh bạch, còn muốn so đo đến so đo đi, tính kế tính tới tính lui, đó chính là tật xấu của nhân loại. yêu chính là yêu, còn muốn nhiều như vậy làm cái gì?” An tĩnh cười cười, Bạch công tử dời bước đi đến bên cửa sổ, ngọc thủ khinh huy, nhẹ nhàng đẩy ra song cửa, không khí mát mẻ sau cơn mưa nhẹ nhàng ủa vào trong phòng, cuốn đi sầu lo trong lòng người: “Chúng ta không khôn ngoan như nhân loại. Thiên tạo vạn vật...vốn là ưu ái ban cho nhân loại nhiều trí tuệ. Nhưng cũng bởi vì vậy...bọn họ lại đòi hỏi rất nhiều...chỉ một việc...mà bọn họ cứ mãi cân nhắc lợi hại, phải lựa chọn cái tốt nhất. Nhưng thường thường...đến lúc bọn họ đưa ra chọn lựa, cơ hội đã không còn như vậy nữa, trí tuệ bất quá là mang lại cho bọn họ một lần lại một lần đánh mất mà thôi.”

Dừng một chút, tham lam hít vào một hơi thanh khí, Bạch công tử quay đầu nhìn hồ ly đang ngây người, đạm nhiên cười, nụ cười kia như nhìn thấu nhân sinh, vừa giản đơn thuần khiết: “ Chúng ta không được thông minh như vậy thì như thế nào giống như nhân loại...đành phải cố gắng trả giá vì mục tiêu bản thân mình đã chọn lựa. Cho dù một khi chấp nhận trả giá, có thể bị người khác gọi là ngốc. Nhưng vì cái gì...chúng ta lại thành công? Tại thời điểm chúng ta đứng vào hàng tiên ban, nhân loại vẫn đang phải tính toán bọn họ phải làm thế nào mới có thể thiên thu muôn đời...”

“...Hồ ly há miệng thở dốc, phát hiện chính mình không thể đưa ra ý kiến phản bác. Có lẽ...vất hết óc tên kia mới nghĩ ra được lý do đường hoàng này, cái này gọi là xảo đoạt thiên công. Câu trả lời tối bình thường nhất, đơn thuần nhất, nhưng lại làm người ta vô lực nói không nên lời.

“ Người...” Thật là, câu trả lời đơn giản của Bạch công tử cùng với gió lạnh làm hồ ly đại não sôi trào. Không biết đến tột cùng vấn đề thuộc về ai, hắn đem thắc mắc tận đáy lòng nói ra: “Người chẳng lẽ không có khát vọng sự trả giá của chính mình được hồi đáp sao? Người không sợ chính mình gây ngốc để rồi không có thu hoạch gì sao? Người chẳng lẽ càng không sợ nhiều năm sau sẽ vì quyết định ngày hôm nay mà hối hận sao?”

Vuốt lại sợi tóc bị gió trêu chọc, Bạch công tử bình tĩnh giống như chuyện tình kia cùng mình không có quan hệ: “ Ân công có thể yêu ta hay không, đó là chuyện do y quyết định. Chuyện mà ta có thể quyết định, chỉ có muốn hay không đi thương y...về phần hối hận...là chuyện của nhân loại. Chúng ta một khi yêu, sẽ yêu một lòng một dạ, bất luận là cho đến bao giờ. Nếu đã yêu không thay đổi, thì làm sao hối hận?”

Dừng một chút, Bạch công tử thản nhiên dựa vào cửa sổ, cười đến run thắt lưng. Ánh mắt vừa lưu chuyển

liền thấy Từ Phiêu Nhiên cùng vài vị nhìn như thương nhân vừa đi vừa đàm luận ngang qua. Nhìn theo thân ảnh tuần lãng kia, Bạch công tử cũng không quay đầu lại đối hồ ly vẫn đang trầm tư thản nhiên nói: “Thật sự là...bỗng dưng cảm thấy...trời thật trong xanh...”

===

Chương này hơi ngắn nhỉ ^^

11. Chương 11

“Ân công ~~ ngài đã trở lại!” Bạch công tử ân cần tiếp đón Từ Phiêu Nhiên một thân phong trần mệt mỏi trở về, trong lòng cảm thấy may mắn vì đã đuổi hồ ly đi trước một bước. Bằng không bận rộn cả ngày trở về còn gặp phải tên đáng ghét ấy, ân công cũng quá đáng thương đi. Đáng tiếc Từ Phiêu Nhiên không chú ý tới Bạch công tử đang vì mình mà dốc lòng bưng trà, đấm lưng.

Y từ lúc trở về tuần mi đều nhăn cả lại, giống như là có chuyện gì rất phiền não. Nhìn thấy thái độ Bạch công tử đột nhiên thay đổi, y không phải là không hề quan tâm, cũng muốn cho hắn biết mình không có chán ghét động tác của hắn, chỉ là y nhịn không được thôi.

Bạch công tử nhú mày, ân công cho dù u buồn vẫn lộ ra mị lực nhiếp nhân, nhưng hắn như trước vẫn không thích.

“Ai...”

Theo thường lệ, Từ Phiêu Nhiên nắm lấy cánh tay lạnh như băng ngọc kia vừa tới gần đôi lông mày y, ánh mắt trên mặt Bạch công tử nhìn thoáng qua, thở dài một cái, làm Bạch công tử không biết nguyên nhân có phải là do mình hay không.

“Ân công...làm sao vậy?” Duy trì động tác bị nắm trụ, Bạch công tử rụt rè hỏi.

“Không có gì”.

Từ Phiêu Nhiên ảo não buông tay ra, vô lực ngồi xuống, cảm thấy đau đầu, hai tay xoa lấy hai huyệt thái dương. Y kỳ thực trách mình thế nào lại có ý nghĩ cùng Bạch công tử nói ra hết ý niệm trong đầu. Phẩm hương công tử cho tới bây giờ không có thói quen để người khác tham gia vào công vụ của mình. Nhẹ nhàng thông thả bước đến phía sau y, Bạch công tử thật cẩn thận đem ngón tay mềm mại xoa lên hai huyệt thái dương của Từ Phiêu Nhiên, chậm rãi nhu lỏng, thuận tiện đem chút pháp lực truyền qua, âm thanh nhu nhuyễn giống như ru người ta vào giấc ngủ, không ngừng nỉ non bên tai Từ Phiêu Nhiên:

“Ân công...có chuyện gì nói cho Tiểu Bạch, để cho Tiểu Bạch vì ngài nghĩ ra biện pháp được không...”

Từ lúc ngón tay hắn tiếp xúc trên huyệt đạo, Từ Phiêu Nhiên đã có chút choáng váng, âm thanh mê vờn trả lời:

“...Còn không phải cái kia...Trần tướng quân...hắn ỷ vào sự tin cậy của hoàng đế, tỷ tỷ lại là chính cung hoàng hậu, vẫn luôn khinh thường ta...nói ta dựa vào miệng lưỡi cộng thêm tư sắc mới được hoàng đế phong hầu...còn mắng ta xuất thân đê tiện...dùng thủ đoạn bất chính mê hoặc vua...”

Khoé miệng hé ra một cái cười lạnh lùng tà mị mang theo hàn khí, nhưng Bạch công tử vẫn ôn nhu vô hạn nhìn Từ Phiêu Nhiên, làm cho y dựa vào ngực mình, hai tay lặng lẽ rời khỏi huyệt đạo, thương tiếc chạm vào hai gò má của y:

“Ân công...còn gì nữa không...”

“Ân...”

Từ Phiêu Nhiên khẽ hừ một tiếng, khoé môi ngập ngừng, mí mắt cơ hồ đã sắp nâng không nổi, âm thanh đã bắt đầu đứt quãng:

“Hắn còn năm lần bảy lượt đến “Quân tự túy” gây sự. Không chỉ có đem Dạ Hồng cô nương mạnh mẽ chiếm lấy, thậm chí còn vũ nhục các nàng, nói các nàng không xứng hầu hạ tướng quân, ngay cả bạc cũng không cấp phẩy tay áo bỏ đi...”

Nhắc tới bạc, Từ Phiêu Nhiên tựa hồ oán hận cắn môi một chút, nhưng ngay sau đó vẫn không cưỡng lại được cơn buồn ngủ kéo đến, chậm rãi thả lỏng.

Bạch công tử nghe xong đã tám phần hiểu được, cái gì cũng không nói nhiều, đem Từ Phiêu nhiên đang ngủ say an bài ở nhuyển tháp, sau khi thay xong áo ngủ bằng gấm cho y, xoay người lướt đi. Hiện tại điều duy nhất hẳn có thể xác định chính là, có người sắp phải gặp xúi quẩy rồi. Dám khi dễ ân công hẳn, sẽ biết thế nào là sống không bằng chết.

“Tiêu Tương tỷ tỷ, Trần tướng quân lại đến nữa, lúc này còn dẫn theo vài tên quan đồng liêu”.

Một tiểu nha hoàn sợ hãi chạy vội vã tới, gặp lúc Tiêu Tương trang phục lộng lẫy chuẩn bị ra tiếp khách, giống như vớ được đấng cứu thế, vội cấp báo cho nàng. Nâng tay bảo tiểu tỷ nên an tâm một chút, không nên nóng nảy, Tiêu Tương cũng tránh không được trên dung nhan tuyệt lệ hiện ra vẻ bất đắc dĩ. Nàng dù sao cũng coi như là nửa quân sự ở nơi đây, cho dù không tình nguyện, nàng vẫn hé ra một nụ cười quyến rũ đi ra nghênh đón, cố tìm cách tống cổ đám người chuyên ăn quýt đang làm loạn ở lối vào.

“A, không phải là Trần đại tướng quân đây sao? Lần trước ngài đại giá quang lâm, không phải đã nói tiểu *** không hơn cái mặt bàn, quyết định không bao giờ tới nữa sao?!”

Thuận tiện nhắc tới, lần trước, lớn hơn lần trước, và lần trước nữa người chẳng phải cũng nói như vậy! Ngoài cười nhưng trong không cười, Tiêu Tương vừa hỏi, vừa bước từng bước, hiem hiem tránh thoát cái ôm của Trần tướng quân.

Hừ một tiếng, Trần tướng quân bảo với bọn đi cùng:

“Mọi người cứ tùy tiện ngoạn đi! Hôm nay là bản tướng quân ta mời khách, tất cả tính vào phần của ta!”

Đám nịnh nọt kia đồng loạt reo hò, không chút khách khí hướng các cô nương xinh đẹp bắt lấy.

“Quân tự túy” chi phí không phải là cao bình thường, các cô nương mỗi người đều thực kiêu ngạo, khó có được một cơ hội như vậy, thừa dịp các cô nương còn e ngại Trần tướng quân mà không dám phản kháng, ai lại không muốn nhân cơ hội này hảo ngoạn thỏa thích.

Tiêu Tương kêu lên nghĩ muốn duy trì trật tự, nhưng ngay sau đó phát hiện chính mình cũng vô lực xoay chuyển thế cục, nàng trở mình khinh thường, quyết tâm đem Trần tướng quân phục rượu gấp đôi bình thường. Ngay lúc nàng cam chịu số phận bị Trần tướng quân ôm lấy thắt lưng đi lên lầu, hai âm thanh một trước một sau vang lên. Đầu tiên là hồ ly một phen rống giận đem cánh tay của Trần tướng quân ngăn lại, tiếp theo là Bạch công tử thanh nhã nhẹ giọng trấn an Trần tướng quân đang tức giận vì bị hồ ly hắt ra sau:

“Tướng quân đại giá quan lâm, để cho tiểu nữ bồi ngài, cũng coi như được hưởng chút điểm quý khí của ngài, không biết Trần tướng quân có ân chuẩn hay không?”

Bạch công tử từ trên thang lầu nhẹ nhàng bước xuống, hai loạt tiếng kinh hô liên tiếp vang lên tràn ngập toàn bộ đại sảnh. Lấy Trần tướng quân dẫn đầu bọn khách làng chơi tất nhiên là kinh diễm, mà lấy hồ ly cầm đầu mọi người còn lại thì là cảm thấy khiếp sợ không biết mình có hoa mắt nhìn lầm kỳ cảnh này hay không. Chỉ thấy Bạch công tử một thân bạch y phiêu dật, mái tóc đen dài mượt như sa tanh buông dài đến gót chân, da thịt trắng nõn như ngọc, phiến môi cố ý tô thêm son đỏ thắm, thân hình như thủy xà uyển chuyển ẩn hiện sau vạt áo thật khó nắm bắt (thì em là xà a), bước chân kia nhẹ nhàng chậm chạp, càng giống như kim liên thượng khởi vũ, vô cùng thướt tha động lòng người.

Tối hấp dẫn người khác chính là, khí chất kia vừa không phải của nam cũng không phải của nữ, tựa hồ không thuộc về nhân gian.

“Hảo, hảo, hảo! Đương nhiên hảo!...khó có được mỹ nhân hiểu chuyện như người...”

Lau một phen nước miếng dầm dề, Trần tướng quân buông tha Tiêu Tương, ánh mắt chớp một cái cũng có hơi luyến tiếc chuyển hướng đến gần Bạch công tử:

“Bản tướng quân đương nhiên nguyện ý. Phi thường nguyện ý!”

“Tiểu Bạch! Người...”

Tiêu Tương dở khóc dở cười trừng mắt nhìn Bạch công tử, nàng cũng thật sự bị làm cho hồ đồ. Tên này bình thường không có chủ kiến, như thế nào hôm nay lại tự mình quyết định? Chẳng lẽ có Từ Phiêu Nhiên ở phía sau chỉ thị?! (Từ Phiêu Nhiên mà biết chỉ sợ y học máu chết a). Đưa một ánh mắt bảo nàng yên tâm, Bạch công tử thản nhiên nắm lấy cánh tay Trần tướng quân, dẫn hần hướng vào trong sương phòng.

Trần tướng quân nở một nụ cười *** đang đi theo vào phòng, không đợi Bạch công tử đứng vững, liền bế lên. Sớm đoán được hần sẽ có hành động này, Bạch công tử cũng không phản kháng, chính là đột nhiên thanh thanh cổ họng, kéo cao âm thanh kêu to:

“A

! Có xà a!”

“Ồ, ở nơi nào? !”

Bị tiếng thét nhưc óc này dọa đến, Trần tướng quân gần như bị ù tai quay đầu nhìn theo hướng Bạch công tử chỉ, quả nhiên có một tiểu xà màu trắng nhỏ ở phía sau mình. Hít sâu một hơi, cổ cười cười làm ra vẻ thoải mái, Trần tướng quân đương nhiên không chịu ở trước mặt mỹ nhân mất hết uy phong, không nói hai lời rút kiếm bên hông ra, đem bạch xà chém thành hai đoạn. Nhưng không đợi hần kịp thở, Bạch công tử lại kêu lên:

“A

! Trên giường cũng có!”

Vội vàng xoay người, quả nhiên trên giường cũng có một con bạch xà giống con kia như đúc đang giương mắt nhìn mình tức giận. Cứng ngắc nâng kiếm lên, bạch xà trên giường cũng bị chém nát. Chính là, hần vừa xong việc, tiếng Bạch công tử thét chói tai lại vang đến, càng ngày càng nhiều bạch xà theo bốn phương tám hướng lũ lượt kéo vào nhà. Trần tướng quân gần như phát điên, thở hổn hển ngã ngồi xuống, chụp lấy cái chén đưa đến bên miệng ẩm trà.

“A! Xà a!”

Chỉ thấy hoa văn Bạch xà trên cái chén lay động, con người màu ngọc bích lóe ra hàn quang nhìn mình chằm chằm. Đem cái chén vứt đi thật xa, Trần tướng quân không để ý tiếng kêu của mình hấp dẫn rất nhiều khách nhân đến nhìn trộm, ở trong phòng vung kiếm chém lung tung một trận, đem tất cả gia cụ tứ phân ngũ liệt, miệng còn không ngừng kêu to:

“Có xà a! Nơi nơi đều là xà a! ! Người tới a! Cứu mạng a! ! !”

Bình tĩnh đến lãnh khốc cười nhìn Trần tướng quân được bọn người đi cùng tiến đến nâng đi, Bạch công tử làm ra vẻ vô tội rất đúng kiểu hướng Tiêu Tương giải thích:

“ Vừa vào trong phòng tướng quân liền nói có xà, nơi này làm sao có xà a! Tướng quân sợ là có quái bệnh không tiện nói cho người khác biết đi ~ lại nói~ đường đường là đại tướng quân, chỉ có xà thôi mà đã sợ như vậy, cũng làm cho người ta chê cười đi...”

Tiêu Tương á khẩu không trả lời được, biết rằng có chỗ nào đó không đúng, đưa mắt nhìn tỉ mỉ khắp gian nhà, nhưng không phát hiện bóng dáng một con xà nào, trên giường còn vương vãi những mảnh sứ vỡ, và một nhúm tóc không biết của ai mà thôi.

Tiêu Tương buông tha không truy cứu nữa, phân phó bọn hạ nhân thu dọn tàn cục, mà Bạch công tử than mệt mỏi, đứng dậy hướng phòng Từ Phiêu Nhiên đi đến. Vừa đi vào chỗ không ai thấy, Bạch công tử liền lộ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí tươi cười, từ trong tay áo lấy ra một viên dạ minh châu to bằng quả đào thưởng thức:

“ Cáp~ không cho người chiếm tiện nghi như vậy, đập hư gia cụ của ân công ta, cũng phải để người xuất ra thứ gì đó để bồi thường tổn thất!”

Đem viên dạ minh châu của Trần tướng quân đến gần con người để thưởng thức, Bạch công tử đột nhiên còn phát hiện trong đó ẩn ẩn lộ ra long vân, tuy rằng nhìn không ra giá trị, nhưng vẫn gật đầu cười, mà càng cười càng xán lạn:

“Phỏng chừng còn đáng giá hơn so với tướng tượng, ta không chỉ thay ân công bắt đền, xem ra còn có lời nha!”

Ảo tướng được Từ Phiêu Nhiên khích lệ, Bạch công tử nhảy nhót đi thay đổi y phục, sau đó hướng hiệu cầm đồ gần nhất chạy đi.

“Thời điểm ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?”

Ngày hôm sau tỉnh lại Từ Phiêu Nhiên liền nghe được lời đồn nóng hổi nhất: tướng quân sợ rắn sinh ra ảo giác, y cảm thấy khó hiểu lắc lắc đầu, dù sao chỉ cần tên tướng quân đáng ghét kia không thể đến phiên y nữa, thế nào cũng đều hảo. Huống hồ hôm nay vừa tra sổ sách đột nhiên thấy nhiều ra được hai vạn hoàng kim, song hỷ lâm môn như vậy, ngay cả hoài nghi Từ Phiêu Nhiên cũng lười làm. Bất quá, cẩn thận một chút, y hỏi Bạch công tử vấn đề về bạc kia thì được trả lời: “Tướng quân sợ người ta chê cười nên bồi thường”.

“Ân công...không cần nghĩ nhiều...”

Cọ cọ vào người Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử mở to hai mắt, chờ mong được khen ngợi. Nhưng khi hần báo cáo đã quên đem chiến tích vĩ đại của mình trình lên, nên Từ Phiêu Nhiên đâu biết hần đã làm được cái gì? Sau một lúc lâu chờ đợi, Bạch công tử ủ rũ đành buông tha, ngẩng lại, chỉ cần vì Từ Phiêu Nhiên mà làm tốt là được rồi. Dù sao cũng đã chứng minh hần đường đường Bạch công tử, cũng không phải là chỉ biết gây chuyện mà thôi.

Sau khi tìm được lý do khiến mình hạnh phúc, Bạch công tử tâm tình thư sướng nhu thuận để cho Từ Phiêu Nhiên vuốt ve mái tóc, sau đó bẽ thẳng vào trong giường. Đón nhận những cái hôn điệp điệp trên người, chủ động trút đi bạch y không tỳ vết, lại chìm đắm trong xúc cảm như đoạt lấy hô hấp, Bạch công tử cái hiểu cái không thở dài, ngón tay điểm nhẹ, cửa sổ liền hạ xuống, che trụ bên trong tràn đầy cảnh xuân tình...

===

12. Chương 12

Ngày mùa hè khiến người ta buồn ngủ, trên cây còn lộp độp những tiếng chim hót thật đơn điệu. Một trận gió nhẹ phất qua, lay động những tán dương xanh lục buông rủ, trên mặt đất bóng cây loang lổ cũng theo đó mà phe phẩy. Có lẽ bởi vì quá nóng bức, thân thể lạnh như băng của Bạch công tử được Từ Phiêu Nhiên nhiệt liệt hoan nghênh. Mà lúc này hần, vẻ mặt còn thoải mái hơn thần tiên, dựa vào trong lòng ngực Từ Phiêu Nhiên, cùng y nằm trên chiếu hưởng thụ. Hồ ly còn ở bên ngoài không ngừng đối Tiểu Tương buông lời ngon tiếng ngọt, nhưng vẫn như trước không được mỹ nhân ân chuẩn tới gần một bước. Ai kêu hần một thân da lông nóng muốn chết mà, không biết đợi đến mùa đông tình hình có thể chuyển biến tốt đẹp hơn hay không...

Không quan trọng, Bạch công tử lười biếng ngáp một cái... suy nghĩ cũng buông lỏng. Giống như...Từ Phiêu Nhiên chưa bao giờ đối với hần nói ra cái câu kia, còn hồ ly lại niệm mỗi ngày, nghe riết cái lỗ tai cũng muốn dài ra. Trong đầu nhớ lại hồ ly kia mỗi ngày lải nhải không ngừng, Bạch công tử cố gắng lắc cái đầu, đem cái chuyện kia tung ra bên ngoài cơ thể. Xem ra, không nghe được cũng không phải là chuyện không tốt. Nhìn xem tần xuất Tiểu Tương ăn được đầu đầu trắng tấp gia tăng, hần nghĩ tới đã cảm thấy rùng mình.

“Tiểu Bạch”

Bị động tác kịch liệt của hần chạm tỉnh, Từ Phiêu Nhiên nheo lại ánh mắt, âm thanh giận dữ hừ một cái. Ngượng ngùng phun phun cái lưỡi thơm tho, Bạch công tử ngoan ngoãn nằm úp sấp trở lại, hưởng thụ Từ Phiêu Nhiên trên lưng vỗ nhẹ rất nhịp nhàng. Bình yên như mộng. Thành tiên...đã là một ý niệm xa xôi...

“Ai quản lý nơi này? Ra đây cho ta!”

Ngày mùa hè, sau giờ ngọ thật sự yên lặng, đột nhiên tiền thính truyền đến một tiếng rống kinh thiên động địa, Từ Phiêu Nhiên nghe thấy liền giật mình nhảy dựng, đem Bạch công tử còn không theo kịp tình hình ném tới mặt đất.

“Ân, ân công!”

Bạch công tử còn chưa thật thanh tỉnh xoa xoa chỗ đau, trừng to mắt khó hiểu nhìn Từ Phiêu Nhiên, bình thường Thái Sơn có sập xuống trước mặt y cũng không đổi sắc, hôm nay lại mang một bộ dáng thất kinh chạy đi. Bạch công tử trực giác cảm thấy không ổn vội vàng lồm cồm bò dậy, cũng chạy theo sau đuôi. Phía trước Tiêu Tương đã tới sớm một bước đang cùng bọn quan binh lý luận:

“ Các ngươi làm cái gì? Chúng ta mua bán chân chính, bình thường cũng không thiếu hiểu kính, huống hồ đây là sản nghiệp của bố y hầu, các ngươi nói thế nào liền thế ấy hay sao? Kêu người đứng đầu ra đây gặp ta!”

“Sao lại thế này?”

Từ Phiêu Nhiên mặt nhăn mi nhíu thẳm than không tốt bước đến. Bình thường không một tên quan binh nào dám ở chỗ y động thổ, hôm nay xem bộ dáng ngang ngược của bọn này, phỏng chừng đại sự không ổn.

Trong đầu cả trăm ý tưởng nháy mắt lướt qua, Từ Phiêu Nhiên như thế nào cũng không thể nhớ lại được mình phạm vào chuyện gì, đành phải cười gượng, ôm quyền thi lễ:

“Chư vị đại nhân, có sự tình gì hảo hảo nói, không cần mang nhiều người như vậy đến đây tịch biên tài sản của ta”.

“ Hừ, không có gì để nói!”

Ánh mắt lão luyện bắn ra dư quang, cầm đầu cầm y vệ từ trong lòng ngực lấy ra thánh chỉ, đọc một cách máy móc:

“Tội thần Từ Phiêu Nhiên nghe chỉ! Ngươi tư tàng công phẩm, mưu đồ gây rối, nay sự thật đã được điều tra rõ! Hiện giải trừ phong hào bố y hầu, tịch thu toàn bộ sản nghiệp sung công. Niệm ngày thường ân tình, không trách tội những kẻ khác, riêng ngươi khó có thể đặc xá khi quân trọng tội, lệnh ngay hôm nay áp giải tới kinh thành, đem ra khí thị!”

Tâm mọi người theo ý chỉ tuyên đọc từng chút từng chút trầm xuống, lúc chữ cuối cùng được đọc xong, Tiêu Tương không còn quan tâm đến hình thượng chửi ầm lên:

“Nói hưu nói vượn! Lão bản chúng ta khi nào thì cùng công phẩm dính dáng đến ! Chúng ta lão bản tuy rằng yêu tiền tài, nhưng đạt được một cách minh bạch! Các ngươi ngậm máu phun người, mang chứng cứ đến a!”

“Kêu nhân chứng, chủ hiệu cầm đồ Phúc Thụy ra đối chất!”

Không thèm liếc nhìn nằng đến một cái, cầm y vệ phát tay, kêu lên một gã béo phì rất quen mặt. Tổ vệ khinh miệt, cầm y vệ lấy từ trong hộp gỗ ra một viên dạ minh châu có khắc long văn chìm, lạnh lạnh hỏi:

“ Ngươi thấy rõ rồi chứ? Đây có phải là do Từ Phiêu Nhiên sai người đi làm không?”

Gã béo ụ khom người bước lên cẩn thận phân biệt một phen, lấy lòng gật đầu lia lịa:

“ Đúng vậy, đúng vậy. Chính là phẩm hương công tử thảng trước kêu một vị mỹ nhân áo trắng đi a...A! Chính là vị đang đứng bên cạnh hần kia. Tổng cộng ba vạn lượng hoàng kim, tiểu nhân có biên lai cầm đồ làm chứng, không sai được!”

“A... Làm sao vậy? Không thể nào? !”

Bị ánh mắt mọi người đảo qua, Bạch công tử hướng phía sau Từ Phiêu Nhiên né tránh. Từ Phiêu Nhiên bất động nhìn hần hồi lâu, sau đó chậm rãi đỡ dẫn đi tới, cầm y vệ nói tiếp:

“ Từ Phiêu Nhiên! Ngươi biết tội sao! Đây là bảo vật Tây Hạ tiền cống lần này, ngươi cũng dám tư nuốt! ! Thật to gan a! Còn không mau mau thúc thủ chịu tội, cũng miễn cho da thịt chịu đựng khổ hình!”

“Ha ha ha ha ha ha ha cấp —— “

Bỗng nhiên cười đến điên cuồng, Từ Phiêu Nhiên ngạo nghễ trừng mắt bọn quan binh tiến tới muốn tới bắt mình, lạnh lùng vẫy vẫy ống tay áo, cũng không quay đầu lại liếc mắt Bạch công tử một cái, chủ động đi qua:

“Không nhọc các người động thủ, Từ Phiêu Nhiên ta chính mình đi. Không phải là khí thị sao? Từ Phiêu Nhiên ta nếu dám làm, có gì phải sợ!”

“Cái gì kêu khí thị? Vứt bỏ giữa chợ sao?”

Bạch công tử vẫn còn hồ đồ túm lấy hồ ly sắc mặt không tốt, khẩn trương hỏi, người sau một phen phản thủ để lại vai hấn phát tiết mãnh liệt:

“Người, người đã làm cái gì a! ! ! Ân công người... Khí thị... Đó là trăm thủ thị chúng ý tứ a! ! !”

“Cái gì! ! !”

Toàn thân như bị sét đánh trúng, Bạch công tử mờ mịt tròng lớn mắt, không dám tin lắc đầu lui về phía sau:

“Như thế nào như vậy... Như thế nào như vậy! Ta, ta chỉ là muốn vì ân công làm chút chuyện mà thôi a!”

Đột nhiên tỉnh ngộ chấn kinh một chút, hấn lại bổ nhào vào phía trước Từ Phiêu Nhiên ngăn lại:

“Ân công! Là Tiểu Bạch lỗi! Là ta sai!”

Tiếp theo, Bạch công tử sống chết bảo vệ Từ Phiêu Nhiên mang một bộ dạng hồ hững, đối với bọn quan binh quát: “Các người không được giết ân công ta! Có nghe thấy không! Ai cũng không được thương tổn ân công ta!”

Ngay tại lúc quan binh khó xử hết sức, Từ Phiêu Nhiên đột nhiên ra tay, nhẹ nhàng, mặt không lưu tình, kiên quyết đẩy Bạch công tử ra!

“Ân công!”

Bạch công tử bị hồ ly bắt lấy không thể đuổi theo, hấn chỉ còn nghe Từ Phiêu Nhiên nói ra một câu quyết tuyệt cuối cùng:

“Người cút đi! Ta không bao giờ ... muốn gặp người nữa !”

“Không –”

Rống giận muốn thoát khỏi kìm kẹp của hồ ly, Bạch công tử còn muốn đuổi theo, lại bị Tiêu Tương chặn đường!

“Người còn muốn đi để làm cái gì? Người đuổi theo có thể giúp được gì sao? !”

“Ta... Ta...”

Bạch công tử đuổi lý quỳ rạp xuống đất, ôm mặt, cúi đầu khóc nức nở. Vì cái gì! Vì cái gì hấn chỉ có thể hại ân công mà thôi? ! Vì cái gì! Hấn rõ ràng là tới báo ân lại làm hại Từ Phiêu Nhiên từ vinh hoa phú quý trở nên thân bại danh liệt! Vì cái gì! Vì cái gì... Cho dù là bị thương đến cỡ nào... Ông trời cũng không có cho xà khả năng rơi lệ? !

“... Hiện tại không phải lúc bị thương! Người nhanh nhớ lại cho ta, đồ vật kia của người là từ đâu mà có ? !”

Hồ ly trước hết tỉnh táo lại, chỉ thấy hấn kéo Bạch công tử rời đi “Quân tự tủy “đang bị người ta bắt đầu dán giấy niêm phong, đi vào đám người tò mò chen chúc trên đường, kiên trì truy vấn.

Đúng vậy... Là ta lấy trộm trên người Trần tướng quân...”

Không cần (phải) nghĩ ngợi trả lời, Bạch công tử ánh mắt dừng lại ở cửa “Quân tự tủy” bị người ta dán lên một tờ lại một tờ giấy niêm phong. “Quân tự tủy” phồn hoa như mộng, tỉnh lại là đơn giản như vậy!

“... Ta đã hiểu.”

“Ta cũng đã hiểu!”

Cơ hồ là cùng một lúc, hồ ly cùng Tiêu Tương kinh hô. Chỉ còn lại có Bạch công tử cái gì cũng đều không rõ:

“Ta không hiểu a!”

An ủi vỗ vỗ vai hắn, hồ ly thực thông minh khi lựa chọn không cần lãng phí thời gian cùng hắn giải thích:

“Tóm lại, sửa lại án xử sai là ta cùng Tiêu Tương lo liệu, nhiệm vụ tối trọng yếu của người chính là đuổi theo chiếu cố ân công của người, ngàn vạn lần đừng để cho y luẩn quẩn trong lòng !”

“Còn có!”

Giữ chặt Bạch công tử còn chưa nghe hoàn đã muốn bay đi, hồ ly nhúc nhúc đầu đem hắn túm đến một góc sáng sửa người khác nhìn không thấy:

“Thứ nhất, đừng cho người khác phát hiện người là xà, nếu không người không những không cứu Từ Phiêu Nhiên ra được ngược lại chính mình còn bị người ta đem đi nướng! Thứ hai, nhóm người bị đuổi ra đường này ta không có biện pháp an trí, nhanh dùng Ngũ yêu thuật pháp mang ra một ít bạc bị sung công a! Thứ ba, mặc kệ người ân công nói cái gì người cũng coi đó là vô nghĩa, tuyệt đối phải bảo vệ cho hắn, đừng để chúng ta phí công vô ích, hiểu chưa!”

“Đồng, đã hiểu!” Khiếp sợ khí thế đối phương, Bạch công tử thành thành thật thật mạnh mẽ gật đầu, cùng hồ ly bàn ra bạc chút nữa, sau đó hóa thân thành đạo bạch quang bay vút đi...

“Thật sự là tên phiến toái a.”

Ở lại tại chỗ hồ ly đuổi đuổi thắt lưng vài cái, đối với đồng bạc chất chồng như núi trước mặt cảm khái nói, tiếp theo vẫy tay, giống như không phát sinh chuyện gì đáng ngại, ra về thủ lĩnh cùng Tiêu Tương và các nàng khuôn bạc đi, bắt đầu thời gian hạnh phúc. Hắn là, không có vấn đề đi...

Ngồi trong xe chở tù, Từ Phiêu Nhiên thản nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Một đám nhạn nhi bay qua, trên trời còn có vài áng mây trắng hờ hững... Lúc đầu còn cảm thấy được đau nhức do va vào tấm ván cứng trên xe, nhưng khi đã ngồi quen, chân tê rần, không – cả thân thể phía dưới dường như cũng không còn cảm giác. Chiếc xe chở tù lắc lư xóc nảy, tựa hồ đại não bị xóc cũng trở nên đơn giản trì độn, dĩ nhiên là trống rỗng, muốn suy xét cái gì cũng vô pháp tập trung tinh thần.

Bụng hảo đói, nhưng lại tuyệt không nghĩ muốn ăn cái gì... Vì cái gì phải ăn? Y dù sao cũng mau muốn chết không phải sao? Ngày hôm qua, y vẫn là phẩm hương công tử một thân vinh hoa phú quý, còn ôm ấp âu yếm ái nhân nằm lười biếng dưới ánh mặt trời, còn cân nhắc cơm chiều không biết nên ăn cái gì thì hảo; mà hiện tại, y chẳng qua chỉ là một tên tù phạm ngay cả tên khất cái cũng không bằng, bị áp giải vào kinh thành chịu chết.

Y làm sai cái gì sao? Không có. Y rõ ràng là vô tội a, y có thể nói, y hoàn toàn nắm chắc khả năng khiến cho hoàng đế tin tưởng y, nếu y cung ra Bạch công tử. Chỉ cần y đem Bạch công tử cung ra, sản nghiệp, danh vọng, y sẽ có được hết thảy, những gì thuộc về y hết thảy liền trở lại. Mà cái giá phải trả, bất quá chỉ là mất đi một kẻ quái nhân đột nhiên chen ngang vào cuộc sống của mình mà thôi. Nếu như không nói, y vì cái gì một mình phải gánh lấy cái khổ, không chỉ như thế, còn muốn tính mệnh của mình ra bồi thượng! Vì một người, vì một phần cảm tình, vì một chữ yêu mà bản thân cũng không rõ ràng có thể hứa hẹn hay không, đáng giá sao...

Mỗi con người khi còn sống có mấy người gặp được cảm tình tự mình cho là đúng, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa? Mà khi tất cả nhiệt tình qua đi, cũng không phải lấy nhau chỉ vì tôn tử sao? Chỉ vì một điểm xúc động, y có phải hay không phải trả một cái giá quá đắt? Phẩm hương công tử là một thương nhân, không phải gốc đầu thư sinh chỉ biết ngâm phong nguyệt. Như thế nào chỉ một điểm lợi hay hại đơn giản như vảy lại cân nhắc không ra?

Bất luận y nghĩ như thế nào, vì Bạch công tử mà toi mạng đều là chuyện không đáng, hơn nữa, tên kia không phải cũng nói báo hoàn ân sẽ ly khai sao? Như vậy, y ngày ngốc đem hết thảy quý trọng không phải rất buồn cười sao?

Nói không chừng sau khi mình toi mạng, hắn ngược lại cảm thấy không có việc gì liên rớt đi! Cho dù hắn không có quên mình, cho dù hắn sau này còn có thể hoài niệm về mình, nhưng khả năng hoài niệm này sẽ duy trì bao nhiêu năm? Chung quy có một ngày, hắn lại đem chính mình quên đi, đi tìm cuộc sống mới, ái nhân mới. Mà mọi người chẳng những sẽ không trách cứ hắn, mà còn có thể cổ vũ hắn, còn nói cái gì mình ở dưới cửu tuyền mà biết cũng sẽ mỉm cười ! (trí tưởng tượng siêu việt, chắc, chắc).

Dựa vào cái gì? ! Vì cái gì bọn họ cho rằng một người bị người yêu quên đi, bị người yêu phản bội, lại cảm thấy vui vẻ? ! Bởi vì y đã chết, cho nên không còn khả năng độc chiếm sao? ! Y không cần chết? ! Y vì cái gì phải chết! Chết hẳn phải là Bạch công tử chuyên gây chuyện mới đúng! Y lại không có lấy thứ đồ kia, sao lại phải thay hẳn chịu chết vậy?

“Hô...”

Từ Phiêu Nhiên mỗi một không chịu nổi hít lấy một ngụm khí, dựa vào chấn song bằng gỗ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chết thì chết đi.

Tuy rằng không đáng.

Tuy rằng trả giá cùng đoạt được kếm xa nhau.

Tuy rằng mình không phải là cái loại bị nhiệt tình nhất thời làm choáng váng đầu óc.

Nhưng là...

Chết thì chết đi.

Không ai nghĩ muốn hiểu tất cả lợi và hại.

Vẫn như cũ ngay cả nửa điểm hối ý đều không có ... thì chính là cam tâm...

13. Chương 13

“Ân công! ! !” Bị âm thanh quen thuộc từ phía sau gọi đến, Từ Phiêu Nhiên nhất thời trong lòng tạp trần ngũ vị, rõ ràng còn oán hận liên lụy mình, nghĩ không để ý tới hẳn nữa, nhưng trong lòng vui mừng đến nỗi nhin không được quay đầu lại!

“Người tới làm cái gì?” Nhanh chóng trầm hạ nét mặt, Từ Phiêu Nhiên đè nén xuống cảm giác xúc động muốn nhào ra ôm trụ đối phương, chỉ lạnh lùng trách cứ.

Xem như đó là cái đáp án đương nhiên, Bạch công tử không chút nghĩ ngợi mở miệng, hai tay nắm chặt tù song: “Ân công, ta và ngươi cùng đi!”

Y không chịu nổi, chặt vật quay đầu đi chỗ khác, thanh âm không biết có phải là vì đối với trần thế không muốn xa rời hay không: “Theo ta cùng đi làm cái gì! Xem ta để chê cười sao? !”

“Ân công.” Cánh tay cố gắng theo khe hở của chấn song vọt vào trong, Bạch công tử lòng tràn đầy chờ mong muốn chạm đến Từ Phiêu Nhiên, chính là người kia lại nhanh hơn một bước né tránh:

“Không cần gọi ta! Người thật là đến báo ân không phải báo thù sao? !”

“Thực xin lỗi... Đều là ta sai...”

Dừng một chút, Bạch công tử hít một hơi thật sâu, kế tiếp kiên định đủ để trấn áp Từ Phiêu Nhiên: “Cho nên, ta nhất định phải đi cùng ngươi. Người có thể mắng ta, đánh ta, nhưng người không thể đuổi ta đi. Ân công, ta cũng không phải là xuất phát từ trách nhiệm hoặc là cảm giác tội lỗi, ta muốn cùng ngươi một chỗ, bởi vì ta yêu ngươi.”

Lời cười nhạo chuẩn bị tốt lập tức bị tắc lại trong cổ họng, đành phải ho vài tiếng để che dấu kinh ngạc cùng xấu hổ trong lòng, Từ Phiêu Nhiên nhin không được nhìn thẳng vào con người lập lòe toả sáng của Bạch công tử. Tò mò quá a... Người bình thường nghe như thế không phải lại càng cam tâm tình nguyện chịu chết hay sao? Còn y, sau khi nghe được Bạch công tử thổ lộ, lại càng thêm luyến tiếc không muốn chết. Đúng vậy... Ai lại ngay thời điểm hạnh phúc lại nghĩ tới chuyện tử vong a?

Bạch công tử xoay người lại, đi đến bên cạnh xe chở tù, Từ Phiêu Nhiên cũng run rẩy theo khe hở vọt tay ra, Bạch công tử hoan tề kêu một tiếng nhào tới, hai người liền như vậy cách một đồng song gỗ chặt chẽ ôm dính lấy nhau! (không biết ôm kiểu gì a???)

“Tách ra! Tách ra! Các ngươi còn thể thống gì a! Hai nam nhân ôm cùng nhau không thấy ghê tởm a!”

Bọn ngục tốt đã nhìn đến mắt trợn trắng, không lưu tình chút nào xúm lại xung quanh, kéo Từ Phiêu Nhiên cùng Bạch công tử ra. Nhìn thấy bọn họ tay ở trên thân thể Bạch công tử thượng xả lạp xả, Từ Phiêu Nhiên trong lúc nhất thời quên mất tình cảnh hiện tại của mình, rống to:

“Lấy bàn tay dơ bẩn của các ngươi ra, không được chạm vào người của ta!”

“Ân công...”

Trên mặt xuất hiện một mảnh túy hồng, Bạch công tử cắn cắn khoé môi, ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhưng cảm động còn chưa kịp nổi lên, hần lại bị bọn ngục tốt đẩy ra! Mà cái gã đầu lĩnh đáng chết lại nhặt lấy một khối đá đánh vào Từ Phiêu Nhiên căn bản không thể tránh né, còn mắng cho hả giận:

“Ngươi cuồng cái gì! Ngươi cho rằng ngươi vẫn là công tử phải không! Nói cho ngươi hay, các ngươi lạc đến tay lão tử ngay cả cầu cũng không bằng! Gọi là gì! Ngươi tên gì! Nghĩ chịu tội như vậy quá dễ dàng phải không, lão tử sẽ có phương pháp chinh ngươi! Ngươi tưởng rằng ngươi còn có tiền sao? Hừ, ngay cả tiền trà cũng cấp không nổi, ta còn tưởng rằng áp giải một kẻ giàu nhất Giang Nam có thể có bao nhiêu béo bở mà!”

“Ngươi –”. Mắt thấy Từ Phiêu Nhiên bị vũ nhục, Bạch công tử con ngươi đột nhiên khôi phục màu xà bích, hung quang hiện ra, nếu không có Từ Phiêu Nhiên một tiếng quát bảo ngưng lại đúng lúc, đầu lĩnh quan binh mệnh sẽ không còn!

“Quên đi! Không cần cùng bọn họ chấp nhặt!”

“Hừ.”

Ở trong lòng định ra một kế hoạch, Bạch công tử tạm thời im lặng nén xuống, lặng lẽ đi theo phía sau xe chở tù. Đợi cho đến khi bầu trời tối đen, đợi cho ân công ngủ, hần sẽ cho đám này một chút giáo huấn nho nhỏ... Một chút tuy rằng nhỏ, nhưng suốt đời khó quên ...

Màn đêm tuy rằng buông rất nhanh, nhưng Bạch công tử trong lòng lại sớm khẩn cấp, nguyên nhân không ngoài cái gì khác, đám ngục tốt kia không biết có phải là do ghen tị mỹ mạo của Từ Phiêu Nhiên hay chỉ đơn giản nhất được công cụ để phát tiết. Ngăn ngừa có vài dặm đường, số lần họ đùa cợt khi dễ vũ nhục phẩm hương công tử đã muốn cao hơn phạm vi Bạch công tử tính toán.

Bạch công tử ghen một bụng hỏa, nhìn hàn nguyệt trên bầu trời xa xa kia lạnh lùng cười, bạch y tùy gió đêm lay động, phiêu nhiên nhảy đến trước xe chở tù. Bên trong xe Từ Phiêu Nhiên đầu chịu nổi vũ nhục như vậy, sau một lúc chống đỡ với hàng hà sa số thứ rác rưởi thực vật mà bọn ngục tốt ném vào, mỗi một không chịu nổi đi vào giấc ngủ.

Lửa trại quang mang hơi tàn toát ra , giống như muốn chiếu rọi vào thứ gì đó, nhưng lửa khói này không biết tự lượng sức mình, chỉ có thể chiếu ra một vòng bóng ma kéo dài đến vô hạn thôi.

Đại khái là do quen ngủ ở vùng ngoại ô, bọn ngục tốt đều phát ra tiếng ngáy liên tiếp, âm thanh thô ráp chấn vào màng tai mà phát đau, Bạch công tử cũng nhăn mày khởi đôi mi thanh tú, chỉ e Từ Phiêu Nhiên khó được nghỉ ngơi lại bị đánh thức. Do dự một lát sau, hần vẫn thở dài phát tay áo, phẩy ra một làn gió thơm, tán nhanh vào không khí, bao phủ xung quanh Từ Phiêu Nhiên... Y run rẩy một chút, lại trầm nhập càng sâu vào giấc ngủ.

“Ân công...”

Bạch công tử lên tiếng gọi nỉ non, liên bước nhẹ nhàng, song gỗ thô to kia giống như không hề tồn tại, bị hần dễ dàng xuyên qua. Dừng ở trước người Từ Phiêu Nhiên ngủ không an ổn, Bạch công tử vô hạn thương tiếc vỗ về đôi lông mi hơi run run của đối phương, cúi xuống hôn nhẹ, ôn nhu khắc ở mi tâm người kia.

Lưu luyến nhìn trong chốc lát, Bạch công tử đột nhiên hít sâu một hơi không khí lạnh ban đêm, phi thân nhảy ra khỏi xe chở tù, tà mị cười, đứng ở giữa đám ngục tốt, làm nhiều việc cùng lúc. Trong lúc nhất thời một bóng trắng tung bay, từng tên ngục tốt trên mặt đều ít nhất đã trúng mười bảy, mười tám bàn tay!

“Ai đánh ta? !”

“Có người cướp xe chở tù? !”

Bị đánh đau như kim châm muối xát, bọn ngục tốt gần như thét chói tai, một đám lồm cồm bò dậy, chia làm hai nhóm chung quanh tuần tra, nhưng chỉ nhìn thấy Bạch công tử dù bận vẫn ung dung ôm cánh tay mà đứng, trong suốt xinh đẹp giống như u đàn nở rộ trong đêm, làm cho người ta khiếp sợ không dám nhìn gần. Đầu lĩnh ngục tốt không hổ là từng trải, bò lên trước liền kiểm tra xe chở tù, sau khi phát hiện Từ Phiêu Nhiên không chạy mất, mới xoay người nhìn Bạch công tử, nhìn tới nhìn lui thấy hần thể nào cũng giống đầu sỏ gây chuyện:

“Vừa mới là do người đánh lão tử? !”

“Đúng vậy.” Bạch công tử ngạo nghễ ngẩng cao đầu, trừng mắt miệt thị.

“Người chán sống ? !”

Không đợi hắn nói xong, bọn ngục tốt liền mỗi người xắn tay áo lên, lông mi dựng thẳng xông tới. Nhưng mà, khi bọn họ rõ ràng còn cách Bạch công tử có một khoảng cách, lại bị một cổ lực đánh bay ra ngoài! Ba chân bốn cẳng đứng lên, nhưng không ai dám tiếp cận nữa, đầu lĩnh ngục tốt cảnh giác hỏi: “Người có võ công? !”

“Đại khái giống như các người nói đi.”

Nhấn lại mi, Bạch công tử lười nói những lời vô ích, lại một cái phẩy tay, bụi cỏ chung quanh phát ra từng đợt âm thanh “Tê tê”.

“A! Có xà a!”

Thị lực ngục tốt đầu lĩnh vẫn là tốt nhất, liền phát hiện thứ đang bò trên người là thứ gì, gã sợ hãi vừa nhảy vừa rống, một phen chụp lấy Tiểu Bạch xà đang bò trên đùi ! Đáng tiếc, hắn càng chụp xà lại càng nhiều, những người khác tình huống cũng tốt không hơn bao nhiêu, trong nháy mắt, từng tên ngục tốt đã bị cắn ít nhất một cái coi như phần thưởng xứng đáng!

“Độc! Ta trúng độc ! Ai có dược giải xà độc!”

Miệng vết thương bắt đầu sưng đau, cầm đầu ngục tốt thất kinh ần ần chỗ bị thương, tuyệt vọng sờ soạng trong ngực tìm kiếm thuốc giải độc tùy thân mang theo, nhưng thanh âm Bạch công tử lạnh lạnh đánh gãy bọn họ rất kịp lúc:

“Vô ích, độc xà này chỉ có ta có giải dược. Hơn nữa... Trong thiên hạ, cũng chỉ có ta có.”

“ ... ”

Mục trừng khẩu ngọc nhìn chằm chằm Bạch công tử, từng tên ngục tốt nửa tin nửa ngờ vẫn không ngừng giãy dụa, nhưng từ miệng vết thương truyền đến đau đớn không cho bọn hắn thời gian suy nghĩ thêm nữa. Tựa hồ đoán được ý nghĩ của bọn họ, Bạch công tử đột nhiên đưa ra một viên dược cho gã đầu lĩnh:

“Người hiện tại có phải hay không cả người vô lực, miệng vết thương lại tê dại vừa đau nhức? Ăn viên dược này liền lập tức không đau nữa.”

Kiểm tra mình một chút, phát hiện đúng như Bạch công tử nói, gã đầu lĩnh cắn chặt răng, vươn tay đến một phen đoạt lấy dược, nhét vào miệng —

“Hảo, hảo khó ăn quá ! Ách...”

“Không nên phun ra nga ~ nhổ ra người nhất định phải chết!” Nheo lại con ngươi mị hoặc, Bạch công tử tới gần từng bước uy hiếp, quả nhiên, ngục tốt sắc mặt từ trắng chuyển xanh, từ xanh biến thành đen, nhưng vẫn cứng rắn kìm nén không dám nhổ ra!

“Thế nào ~ người có phải hay không cảm giác miệng vết thương không còn đau, khí lực cũng khôi phục ~ “

“Giống như...” Hoàn toàn rơi vào chiến thuật tâm lý, gã ngục tốt kinh ngạc kêu to: “Thật sự tốt lắm!”

“Cho ta dược! Cho ta!”

Thấy thế, những người khác còn đang nghi hoặc liều lĩnh tiến lên, Bạch công tử sớm có chuẩn bị, vừa phát thuốc giải cho bọn chúng, vừa không quên cảnh cáo:

“Không nên cao hứng quá sớm, giải được này tổng cộng phải ăn bảy lần. Cho nên... nếu các người dám không nghe lệnh của ta, hoặc là đối ân công ta có nửa điểm không lễ phép, các người nhất định sẽ chết, rất thê thảm !”

Bạch công tử cười lạnh, ở trong mắt bọn ngục tốt xinh đẹp giống như la sát, làm sao còn có người dám phản kháng, cả bọn cuống lên vội vàng gật đầu lia lịa!

Bạch công tử vừa lòng mím môi cười, lập tức phân phó ngục tốt mở cánh cửa xe chở tù, công khai tiêu sái đi vào, dựa vào Từ Phiêu Nhiên nằm xuống, ghé vào lỗ tai y buồn cười nói nhỏ: “Những người đó hảo hảo nga... rõ ràng chỉ là những cây thảo xà a...” (chắc là một loại cỏ ha ^^)

14. Chương 14

Ài, nhiệt tâm thì có nhưng sức lực có hạn a~. Nhưng mỗi lần ngồi máy là ta làm việc rất nghiêm túc nha. Chúc mọi người đọc vui.

=====

“Vì sao ta mỗi lần tỉnh lại luôn luôn bỏ lỡ một thứ gì đó? !”

Từ Phiêu Nhiên mở mắt nhìn đám ngục tốt thành thành thật thật nghe theo Bạch công tử mua tới áo ngủ bằng gấm trải lên nhuyển tháp trong xe chở tù, đem gấm Tô Châu vây quanh ở bốn phía, còn có ùn ùn đưa tới sơn trân hải vị, mâm ngọc bày biện cả núi dưa và trái cây. Từ Phiêu Nhiên thật sự phân không rõ chính mình là đang ở trong xe chở tù hay là trên xe du hành của hoàng đế a. Nhất là lúc tên ngục tốt đầu lĩnh khúm núm nịnh bợ đến hỏi y còn cần thứ gì nữa hay không, y càng ngu người ra.

“Tiểu Bạch này...”

Không phát giác ra Từ Phiêu Nhiên đang nghi hoặc, Bạch công tử phe phẩy chỉ phiến vừa quạt cho y, vừa quay đầu lại dùng khẩu khí xấu xa phân phó bọn ngục tốt chờ đợi ở một bên:

“Các người còn không mau quạt cho ân công ta cảm thấy thoải mái! Phía trước dẫn đường như thế nào rồi ? Không cần đi nhanh như vậy ảnh hưởng đến ân công ta! Còn có, ta không phải đã nói giữa trưa ân công muốn ăn bất cháo bào ngư để bồi bổ thể lực sao, như thế nào còn chưa đưa tới? ! “Vô tích Tam bạch” (cái này thật sự không biết, đoán là một món gì đó ^^) rất là nổi danh, nếu đi ngang qua sẽ ném thử! Các người còn chưa chuẩn bị sao?”

Ngơ ngác nhìn đám ngục tốt luôn cười làm lạnh linh mệnh mà đi, Từ Phiêu Nhiên ôm lấy hai huyệt Thái Dương muốn phát tướng, không suy nghĩ nữa.

“Ân công ~ đến ~ thưởng một hơi chè hạt sen đường phèn đi, thời tiết nóng...”

“Ân công ~ kia ~ há miệng nga ~ tủy tôm này ta giúp người bóc vỏ rồi, tốt lắm, ném thử một chút xem...”

“Ân công ~ ăn trước chỗ cá này đi, ta đã gỡ hết xương cho người...”

“Ân công ~ uống một ngụm trà đi, là ta gọi bọn hần mang tới nước hàn tuyến, nghe nói có tác dụng nâng cao tinh thần...”

“Ân công...”

“Được rồi! Tiểu Bạch!”

Ảo não dựa vào trên nhuyển tháp, dở khóc dở cười nhìn Bạch công tử trong tay đang cầm bát sứ thanh hoa đựng mỹ thực, trên mặt tươi cười tràn đầy chờ mong nhìn y. Đẩy chiếc đĩa hần đưa đến bên miệng ra:

“Ta ăn không vô...”

“Sao có thể như vậy! Ân công người hôm nay chỉ uống có một chén tổ yến mà thôi, thân thể như thế nào chống đỡ nổi...”

“Vây là đủ rồi...” Cười khỏ đem bát trong tay hấn đặt xuống, mở rộng vòng tay đem Bạch công tử kéo vào trong lòng, Từ Phiêu Nhiên cố làm ra vẻ thản nhiên bình tĩnh giải thích: “Ta không muốn ăn cái gì... chỉ cầu được nhìn người vài lần... thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm .”

Mặc dù cuộc sống hiện tại so với ở “Quân tự tú” còn thản nhiên tự tại hơn nhiều lần, nhưng Từ Phiêu Nhiên không thể quên, đường đi lần này chính là đến quỷ môn quan. Chỉ cần nghĩ đến cùng với Bạch công tử thiên nhân vĩnh cách, y ăn cái gì cũng đều không có cảm giác. Đường vào kinh, chưa bao giờ lại cảm thấy ngán như vậy...

Bạch công tử cúi đầu trầm mặc không nói, không biết là đang suy nghĩ gì, hồi lâu mới sâu kín thở dài, thân thủ kéo kéo lấy tay áo Từ Phiêu Nhiên.

“Thực xin lỗi... Điều là do ta làm hại ân công ngươi... Sớm biết như vậy ta sẽ không thân viên dạ mình châu xúi quẩy kia!”

“Thâu?”

Từ Phiêu Nhiên chưa từng hỏi qua Bạch công tử chân tướng sự việc, nói trắng ra là nội tâm y vẫn có điểm e ngại sẽ nghe được đáp án mâu thuẫn. Hiện tại nghe vậy liền có chút chấn động, y đoán qua không ít đáp án, nhưng câu trả lời thâu lấy này lại không như y dự kiến! Trở tay xoay Bạch công tử lại, vò loạn trên mái tóc đen nhánh mềm mại của hấn, nửa như trách cứ nửa như sủng nịch, Từ Phiêu Nhiên có chút khấn trương rồi lại lạnh nhạt hỏi:

“Tiểu Bạch... Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, ngươi chậm rãi nói cho ta biết được không? Ngày đó khi ngươi tự thuật lại tình huống, có phải đã giấu diếm điểm gì hay không?”

Nhu thuận gật đầu, Bạch công tử làm sao còn dám giấu diếm, vội vàng dùng từ cẩn thận, rất nhanh đem sự tình giải thích. Vốn tưởng rằng sẽ bị Từ Phiêu Nhiên mắng hoặc là chán ghét, nhưng người kia sau khi nghe xong chính là hướng lên trời vọng nhìn xa xăm, vân đạm phong kinh nói:

“Thật sự là... Ngươi nếu không đem bán thì tốt rồi! Loại đồ vật này tới tay thì không thể đem ra nga, lần sau nói cho ta biết, ta giúp ngươi phi tang.” Bật cười vỗ vỗ vai Bạch công tử, Từ Phiêu Nhiên dừng một chút lại bổ sung: “Đương nhiên, nếu còn có lần sau như vừa nói.”

“...”

Bạch công tử không nói gì được chỉ ngậy ngốc nhìn Từ Phiêu Nhiên, hấn càng ngày càng không biết rõ nam nhân này... nhưng mà... lại càng ngày càng thương thức... càng ngày càng thích. Người này, cho dù nói cho chính y biết mình là xà cũng không sao a...

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị lời cảnh cáo của hồ ly làm cho nghẹn ở cổ họng, Bạch công tử bỗng nghĩ tới nói ra rồi có thể sẽ có vài loại kết cục không hay ho, lại không khỏi mờ mịt. Bạch nương tử vốn cùng Hứa Tiên ân ái như thế, nhưng khi biết nàng là xà, Hứa Tiên còn không phải cũng chần chờ không quyết ? Hấn thật không rõ... con người vì sao lại xem trọng chủng tộc như vậy? Sau khi hấn xuất động liền nghe được rất nhiều chuyện, cùng là nhân loại, nhưng dân tộc Hán cùng ngoại tộc còn không phải mấy năm liên tục chinh chiến không ngớt sao? Huống chi mình chỉ là một tiểu xà? Vạn nhất bất hạnh như lời hồ ly nói, hấn không phải sẽ thành một chén xà canh sao? !

Cho rằng Bạch công tử là vì chuyện tình của y mà lo lắng không nói được một lời, Từ Phiêu Nhiên phá lệ, nắm lấy tay của đối phương, áp vào lòng bàn tay mình mà che chở, con người kiên định nhìn thẳng Bạch công tử hai mắt đã phủ một tầng hơi nước:

“Nếu là vì gánh tội thay Tiểu Bạch mà chết, ta đây không cần gì. Nhưng vì cái tên tướng quân ngu xuẩn kia, thì rất không đáng. Cũng nên để cho bọn họ biết, vu oan phảm hương công tử ta, cũng không phải là chuyện có thể thực hiện đơn giản như vậy!”

“Ân, ân công?”

Nhìn thấy Từ Phiêu Nhiên dị thường tỉnh táo Bạch công tử tất nhiên cảm thấy vui vẻ, nhưng nếu hấn không có nhìn lầm cũng không có nhớ lầm, ánh mắt kia... cùng năm đó y muốn đem mình nướng ăn không có sai

biệt ! Theo bản năng co người lại , Bạch công tử bất an truy vấn: “Nhưng mà... Ân công đã là tù nhân a... Làm sao bây giờ?”

“Không có tiền quả thật là chuyện phiền toái.”

Khẽ cắn môi dưới, Từ Phiêu Nhiên sau khi hạ quyết tâm liền suy nghĩ vạch ra kế hoạch, cũng không nắm chắc gặt đầu:

“Bất quá... Có giá trị không chỉ có tiền mà thôi.”

Phải đuổi theo suy nghĩ của Từ Phiêu Nhiên đối Bạch công tử mà nói là rất miễn cưỡng, hẳn thực thông minh buông tha không tự suy xét nữa, trực tiếp mở miệng:

“Ân công, cần ta hỗ trợ không? ! Phán phó cho Tiểu Bạch đi! Ít nhất... Ít nhất ta có thể mang tiền tới!”

Tuy rằng lòng dè thì tất nhiên mọc trên thân dè, tiền mà hắn đưa đến kỳ thật là tài sản của Từ Phiêu Nhiên mà thôi...

“... Tiểu Bạch, ta nhớ rõ ngươi có võ công đúng hay không?” Từ Phiêu Nhiên không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên xấu xa cười nói ra.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Pháp thuật cũng coi như võ công đi...

“Như vậy, trước tiên ngươi chạy về Giang Nam, vào trong phủ tướng quân giúp ta thu một món đồ được không?”

“Hảo, tốt! Ân công muốn cái gì!” Thống khoái gật đầu, chỉ cần là vì Từ Phiêu Nhiên muốn, Bạch công tử hẳn cho dù là đi ăn trộm mà bị trời phạt cũng không sao cả, lại nói... thu cái gì đó của tướng quân hẳn là nên coi như là nhất kiện công đức đi.

“Trộm ra danh sách lễ vật bị hắn giấu.”

Dựa vào kinh nghiệm từng trải phong phú, cùng vài năm giao du cùng các Vương gia, Từ Phiêu Nhiên bảo Bạch công tử nói với đám ngục tốt mang đến giấy bút, đem bộ danh sách lễ vật đại khái miêu tả một phen:

“Rất dễ dàng tìm được, bởi vì cái kia màu sắc là màu vàng sáng, trừ bỏ nó ra, những cái khác đều không phải màu vàng...” Nhìn xung quanh một cái, Từ Phiêu Nhiên vui sướng vén màn lên, chỉ vào bên cạnh là hồ nước mênh mông phản chiếu ánh tà dương: “Xem, chính là sắc thái giống như vầng sáng kia!”

“Chính là...”. Ý bảo mình đã thấy rõ ràng, Bạch công tử hạ màn: “Nếu nói là giấu, thì ta làm sao có thể tìm được?”

Bình tĩnh khẽ động khóe miệng, Từ Phiêu Nhiên nhú mày, mặc dù biết hắn ngốc, y cũng phải cực lực lấy lý trí chế áp xúc động nói: “Tướng quân tính cách đa nghi, xác định vững chắc là không tin được người nào. Nếu hắn giấu đồ vật gì đó, cũng nhất định giấu chỗ tối mật gần hắn nhất. Bất quá, đây cũng không phải là chuyện hảo. Phương pháp tốt nhất là khiến cho chính hắn đem địa điểm giấu đồ vật chỉ cho ngươi.”

“Chính hắn chỉ cho ta?”

“Đúng vậy a.” Bí hiểm gật đầu: “Thuận tiện đừng quên, thuận tay mang đi thứ gì đáng giá! Hại ta thì thâm như vậy, hẳn hẳn là phải bồi thường gấp đôi!”

Khụ một tiếng, che dấu bản tính hưng phấn xém nữa lộ ra, Từ Phiêu Nhiên đang chuẩn bị dạy cho Bạch công tử phương pháp tìm tòi trước khi hành động, kêu hắn đem tướng quân phủ đảo loạn trước khi trộm đồ vật, nếu như vậy tướng quân sẽ chợt dạ chạy đến chỗ giấu bảo vật để kiểm tra! Chính là y còn chưa có cơ hội mở miệng, Bạch công tử đột nhiên tự cho là thông minh khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ánh sáng:

“Ân công! Ta hiểu được! Ta đi đây!”

“Uy! Uy? ! Ngươi thật sự hiểu chưa? Tiểu Bạch —” thân ảnh đối phương đã phiêu xa có kêu cũng không được, Từ Phiêu Nhiên cau mày hoài nghi: “Tiểu Bạch hẳn hiểu được ? Như thế nào vậy? Hẳn khi nào thì trở nên thông minh ?” Nhưng nhìn hắn đi tự tin như vậy, hẳn là cũng không có vấn đề gì đi? Huống hồ, hiện tại y trừ bỏ tín nhiệm Bạch công tử ra, không còn cách nào khác ...

Phía trước, Bạch công tử hoan hỉ chạy hơn phân nửa đường, trong lòng tính toán mình rốt cục có thể lập công chuộc tội rồi a! Ân công thật sự là thông minh a! Chỉ cần mình dùng chút pháp thuật, tướng quân không phải ngoan ngoãn đem địa điểm cất giấu nói cho mình biết sao? ! Chính là...

“Kỳ quái... Ân công hẳn khi nào thì biết ta có pháp thuật?”

Nghĩ mãi cũng không thấy mình có điểm nào sơ hở, Bạch công tử ôm theo một đồng phiến lo chạy về Giang Nam tướng quân phủ! Sau khi mất một ít công phu để ẩn thân, hắn liền bí mật đi vào trong. Có khi hắn không khỏi hoài nghi bạch xà truyền có phải có nhiều chỗ bịa đặt thêm hay không, vì cái gì bạch nương tử tới chỗ nào cũng gặp phải phong ba sóng gió, làm sao không giống mình, căn bản một chút sức lực cũng không phải tốn...

Mà dán ngay tại đại môn là hai bức tranh môn thần bị gió nhẹ nhàng thổi bay, trong bức tranh hai vị môn thần buồn bực nói ...

(môn thần: thần giữ cửa)

“Uy, để yêu quái đi vào như vậy, chúng ta có phải hay không thực mất mặt a!”

“Người chẳng lẽ thật sự muốn giúp tên Pháp Hải kia làm chuyện xấu để bắn tay hay sao?”

“Ai muốn a! Ta hận không thể để hắn mau gặp báo ứng a! Nhưng chúng ta dù sao cũng là môn thần, ở trong này được người ta hương khói mà không có tác dụng gì, có thể hay không sẽ bị nói là bỏ rơi nhiệm vụ a?”

“Người thật đúng là trong lòng luẩn quẩn! Kỳ thật chuyện này không tính vào trách nhiệm của chúng ta a!”

“Vì cái gì?”

“Bổn! Chúng ta là môn thần, nhưng tên kia là trêu tường mà đi vào ...” (hết nói nổi hai thằng ôn thần...ủa lộn môn thần này a ^^)

Không hề biết đến nỗi khổ tâm của hai vị môn thần, Bạch công tử chỉ cho là chính mình may mắn liền đi vào nội ốc, không tốn công liền tìm được tên tướng quân đang ngủ say. Ngón tay vừa điểm vào Thiên môn huyết của tướng quân, hắn liền mở to mắt, Bạch công tử đề thấp thanh âm hỏi:

“Nói cho ta biết, người đem danh mục lễ vật giấu ở nơi nào ?”

Nghe được vấn đề kia tướng quân tựa hồ có chống cự một chút, nhưng chung quy không phải đối thủ của Bạch công tử, hắn thành thành thật thật đứng lên, mơ màng ấn ấn vài cái cơ quan, chỉ nghe một thanh âm vang lên, cái giường mà tướng quân vừa mới nằm hướng về phía trước nâng lên vài tấc, lộ ra phía dưới một mật thất! Bạch công tử vừa lòng cười cười, vừa thu lại chiêu thức, để cho tướng quân thân thể như lợn chết lại bò trở về giường!

Luống cuống tay chân đi xuống mật thất, lại làm cho Bạch công tử mắt choáng váng, bởi vì, bên trong tất cả đều là màu vàng cả a! Có y phục, có quyển trục, có một rừng giấy, rốt cuộc cái gì mới tên là danh sách lễ vật như Từ Phiêu Nhiên nói đây? ! Để Bạch công tử nhớ kỹ được danh sách lễ vật phức tạp như vậy đương nhiên không dễ dàng, nhưng lấy màu vàng để chỉ dẫn thì y lại tự tin sẽ không tính sai! Nghĩ tới nghĩ lui, trăm tính ngàn tính vẫn là...

Cởi ngoại bào, Bạch công tử đem tất cả những gì hắn cho là màu vàng đánh thành một cái đại gánh nặng vác ở trên lưng! Đương nhiên... hắn không quên lời dặn của Từ Phiêu Nhiên, chờ đến khi hắn chuẩn bị rời đi, cái gánh trên lưng hắn đã thành khổng lồ, mà phòng tướng quân đã như châu chấu quá cảnh (còn hơn nạn châu chấu á, hắc hắc), tất cả đồ cổ ngọc khí trưng bày cũng không còn một cái, ngay cả kiện áo choàng màu vàng ước trên người tướng quân cũng bị hắn túm đi luôn.

Một trận gió lạnh từ cửa sổ đã quên đóng chui vào, trên người chỉ còn một cái khố làm tướng quân đông lạnh hắc xì một cái, tỉnh lại...

“A a a a a —— “

Giây tiếp theo tiếng kêu thảm thiết hơn heo bị chọc tiết càn quét qua toàn bộ tướng quân phủ!

“Tướng quân làm sao vậy?”

“Không cần để ý, sợ là lại bắt đầu quái bệnh nói thấy cái gì xà đi!”

“Chính là... Không tới xem thật sự được không?”

“An rồi ~ dù sao hần gọi một mẻ cũng sẽ ngủ, mấy ngày này đều là như thế này không phải sao!”

Xuyên qua bóng đêm, Bạch công tử thắng lợi trở về, hướng về kinh thành cùng Từ Phiêu Nhiên gặp lại...

15. Chương 15

Mà có một tên lại tới kinh thành trước Từ Phiêu Nhiên cùng Bạch công tử, không phải ai khác chính là hồ ly. Sau khi dàn xếp tốt “Quân tự tủy” cùng các cô nương, hồ ly số khổ phải nghĩ biện pháp cứu Từ Phiêu Nhiên. Kỳ thật, theo hần nghĩ, trực tiếp kêu Từ Phiêu Nhiên chạy trốn có phải tốt rồi không ~ tội gì tổn tinh lực để đi giải oan kia chứ? Thế gian này người oan uống thật sự là nhiều lắm, ai có thể tẩy sạch hết cho họ đây? Nhưng mà, chủ ý này đưa ra liền bị Tiêu Tương chê không đáng một đồng, không muốn mất hình tượng trong lòng người yêu, hồ ly phải suốt đêm kiên trì, dùng pháp thuật đi tới phía trước hoàng cung!

Nheo lại mắt, hồ ly bắt đầu đánh giá cung tường cao ngất trang trọng, trong lòng tính toán xem hần nên dùng phương pháp gì.

Là hần nên lưu một cái huyết thư sau đó bỏ ra đường hô to oan uổng? Ấy, không được!

Hay là nên lấy kiếm kề vào cổ tên hoàng đế bắt hần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? A, không thể!

Nếu không thì vào hậu cung tìm một công chúa bắt làm con tin? Đây...

Như vậy phỏng chừng Từ Phiêu Nhiên cho dù vô tội cũng phải có tội !

Lắc đầu, đem những ý tưởng không chút khả thi này ném qua sau đầu, hồ ly cười xấu xa khởi động tứ chi:

“Những cái này đều rất què mùa, vẫn nên xài tới bản lĩnh của ta — quấy phá! Tên hoàng đế nhất định không chịu nổi nữa sẽ thu hồi mệnh lệnh!”

Chủ ý đã quyết xong, hồ ly tự tin tràn đầy phóng người lên hóa thành một đám hồng quang, hướng hoàng cung nhảy tới...

Ngay tại lúc vừa xuyên qua tường, hồ ly đột nhiên cảm giác có một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí hướng chính mình bao phủ lấy, trực giác nói cho hần, đại sự không ổn ! Hần đã xem nhẹ hoàng cung thiên tử khí nên mới bị thủ hộ Thần Quân nơi này phát hiện ! Ngay tại lúc dây trời tiên chụp lên người, hồ ly theo bản năng rút lấy tấm da xà của Bạch công tử biến thành một con Bạch điều xinh đẹp liêu mạng xông ra ngoài, riêng bản thân hần không còn cơ hội để chống cự nữa, bị dây trời tiên trời như đòn bánh chưng ngã lăn ra đất, đầu hần thì bị đập đau đến thất điên bát đảo. Hồ ly cắn chặt răng thật cẩn thận ngẩng đầu lên, liền thấy một pho tượng thiên binh toàn thân mặc kim giáp thiên kiếm trong tay đứng trước mặt, tức giận tự uy quát:

” Yêu nghiệt lớn mật! Cũng dám xông vào hoàng cung, không biết nơi này đã có ta thủ hộ, há lại để cho người lỗ mãng như vậy!”

“Cái kia...” Hồ ly cười khổ một chút, lo lắng biện bạch: “Có thể xử lý nhẹ tay một chút không a... Ta là hồ ly ở nông thôn, chưa thấy qua việc đời a...”

“Còn dám cò kè mặc cả với ta! Ta phải mang người nhập vào tiên động, qua bảy bảy bốn mươi chín ngày đánh nát nguyên thần của người, cho người tan thành mây khói!”

“Không cần ác như vậy đâu... Rõ ràng chỉ là việc ngoài ý muốn... Ta không nghĩ đi vào đó a! Ta là lạc đường mà thôi!”

“...”

“Nghe ta giải thích đi!”

Mặc kệ hồ ly đang khóc thét, Thần Quân đã túm lấy hắn, biến thành một đạo kim quang rời đi...

Mất thấy phía trước chính là xe chở tù áp giải Từ Phiêu Nhiên, Bạch công tử không tự chủ được hoa khai một nụ cười lương khiết, chân bước nhanh hơn hướng tới. Trong trời đêm đột nhiên có một bóng bạch quang bay xà xuống, nghênh diện ngăn cản đường đi của hắn! Bạch công tử thần nhiên vươn khỏi cánh tay ngọc, bạch điều vững vàng đậu trên cánh tay hắn, để cho hắn vuốt ve bộ lông trắng tinh của nó...

“Cái gì? !” Sau khi đọc ra tin tức bạch điều nhắn gửi, Bạch công tử tiểu nhan thất sắc kêu lên sợ hãi: “Cái tên tử hồ ly, như thế nào bỗng như vậy a!”

Không biết khi nghe được Bạch công tử mắng bỗng, trong lòng hồ ly có phải hay không càng thêm hối hận, nhưng hiện tại nếu Bạch công tử không đi cứu hắn, hắn thật sự chết chắc rồi! Vì trợ giúp người khác mà không chịu động não như hắn, không chỉ có không thành được giai thoại, mà còn có thể biến thành trò cười cho thiên hạ!

Trầm ngâm một lát, rồi lại ngẩng đầu nhìn xe chở tù cách đó không xa, Bạch công tử ở trong lòng thật gian nan lựa chọn, môi dưới đã bị hàm răng cắn chặt đến mất huyết sắc. Hắn vô hạn lưu luyến quay đầu nhìn lại, phía trước Từ Phiêu Nhiên gần trong gang tấc thế nhưng lại như xa tận chân trời, cuối cùng, hắn cũng xoay thân rời đi.....

Ở gần bên xe tù, một tên ngục tốt xoa xoa hai con mắt vẫn còn ngái ngủ, thúc thúc tên nằm bên cạnh:

“Uy! Mới nãy ngươi có nhìn thấy có một đạo bạch quang vừa chớp qua hay không? “

Bị hắn thôi tỉnh, tên kia không kiên nhẫn hừ vài tiếng, chuyển thanh nói mê:

“Cái gì quang không quang ... Ngươi ngủ nhiều hồ đồ rồi hả... nhanh ngủ đi... sáng sớm còn phải lên đường a...”

“Tiểu Bạch...”

Trong xe chở tù Từ Phiêu Nhiên còn chưa ngủ, con ngươi to tròn nhìn trừng sâu vào bóng đêm, chốc chốc lại hiện ra bất an cùng chờ mong, tay y vô ý thức chế trụ trên ngực, cảm thụ được nhịp đập bé nhỏ của sinh mệnh trong cơ thể, y nỉ non nói nhỏ, âm thanh như nước chảy trong đêm, không biết là nói cho ai nghe...

Tiên động là cấm địa của tất cả yêu quái, cũng là nơi giam giữ các yêu quái không may bị bắt! Yêu quái nếu bị nhốt vào chỗ này sẽ chậm rãi tiêu tan, chậm rãi tử vong, là nơi đáng sợ nhất đối với tất cả yêu quái có tà tâm.

Năm đó khi còn chưa hóa được thành hình người, Bạch công tử từng cùng vài tên yêu quái đồng bạn đến chiêm ngưỡng qua, liền lưu lại ấn tượng khắc sâu đến nỗi hắn nghĩ muốn quên cũng quên không được! Cũng bởi vì nguyên nhân này mà trong quá trình tu luyện, Bạch công tử nửa điểm chuyện xấu cũng không dám làm. Mà nay, lúc hắn đi vào cửa động, liếc mắt một cái liền thấy trên tảng đá bên trong là hồ ly đang bị trói như đòn bánh, lông trên người đã rối nùi thành một mảng, chặt vật không tưởng tượng nổi. Ngắn ngủn bất quá chỉ mới có hai canh giờ, sinh lực của hồ ly đã giống như bị rút cạn, người khác vừa nhìn thấy cũng không tránh khỏi không rét mà run. Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Bạch công tử, hồ ly rên rỉ một tiếng, gian nan nâng đầu lên, nhưng mắt vẫn không nhìn thấy chính xác đối phương, đành phải hướng tới cửa động thăm thẳm cười:

“Tiểu Bạch a... Ngươi tới cứu ta ...”

“Như thế nào lại thăm như vậy? Ngươi thật đúng là không phải bỗng bình thường!” Quan tâm nhưng lại không biết cách an ủi, Bạch công tử dậm chân, nén giận trách cứ, buông cái gánh nặng trên lưng xuống, bắt tay vào giải trừ phong ấn, đem pháp lực chậm rãi ngưng tụ ở lòng bàn tay...

Hồ ly bất mãn nhú mày, dùng chút hơi tàn gân cổ lên cãi: “Còn không biết xấu hổ nói ta... Còn không phải bởi vì cùng bốn xà nhà người ở chung lâu như vậy... mới lây bệnh ngu ngốc của người...” vì người khác hy sinh chính mình... thật sự là ngốc hết chỗ nói!

“Bớt tranh cãi đi!”

Nhăn mày nhú mi, Bạch công tử một ngàn hai trăm năm đạo hạnh cũng không phải nói giỡn chơi, huống hồ hần đã không còn là yêu quái, từ nửa tháng trước, hần cũng đã danh liệt tiên ban, cho nên nói tiên động phong ấn gì gì đó, không cản trở hần được! Tuy rằng mất không ít pháp lực, hồ ly vẫn được hần nhanh chóng lôi ra khỏi động!

Lại được nhìn thấy ánh mặt trời, hồ ly cảm động muốn chết, ôm một gốc cây đại thụ gần nhất mãnh liệt thân thiết!

Nhìn thấy hần khí sắc khôi phục không ít, Bạch công tử vui mừng cười cười, xoay người vác gánh nặng trở lên vai, chuẩn bị đến tìm Từ Phiêu Nhiên hoàn thành nhiệm vụ, đột nhiên bị sắc mặt đại biến của hồ ly kinh hô dọa đến —

“Không tốt !”

“Lại làm sao vậy?”

Bạch công tử trợn trắng mắt, giận dữ chợn mi, nhưng hồ ly lại một phen kéo hần qua, pháp lực mới vừa khôi phục một ít, miễn cưỡng đem hần hóa thành lưỡng đạo quang bay đi:

“Bổn a! Trên trời một ngày bằng một năm hạ giới! Người cùng ta ở đây dây dưa, ân công người phỏng chừng bị chém văng đầu rồi a! ! !”

“Hoàng Thượng vẫn là không chịu gặp ta sao?”

Bị ngục tốt từ thiên lao lôi ra, Từ Phiêu Nhiên biểu tình đậm mạc thấp giọng hỏi, cái y nhận được vẫn là một câu trả lời phủ định:

“Đừng có ngu như vậy! Hoàng Thượng thế nào lại đến thăm một khâm phạm sắp bị chém hủ! Đi thôi, đến giờ rồi ...”

“... Ta hiểu được... có thể hay không cho ta được sửa sang lại tư dung lần cuối...”

Từ Phiêu Nhiên cúi đầu cười. Có rất nhiều người đến giờ phút sinh tử không thể giữ được bình tĩnh, ngay cả ngục tốt cũng cảm thấy đáng tiếc, một người trẻ tuổi như y đáng lẽ yên ổn mà làm một giai thoại công tử, thế nhưng chỉ còn vài khắc nữa là đầu đã rơi xuống đất !

Đám ngục tốt vì thế mà gật đầu không làm khó y, vài người bưng tới nước trong cùng một ít đồ dùng đơn giản để rửa mặt chải đầu, còn hảo tâm trợ giúp Từ Phiêu Nhiên lau sạch mặt. Ở trong lao hai tháng, thủy chung không có được một chút tin tức gì của Bạch công tử, Từ Phiêu Nhiên cũng chưa từng hoài nghi có phải y đã bị Bạch công tử vứt bỏ hay không... Y tin tưởng Bạch công tử không thể tới nhất định là có nguyên nhân... Y không trách hần. Nói ra cũng thật kỳ quái... hy vọng bị thất vọng thay thế, thất vọng rồi lại hóa thành tuyệt vọng, y ngược lại không có gì băn khoăn. Ai rồi cũng phải chết, y cũng bất quá là tới sớm một chút...

Nước bị ngón tay thon dài khuấy đảo, nhộn nhạo một chút, bọt nước trong suốt trượt trên khuôn mặt tiều tụy của Từ Phiêu Nhiên, theo đường cong trên mặt rơi xuống, từng giọt, từng giọt... giống như là nước mắt...

Yêu, thứ tình cảm này thật rất kỳ quái...

Rốt cuộc vì lý do gì, làm cho y yêu thương hần, mà hần cũng yêu thương y?

Mưa phùn trong thanh minh rơi lả tả, chuyện như xảy ra chỉ như mới hôm qua, trên đoạn kiều gặp được nhau không biết là do duyên số hay bất quá chỉ là trùng hợp. Ngay lúc đó, chính y còn tính toán nhờ vào tên ngốc mỹ nam tử kia mà thu về không ít bạc. Ai có thể nghĩ đến kết quả là chính y lại vì hần mà bán mình...lẽ nào như thế gọi là yêu? Yêu, ngay cả bản thân rơi vào tay giặc cũng không màng?

Cây lược gỗ trên tóc đen mềm mại đưa đi đưa lại, một nhúm tóc bị xả đoạn theo gió rơi tán loạn trên mặt đất lạnh như băng, dây dưa thành một đoàn...

Là khi nào thì bắt đầu? Bạch công tử xinh đẹp, Bạch công tử ngốc nghếch, Bạch công tử thuần khiết lại hấp dẫn chính mình như vậy? Vì cái gì... Chính mình còn chưa nói cho hần một chữ yêu, nhưng hần lại có thể không oán không hận cùng mình trả giá? Có phải hay không... chính mình vì mảnh chân tình không cần hỏi đáp ấy mà rung động...? Có phải hay không chính hai tiếng “ân công” phiền nhiễu kia khiến người ta

mềm lòng? Có phải hay không ánh mắt tĩnh lặng kia đã chinh phục chính mình? Có phải hay không kiếp này đã định gặp là phải yêu hẳn? Có phải hay không...

Thuận tay đem mái tóc dài vẫn ở sau đầu, Từ Phiêu Nhiên cúi xuống nhìn vào trong chậu nước trong như kính, lại kinh ngạc khi thấy mi tâm mình không hề hiện lên một chút hồi hận nào. Trong chậu nước phản chiếu lại hình ảnh một người trên môi nở một nụ cười yếu ớt nhưng vô cùng bình thản, con người đầy vẻ ôn nhu dịu dàng.....

Nguyên lai! Chính mình đúng là cam tâm tình nguyện...

Phủi phủi bụi bám trên ống tay áo, Từ Phiêu Nhiên đảo mắt qua đám ngục tốt đang chờ đợi ở phía sau, thần nhiên phân phó:

“Làm phiền các vị dẫn đường.”

Từ Phiêu Nhiên chỉ hơi sửa soạn một chút liền hiển lộ ra vẻ tuấn tú phần chấn, đám ngục tốt hồi lâu không nói gì, lặng lẽ đem gông xiềng cài trên người y, dẫn y chậm rãi đi đến pháp trường. Thật sự là đáng tiếc ... một mỹ nam tử như vậy, không biết có bao nhiêu nữ nhân vì y mà phải tang lễ ...

Từ Phiêu Nhiên lẳng lẳng tiêu sái, nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng khắc sâu. Quả thật, bị tướng quân vu oan mà chết, là điểm rất oan uổng, nhưng trong cõi nhân sinh gió thoảng mây bay này, ông trời lại cho y gặp được Bạch công tử... yêu để rồi được yêu... trăm năm đời người... y còn có gì để tiếc nuối? Mà lần này đoản mệnh, cũng tính là do Bạch công tử sơ ý gây ra...

Nhưng nếu trong suốt cuộc đời này mà không có hắn xuất hiện...

Y có sống đến trăm năm cũng đâu có ý nghĩa gì? ! !

Nếu là vận mệnh đã định bọn họ phải gặp nhau, nếu là vận mệnh đã định phẩm hương công tử hôm nay phải chết... Từ Phiêu Nhiên hẳn chấp nhận! Năm đó, phẩm hương công tử có thể nói một người đứng giữa rừng hoa, nhưng nhiều mỹ nhân như vậy vây quanh, lại không ai có thể lấp đầy khoảng trống trong tâm y! Năm đó Tiêu Tương cũng từng cười nhạo, nói y phải chờ, chờ một người gắn với sinh mệnh y thật sự xuất hiện...

Sau đó... Bạch công tử xuất hiện, từng chút từng chút một dung nhập cuộc sống của y, cho đến lúc y phát hiện thì đã không thể sống thiếu hắn nữa rồi!

Nói kỳ thật cũng là buồn cười, nguyên lai... y có được mọi thứ từ hai bàn tay trắng, bây giờ lại mang hai bàn tay trắng đến bên kia thế giới... bắt đầu một kiếp khác mà thôi...

16. Chương 16

Ánh dương quang chiếu vào thật chói mắt, Từ Phiêu Nhiên biết chính mình hiện tại phải xuyên qua đám người một mình đến thế giới xa lạ. Rõ ràng sợ hãi sẽ một mình cô tịch, nhưng lại hy vọng Bạch công tử vĩnh viễn không phải tới cái thế giới kia bởi mình!

Đám người chặt chẽ chen chúc bị quan binh chắn ra hai bên, đem pháp trường dọn trống một mảng! Rất nhiều người chỉ là tới xem náo nhiệt mà thôi, bọn họ chỉ trở, hoặc là vui sướng khi người gặp họa, hoặc là hưng phấn kích động. Nhưng mà, cũng có mấy gương mặt quen thuộc cổ nhòai người về phía trước! Một tiếng gọi quen thuộc làm Từ Phiêu Nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy rõ đối phương ánh mắt ngây dại! Là Tiêu Tương, các cô nương, còn có các hạ phó nô tỳ ở Quân tự tụy!

“Lão bản! Lão bản ——” Dùng sức áp chế lại bọn quan binh, Tiêu Tương bọn họ bắt chấp tất cả, một đường đuổi theo đội ngũ áp giải Từ Phiêu Nhiên, liền mạng kêu gào: “Lão bản —— tại sao có thể như vậy a! Người không thể chết! Người là oan uổng a! ! !”

Trước khi có người bị hành hình việc kêu oan cũng không có gì kỳ lạ, nhưng nếu hô to chính là một đám cô nương thiên hương quốc sắc mỗi người đều đang tuổi thanh xuân thì thật là quái dị! Rất nhiều người lộ ra nghi hoặc cùng đồng tình, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Đẩy ra một người lại một người ngăn trở phía trước, Tiêu Tương cùng các nàng đuổi theo tới hành hình thai, hai lời chưa nói, kiên quyết tách đám người ra, mỗi cô nương đều mang theo ý chí kiên định. Tiêu Tương dẫn đầu giải khai phong tỏa của đám quan binh, bức tới trăm quan phía trước, dẫn các cô nương nhất tề quỳ xuống:

“Đại nhân! Lão bản chúng ta oan uổng a! Hắn là bị vu oan ! Chân chính tư nuốt cống phẩm là một người khác!”

(Trăm quan: quan coi việc xử trăm)

“Nói hươu nói vượn!”

Ngồi ở phó quan trăm vị đứng là tên Trần tướng quân, nghe thấy Tiêu Tương nói vậy, gấp đến độ mặt trở nên tái mét, vội vàng thúc giục trăm quan ra tay! Nghe thấy tiếng trả lời, Tiêu Tương nhìn lên liền tròn trắng mắt, đột nhiên nàng đứng lên giữa trăm đài, hiên ngang ngẩng đầu lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh phản lại:

“Ta còn tưởng là ai! Nguyên lai là tên chó má tướng quân người, người cũng luôn đi kỹ viện cầu hoan phải không, ngay cả kỹ nữ cũng không chịu thua! Người không phải thẹn quá thành giận đi!”

“Lớn mật điều dân! Bắt lại cho ta!”

“Tiêu Tương!”

Tiêu Tương còn muốn hung hăng mắng tiếp liền bị Từ Phiêu Nhiên chế trụ, y lạnh lùng quay đầu lại đối trăm quan phân phó:

“Người động thủ đi. Nhưng là nhớ kỹ, cử đầu ba thước hữu thần minh, thiên đạo tuần hoàn, báo ứng khó tránh a!”

“Người người người —— động, động thủ!”

Trăm quan chụp lấy lệnh bài, còn chưa kịp ném xuống, tướng quân có tật giật mình gào thét lớn quân lệnh, phủ đao cũng lên tiếng trả lời bước lên, chính ngọ dương quang tản ra từng trận bạch quang làm lòng người lạnh buốt!

“Không —— không cần a ——”

Chúng nữ tử thét chói tai khi mắt thấy đao sắp sửa hạ xuống. Lại không biết là thời khắc cuối cùng ông trời mở mắt, hay là vận mệnh tiền định, hoặc chẳng qua chỉ là trùng hợp, hai đạo thanh âm đồng thời vang lên, đem Từ Phiêu Nhiên sắp bước tới quỷ môn quan kéo trở lại!

“Không được đả thương ta ân công —— hạt châu kia chính là lấy trên người Trần tướng quân !”

“Dừng tay, Hoàng Thượng có lệnh, đao hạ lưu nhân! ! !”

Căn bản có thể nói là từ trên trời giáng xuống, Bạch công tử sống chết ôm chặt lấy Từ Phiêu Nhiên, đao phủ chém một phát vào bao quần áo to đùng sau lưng hắn! Trong nháy mắt, gánh nặng vỡ tan, bên trong mình hoàng y phục, chứng cứ mưu phản, cùng rất nhiều đồ cổ ngọc khí Bạch công tử thuận tay lấy rầm rầm rơi rụng xuống đất! Trong đó có một trục thư được kết chỉ bạc lặn ra, dừng ở trong bàn tay vừa vươn ra của một người trung niên!

“Nga? Danh mục quà tặng? Trần ái khanh a, như thế nào người lại có trong tay vật này?”

Tiếng hô vạn tuế như sấm dậy, Trần tướng quân sắc mặt xanh mét bùm quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nơm nớp lo sợ trả lời:

“Hoàng Thượng! Oan uổng a! Đây rõ ràng là có người vu oan! Từ danh sách này Thần cùng Hoàng Thượng không có gì tắt khuất!”

“Đúng vậy sao? !”

Ôm chặt lấy Bạch công tử vì lo sợ cho y mà run rẩy không ngừng, giống như phải xác nhận hắn đang tồn tại, Từ Phiêu Nhiên một bên vỗ Bạch công tử, một bên cùng Trần tướng quân giằng co:

“Tướng quân đừng nói là đã quên, chỉ có Hoàng Thượng mới có thể có danh mục quà tặng, người như thế nào cất giữ một phần vậy? Hơn nữa... Ha hã, còn có hoàng y người cũng dám tự tiện làm, phong hầu công văn còn có ấn ký của người, nếu ta không đoán sai, ấn kia hiện tại hẳn là được người tùy thân mang theo đi! Nếu người cho là giả, liền đem ấn lấy ra đối chiếu một chút đi!”

“Trần ái khanh a ~~ sự thật đã rõ, trăm thật sự không thể tưởng được, cái loại vô dũng vô mưu như người cũng dám ôm mộng làm hoàng đế?”

“Đúng vậy a... Còn người không liên can thì bị ngài mang ra mà chém ! Cũng may lúc này bọn đạo chích hoạt động thịnh a!”

Từ Phiêu Nhiên chọn đúng thời điểm cắm vào một câu trào phúng, hẳn nhất định không bỏ qua chuyện mình nhiều lần trình tấu đều bị hoàng đế gạt sang một bên. Hoàng đế bị Từ Phiêu Nhiên nói trúng tim đen, đuối lý cười gượng hai tiếng, giả lả thét hai bên tả hữu đem chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực cùng Trần tướng quân bắt lại! Kỳ thật chỉ với cái danh mục quà tặng còn con thì tội không đáng chết, ai bảo Bạch công tử phân không rõ, thứ gì màu vàng đều tóm hết, âm kém dương sai vạch trần chuyện mưu phản của Trần tướng quân! Cái này coi như hẳn vô tình nhặt được bí kíp đi!

Nhưng mà, cầu cùng cấn giậu, Trần tướng quân tất nhiên không thể tốt như vậy, hẳn giả bộ gục đầu ủ rũ thúc thủ chịu trời, vừa lúc Từ Phiêu Nhiên sơ hở, liền rút đoản đao tùy thân hung hăng đâm vào ngực Từ Phiêu Nhiên, bất luận thần tiên cũng không thể phản ứng kịp! !

“A —— lão bản ——” Tiêu Tương là người thứ nhất kêu lên, nàng vùng vẫy đánh túi bụi vào bọn quan binh đang kìm giữ!

“Ân... Ân công ——” Bạch công tử bị dọa ngốc, đến khi bị máu của Từ Phiêu Nhiên bắn đầy mặt mới bừng tỉnh. Hắn tuyệt vọng nhìn Từ Phiêu Nhiên trong giờ phút sinh tử còn ung dung cười, nhìn vào mắt hắn thật sâu rồi mới ngã xuống: “Tiểu Bạch... Không có thương tổn đến người... Thật sự... Thật tốt quá... ..”

Bạch công tử ôm lấy thân thể mềm nhũn của Từ Phiêu Nhiên, ngã quỳ trên đất. Hắn điên cuồng dùng tay ấn vào vết thương để cầm máu, nhưng vô ích. Máu tươi của Từ Phiêu Nhiên bắn lên mặt, còn mang theo nhiệt độ cơ thể đối phương, từng giọt từng giọt từ trên gương mặt tái nhợt của hắn chảy xuống, giống như huyết lệ! Đẹp phi thường ...

Cái gì cũng không có nghĩ...

Cái gì cũng không có thời gian nghĩ...

Cái gì cũng lười suy nghĩ

Trong sự kinh hô khiếp sợ của hồ ly, Bạch công tử trên người lung khởi một vầng sáng, bạch quang càng ngày càng mạnh, càng ngày càng đậm, trên mặt Bạch công tử không chút biểu tình, chỉ còn thánh khiết cùng trang nghiêm.

“Người điên rồi! ! !”

Lúc này bất luận có che giấu như thế nào cũng vô dụng. Ai cũng thấy rõ Bạch công tử không phải là người. Hơn nữa còn có nhiều người như vậy. Hồ ly tự biết thế cục không thể xoay chuyển được nữa tự đánh vào ngực mình. Vì cái gì? Vì cái gì phải như vậy? Hắn lại đâu biết nhưng không thể phản bác được gì... dù sao... đối lại người ngã xuống vừa rồi chính là Tiêu Tương, hẳn cũng sẽ như làm Bạch công tử...

“ ... ”

Hô nhỏ một tiếng, Bạch công tử chu thần khê mở, đem nội đan tuyết trắng phun ra, không chút do dự ấn vào miệng vết thương trên ngực Từ Phiêu Nhiên. Nội đan vừa tiếp xúc đến miệng vết thương bỗng hóa làm một giọt chất lỏng trong suốt từ từ ngấm vào, thương thế của Từ Phiêu Nhiên liền biến mất không dấu vết! Từ Phiêu Nhiên con người mở lớn không dám tin, Bạch công tử suy yếu lại kiên định trả lời:

“Ân công... Ta vốn là một con tiểu xà tinh một ngàn năm trước được người cứu, ta vốn nghĩ muốn báo đáp người, cũng không nghĩ lại làm cho người thêm phiền toái... Đây là ta nợ người... Hiện giờ tất cả đều trả lại cho người... Ta... Ta phải đi rồi... ..”

Bạch công tử khó khăn đứng dậy, lão đảo rút lui vài bước, hít sâu một hơi rồi lưu luyến quay đầu lại thật sâu nhìn vào mắt Từ Phiêu Nhiên, sau đó biến mất ở trước mặt mọi người! Hắn không muốn đi a! Nhưng chân thân hắn đã bị phát hiện. Ân công nhất định sẽ ghét bỏ hắn. Huống chi hắn lại để cho nhiều người như vậy thấy, cho dù ân công vẫn muốn cùng hắn một chỗ, cũng chẳng nổi nhiều lời đồn đãi phỉ ngữ như vậy... Dù sao đi chăng nữa, chính hắn vốn không nên xuất hiện ... hiện giờ chuyện duy nhất hắn có thể vì ân công làm ... chính là vĩnh viễn biến mất đi... ..

“Tiểu Bạch... Là xà yêu... ..” Nhất thời không kịp tiêu hoá chuyện vừa xảy ra, Từ Phiêu Nhiên vuốt ve ***g ngực, chỗ kia vốn là miệng vết thương hiện giờ lại làm người ta tan nát cõi lòng: “Kia phải..”

“Ta đến nói cho người!” Hồ ly căn bản không dám nhìn Tiêu Tương một cái, sợ chính hắn cũng bị biểu tình của nàng đâm cho thương tích đầy mình: “Hắn cho người là một ngàn năm đạo hạnh của hắn! ! Hắn dùng một ngàn năm đạo hạnh cứu mạng của người! ! !”

Từ Phiêu Nhiên nhìn hắn đến tròng trành khẩu ngữ, thật lâu sau mới máy móc phát ra vài tiếng trả lời: “Đúng vậy... Như vậy sao... ..”

Vì cái gì... hắn cảm thấy được thứ hoà tan tiến vào trong ngực ... không phải là thứ phát thuật tinh diệu... càng không phải là yêu pháp... bất quá là một giọt... một giọt nước mắt chờ đợi ngàn năm? Một giọt lệ ngàn năm ngay tại khoảnh khắc này... tổn thương chính mình!

“Hắn thế nào? Nếu nói hắn cho ta ngàn năm đạo hạnh. Thì hắn sẽ thế nào? ! ! !”

Rốt cục, Từ Phiêu Nhiên cũng có phản ứng, ôm lấy hồ ly đang định rời khỏi, tê thanh rống! Hồ ly đẩy y ra lạnh lạnh giật nhẹ khóe miệng:

“Còn có thể thế nào. Bị đánh quay về nguyên hình, sau đó bị người ta tóm cổ ăn luôn chứ sao!”

“Như thế nào có thể... Như thế nào có thể... ..” Từ Phiêu Nhiên ngây ngốc lặp lại một câu, đột nhiên mạnh mẽ đứng thẳng lên, lắc lắc tay áo hồ ly, ánh mắt như muốn nứt ra: “Nói cho ta biết! Hắn ở nơi nào? ! Ta muốn đi tìm hắn!”

“Ta làm sao biết!”

Hồ ly gỡ tay y, thối lui vài bước, chính hắn còn tâm loạn như ma, làm sao có năng lực suy nghĩ chuyện của kẻ khác... Từ Phiêu Nhiên không còn để ý mình là ai hay ở đâu nữa, y vừa đi về phía trước vừa lẩm bẩm:

“Đúng rồi... lúc vừa gặp mặt... hắn nói hắn ở tại một cái động ở Tây hồ... Đúng... Ta như thế nào không phát hiện sớm nhỉ? Thân thể hắn lạnh như vậy... tiết đoan ngọc lại không thoải mái... uống rượu hùng hoàng còn có thể... A! Xà kia nguyên lai chính là hắn a! Còn có... hắn luôn lo sợ bị ăn... ta sớm nên nghĩ tới... sớm nên nghĩ tới a! Ta muốn đi tìm hắn!”

Ánh mắt chậm rãi bình tĩnh trở lại, Từ Phiêu Nhiên giống như là xác định thấy mục tiêu, lại khôi phục thần trí!

Mặc kệ ánh mắt mọi người kỳ quái nhìn mình, Từ Phiêu Nhiên chưa từng cảm thấy kiêu ngạo như thế. Không phải bởi vì tài phú, cũng không phải vì địa vị, y lúc này có thể kiêu ngạo mà đối mặt thế nhân, bởi vì y đã có một tình yêu sánh ngang thiên địa, thử hỏi lại có mấy người không hâm mộ... ..

” Từ ái khanh!”

Một bàn tay khoát lên vai Từ Phiêu Nhiên – là hoàng đế! Từ Phiêu Nhiên quay đầu lại, nhú mày nhìn đối phương cũng tựa tiểu phi tiểu phi nhìn mình:

“Hoàng Thượng, tuy rằng Tiểu Bạch là xà, nhưng là... Ta... Ta thương hắn! Có lẽ các ngươi nói đây là sai ! Ta yêu không chỉ có là nam nhân, hơn nữa càng không phải người! Chính bởi vì... hắn là Tiểu Bạch a! Ta biết... Ta biết so với mất đi hắn mà nói... Cái gì cũng không còn quan trọng. Cho nên... để cho ta đi đi! Ta muốn tìm hắn về... Tìm về tên gốc xà mà ta yêu”

Nhún nhún vai, hoàng đế tựa hồ thực vừa lòng câu trả lời của Từ Phiêu Nhiên: “Trẫm cũng không phải Pháp Hải, làm sao luận quần trong lòng như vậy? ! Người yêu nam nhân cũng tốt, yêu xà cũng tốt, đều là người quyết định. Huống chi, yêu chính là yêu, làm sao có phân ra đúng sai? Trẫm định nói, người đừng

quan tâm tới trăm, mau đi đi!” Ai không từng biết qua Bạch xà truyền? Ai không hận Pháp Hải lắm chuyện? Bọn họ cũng không nên cố chấp lật trắng thành đen.

“Hoàng Thượng...”

Từ Phiêu Nhiên thông dong tươi cười, không kịp nói lời cảm ơn, xoay người lên ngựa, giong roi chạy đi! Y muốn mang bốn xà kia về. Muốn nói cho hắn biết mình có bao nhiêu thương hắn. Sau đó... Sau đó, ai biết được... Cho dù Bạch công tử rốt cuộc biến thành người tàn phế cũng không sao cả! Tuy rằng ôm xà mà nói yêu sẽ bị mắng là biến thái... Nhưng yêu là yêu... Làm một tên biến thái hạnh phúc thì có ngại gì! Nhân gian chuyện tình không đơn giản như vậy... Nhưng cũng... không quá phức tạp phải không... ..

Tin rằng... một kẻ ngốc trên đời... còn có rất nhiều... Rất nhiều... ..

Nhìn thân ảnh Từ Phiêu Nhiên đi mất, hồ ly suy sụp hạ vai, hít một hơi thật sâu. Ngốc xà thế nhưng có ngốc phúc? ! Ngay cả hắn cũng không ngờ, Từ Phiêu Nhiên không dễ dàng nói yêu người khác, như một khi đã yêu, lại tiêu sái như vậy! Như vậy... kẻ đáng thương nhất, lại là mình sao? Xoa xoa mũi, hồ ly âm thầm xoa người, lại bị Tiêu Tương gọi lại: “Uy! Người là động vật gì?”

“A?” Thật không ngờ đối phương còn có thể nói chuyện với mình, hồ ly vừa mừng vừa lo quay đầu lại, liền thấy Tiêu Tương áp sát, trừng mắt nhìn hắn. Do dự một chút, hồ ly nhắm tịt hai mắt, bất cứ giá nào trả lời: “Ta là hồ...”

“...”

Trầm mặc đến lúc hồ ly sắp phát điên, Tiêu Tương thần kỳ thoải mái nói:

“Hoàn hảo, hoàn hảo! Cuối cùng không phải là hạt tử (bọ cạp), hay con rết! Ta còn đang suy nghĩ, nhưng quả thật là ta sợ nhất mấy thứ linh tinh kia, về sau không muốn lãng phí thời gian thích ứng !”

“A? !” Hồ ly mở to hai mắt, miệng không ngậm lại được, hắn còn tưởng mình mới rồi nghe lầm, ngây ngốc xác định: “Ý của ngươi là... Ngươi không chê ta không phải người? Còn muốn cùng ta một chỗ? !”

Chọn cao mi, Tiêu Tương tự tin mỉm cười, mị lực bắn ra bốn phía, giây tiếp theo đã bị hồ ly mừng rỡ như điên nâng lên ôm vào trong ngực!

“Bốn hồ ly! Ngươi không tin nhân loại thì thôi, dám hoài nghi Tiêu Tương ta như vậy tội không thể thứ ! Về sau xem ta như thế nào chinh ngươi!”

“Ngươi, ngươi thật sự không chê sao? !” Còn chưa tin nổi mình gặp may như thế, hồ ly bất an hỏi lại, nhưng sau đó, đã nghĩ ra đáp án...

“Nếu ta đã không thích, là thần tiên thì thế nào? ! Nếu ta thích, là yêu quái thì thế nào? Nếu yêu đều yêu, làm sao còn có thể ghét bỏ? Ta còn sợ ngươi ghét bỏ ta là người ni!”

“Ta nghĩ đến... Ta trước kia nghĩ đến... ..”

“Nghĩ đến cái đầu ngươi a! Hừ! Cho nên nói ngươi chỉ biết khinh thường nhân loại thôi..... người khác đàm tiếu gì chứ... vinh hoa phú quý chịu ảnh hưởng gì chứ người chó quên, nếu chúng ta tính kế giỏi như vậy, như thế nào bỏ qua mong muốn chân chính của mình? Nên buông tha thì buông tha, nên nắm giữ thì quyết không buông tay, kỳ thật cái này không tính là trí tuệ, bất quá chỉ là đạo lý đơn giản thôi... ..”

===

17. Chương 17

Hơn nửa tháng sau, ven Tây hồ...

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo.

Sơn sắc không mờng vũ diệp kỳ. (*)

Lại là mưa phùn, nhưng không phải mưa xuân, mà là một hồi lại một hồi mưa thu rét buốt, dứt quãng, như khóc như than, giăng mờ cả Tây hồ. Thế nhưng vẫn có rất nhiều người nhả húng ra Tây Hồ du ngoạn, chỉ

thấy ven hồ tốp năm tốp ba, so với tiết thanh minh không hề kém cỏi. Lại có rất nhiều tiểu thương nhân cơ hội này kiếm chút lợi, mới sớm tinh mơ đã có nhiều quầy hàng dọn ra, tiếp đón khách qua đường đến thường ngoạn.

Từ Phiêu Nhiên vừa đuổi tới, không kịp nghỉ ngơi, giục ngựa chạy tới ven Tây hồ!

Tuy rằng Bạch công tử từng nói qua hấn ở trong một cái động tu luyện, nhưng Tây hồ rộng lớn, đã động lại nhiều, bảo y đi đâu mà tìm? Từ Phiêu Nhiên mỗi một thở dài, xoa bả vai nhứt buốt, đành phải lững thững đi quanh Tây hồ, hy vọng tìm được một chút manh mối.

Mưa phiêu nhiên nhi lạc (nhẹ nhàng phiêu động), rơi trên vai trên tóc, rơi cả vào lòng...

Mãi theo đuổi một thân ảnh trong trí nhớ, Từ Phiêu Nhiên bất tri bất giác thúc ngựa bước lên cầu.

Tầm mắt vừa rơi xuống hai hàng đại tự phong cách cổ xưa loang lổ, Từ Phiêu Nhiên đột nhiên giật mình, y cúi đầu, tuần nhan hiện ra nụ cười đau khổ. Đoạn kiều... Tên là Đoạn kiều, là nơi Bạch Nương Tử cùng Hứa Tiên gặp lại, cũng chính là nơi y cùng Bạch công tử gặp nhau lần đầu... Không biết lúc này đây... y còn có vận khí kia nữa hay không. Nếu có duyên... Nếu có duyên...

Buông dây cương, Từ Phiêu Nhiên mệt mỏi nhắm mắt lại, chắp hai tay thành khấn, nhẹ nhàng hé môi, cảm nhận những giọt mưa thu như những sợi tơ vấn vương trên thân thể mình, thâm khấn nguyện: “Ông trời a... Nếu người hiểu được tấm lòng thành của ta, xin cho ta cùng Tiểu Bạch gặp lại đi! Ta nhất định lập miếu thờ, thêm nhiều tiền nhang đèn cho người!” Vừa dứt lời, trên đoạn kiều liền truyền đến một tiếng hét to: “Mau tới nếm thử chút a! Canh xà bổ dưỡng a, ăn rồi muốn ăn nữa a! Mau tới ăn! Mại dô, mại dô. Bạch xà mới được giết thịt a, rất tươi ngon a. Đến nếm thử, canh xà nên ăn vào lúc này, nếu tới mùa đông, chúng nó đều phát phì, toàn thân là mỡ không ngon a...”

“Cái gì? ! !” Từ Phiêu Nhiên chết ngẹn nhìn trần trời, nửa ngày sau mới hét lớn một tiếng, ba bước thành hai bước xông lên đoạn kiều, liền thấy một tráng hán cao lớn vạm vỡ đang múc ra từ trong nồi một chén lại một chén xà canh thơm ngào ngạt đưa cho khách hàng, bên thắt lưng hấn còn giắt một miếng da xà thật lớn trắng như tuyết như cổ ý khoe ra.

“A? Khách nhân người cũng muốn sao?” Bị ánh mắt Từ Phiêu Nhiên bắn tĩa, tráng hán vội vàng múc một chén canh đầy tràn đưa cho y! Nhưng Từ Phiêu Nhiên không có để ý đến hấn, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm rồi ngã quỵ gối trước tấm da xà, ôm xà da te tua mà nước mắt rơi như mưa: “Tiểu Bạch a! Đều do ta vô dụng! Đã tới chậm một bước! Là ta hại người a! Ta vô dụng! Ta cứu không được người — “

Mọi người đình chỉ động tác trong tay, dùng ánh mắt xem kẻ điên nhìn Từ Phiêu Nhiên khóc hét đến thanh âm khàn khàn, đột nhiên, Từ Phiêu Nhiên giống như khóc đã đủ, vẻ mặt bi tráng đứng vụt dậy, từ trong ngực lôi ra một mớ ngân lượng cùng tất cả những thứ quý giá mình có, đối tráng hán cùng khách nhân khác phân phó: “Cả nồi canh xà này ta bao hết ! Các người ai cũng không được ăn! ! !”

Hung hăng đoạt lấy cái thìa lớn từ tay tráng hán, Từ Phiêu Nhiên kiên định nhìn vào bát canh xà thề thốt: “Tiểu Bạch! Ta tuy rằng tới chậm một bước cứu không được người, hại người bị chửi. Nhưng hãy tin tưởng ta, ta nhất định đem người toàn bộ ăn vào bụng! Cho người biến thành một phần của ta! Vĩnh viễn cũng không tái chia lìa!” Từ Phiêu Nhiên hít sâu một hơi, cắn chặt răng, tập trung sức lực nuốt vào từng ngụm từng ngụm lớn! ! !

Những khách nhân vốn rất bất mãn, nhưng thấy hấn ăn hung hăng như chết đói, đều bội phục tạm thời nín thở quan sát! Cứ như vậy Đoạn kiều vốn ồn ào huyền ảo bây giờ lại lặng ngắt như tờ, đến một cái châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Mà kỳ thật cách đó không xa, một thân ảnh tuyết trắng phiêu dật chậm rãi đi tới phía này...

Kẻ xinh đẹp xuất trần ấy nhìn đôi mây nguyệt, tiểu nhan hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thấp giọng nói nhỏ: “Ta thật đúng là buồn, đem thời gian tính sai lầm rồi, chỉ cho ân công hai trăm năm đạo hạnh, một ngàn năm tu tiên đều còn! Đã vậy còn nhắm mắt nhắm mũi một đường chạy về Giang Nam, có bị đánh về nguyên hình hồi nào đâu!” Thở dài, Bạch công tử ngẩng đầu, nhìn xa xa về phía đoạn kiều, mưa bụi như ẩn như hiện một bóng hình: “Không biết ân công hiện đang làm gì... Hấn... Còn có thể hay không nhớ tới ta... Có sinh khí hay không... Có ảo não hay không thoải mái khi biết ta là xà không...”

Nhưng là, cảm giác nhớ nhung Từ Phiêu Nhiên làm cho hắn không tự chủ được bước lên phía bên kia cầu, cảnh tượng trước mắt làm hắn chấn kinh ! ! !

Chỉ thấy Từ Phiêu Nhiên liên tục làm việc, một tay chống đỡ cái bụng căng trướng đến phát đau, một tay còn tại không ngừng đưa xà canh vào miệng! Mà trên dung nhan tuấn dật tinh tế sớm phủ kín tầng tầng mồ hôi! Loáng thoáng, còn có thể nghe thấy y gián đoạn nỉ non: “Tiểu Bạch... Chờ ta... Ta đã ăn được một nửa ... chúng ta sẽ mau chóng hòa hợp nhất thể ...”

“Ân công? !” Không thể tin được những gì mình thấy, Bạch công tử vốn không dám gặp lại Từ Phiêu Nhiên, lúc này cũng nhịn không được kinh hô lên!

“Tiểu Bạch... Ta đã nghe thấy người gọi ta, người quả nhiên ở trong lòng ta thiên địa trường tồn...”

“Ân công...”

“Càng nghe càng rõ ràng, người chờ ta, ta sẽ cố gắng ăn mau chút!”

“Ân, công!” Bạch công tử vừa bực mình vừa buồn cười đứng ở trước mặt Từ Phiêu Nhiên, hai tay ôm lấy hai bên má y, làm cho y nhìn thẳng vào mình!

Nhú nhú mày, Từ Phiêu Nhiên bị thương nuốt thứ trong miệng xuống, thuận hầu, kinh hô: “Ngay cả ảo ảnh cũng xuất hiện ! Quả nhiên không ngoài sở liệu, ăn luôn người là phương pháp chính xác. Để tình yêu dành cho người luôn vĩnh tồn, ta tiếp tục...”

“Ân công a

~ ta ở đây rồi! Còn chưa có bị chữ!” Bạch công tử đau đầu lắc lắc mái tóc, nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ của Từ Phiêu Nhiên, hắn đã biết được đáp án mình mong đợi! Nhìn Từ Phiêu Nhiên nheo nheo mắt, miễn cưỡng húp cho hết bát xà canh, Bạch công tử hạnh phúc đột nhiên cười khế, cúi người chuẩn xác hôn lên môi Từ Phiêu Nhiên một cái...

“Ta ở đây, vĩnh viễn cùng ân công người một chỗ, không hề rời đi...”

“Tiểu... Bạch... Thật là người! Người không có chết? ! Không có bị chữ? !”

“Đúng vậy a...”

“Rất hảo — “

“A! Ân công! Người không cần phun a! ! ! Nhấn một chút — đừng phun trên người mình a! Phun lên quần áo ta là tốt nhất !”

“... Tiểu Bạch...”

“Không ổn... A! Như thế nào lại ới ra! Người như thế nào có thể ăn nhiều như vậy a!”

“Ta... Yêu... Người...”

“Tốt tốt, đến đến, phun bên kia là tốt rồi... Ta giúp người vỗ lưng, có thoải mái chút nào không...”

Kết quả là, tuy rằng nhếch nhác không chịu nổi, nhưng thiên tùy nhân nguyện (**), người có tình rất cục trên đoạn kiều lại trùng phùng !

Có lẽ, không biết đoạn kiều kia có linh hay không, chỉ thấy sau bao nhiêu năm tang thương lại nhìn thấy một khúc trùng phùng, nước dưới cầu cũng nhấp nhô gợn sóng, sau đó thế nhân lại thêm một cái đáp án không thay đổi: “Trong cõi u minh... sớm có nhân duyên... nhất định...trùng phùng.”

Trăm năm sau ở một tiểu ***, thuyết thư nhân nước miếng tung bay hăng say giảng Bạch xà truyền. Mặc kệ qua bao nhiêu năm, mọi người vẫn thích nghe chuyện tình yêu xưa cũ. Sau khi truyền thuyết đã thuật lại xong, một tiểu cô nương đột nhiên truy vấn lão thuyết thư già nua: “Còn nữa không ! Ta còn muốn nghe...”

Lão thuyết thư uống một hơi trà, nghỉ ngơi một chút, suy nghĩ một chút trả lời: “Bạch nương tử chuyện xưa đã nói xong, nếu người còn muốn nghe, ta còn có thể giảng cho người một chuyện xưa đã thất truyền, vẫn là ông nội của ông nội của ông nội ta năm đó tận mắt chứng kiến, nói chính xác là chuyện một công bạch xà báo ân...”

“Chờ một chút!” Nữ hài tử đột nhiên ngăn cản lão thuyết thư, cẩn thận hỏi: “Trước tiên là nói về kết cục, ta không muốn nghe bi kịch, Bạch công tử kia là hảo kết cục sao?”

“Đúng vậy là, đương nhiên là!” Cười ha ha, lão thuyết thư hiền lành sờ sờ đầu tiểu cô nương, ánh mắt cười thành một cái mị tuyền: “Chuyện xưa sau khi kết thúc, bọn họ đều hâm mộ cuộc sống thần tiên, dắt tay nhau mà đi, làm một Tán tiên du hiệp!”

“Thật vậy chăng? !” Tiểu cô nương nghe vậy, hưng phấn phe phẩy ống tay áo lão nhân truy vấn.

“Đúng vậy, thật sự nga...” Đột nhiên, một thanh âm tao nhã vang lên ở một góc quán trà, tiểu cô nương cùng lão nhân tìm theo tiếng nói, lại chỉ nhìn thấy một bóng trắng phiêu nhiên rồi biến mất, giống như truy đuổi cái gì đó, hòa tan ở trong gió...

Cách đó không xa...

“Ân công! Người vừa mới trả lời có phải hay không chứng minh cùng Tiểu Bạch ở một chỗ thật sự tốt lắm?”

“Người cái Tiểu Bạch gốc a... Muốn ta nói mấy lần người mới hiểu được... Như thế nào lại không tốt... Ta yêu người a...”

“Ân công! Ta cũng yêu người!”

“Hảo hảo, chúng ta hiện tại mau trở về đi thôi, Tiêu Tương bọn họ phỏng chừng sốt ruột chờ, chúng ta chỉ cần đi ra ngoài sẽ chậm trễ không ít thời gian ở trên đường!”

“Ân!”

Trời chiều nhuộm đỏ phía chân trời, Tây Tử hồ kim quang lân lân...

Mấy tiểu phi yến cắt qua hoàng hôn, chậm chậm bay về tổ...

Đoạn kiều còn sừng sững bên cạnh Tây hồ, như một trưởng lão già nua, chứng kiến hết thấy kẻ đến người đi cùng biết bao nhiêu cố sự.

Cũng ghi lại tất cả bi thương, tất cả phần nộ, tất cả bất đắc dĩ, tất cả tiếc nuối, tất cả ưu sầu, tất cả hờn giận.

Còn có... tất cả hạnh phúc...

— Hoàn —

(*) Đây là hai câu thơ miêu tả cảnh đẹp ở Tây Hồ. Nhà thơ Tuệ Sĩ dịch nghĩa :

Mặt nước sáng lóng lánh, mưa vừa tạnh trông càng đẹp

Sắc núi quanh rào, mưa lại càng làm cho trông lạ ra.

(**) Trời đất nghe thấu lời nguyện cầu của con người

=====

Hoàn rồi

Múa múa

Ngay đêm giao thừa nha ! Chúc mọi người năm mới hạnh phúc.

18. Chương 18

Sự tình phát sinh sau khi Từ Phiêu Nhiên cùng Bạch công tử còn có hồ ly cùng Tiêu Tương dắt tay nhau ẩn cư nơi núi rừng...

Sáng tinh mơ, gà rừng trước nhà còn đang gân cổ gân họng gáy vang, núi rừng tràn ngập trong màn sương sớm còn chưa tán, vạn vật như được bao phủ ngăn cách với trần thế bên ngoài, chỉ có lũ chim sơn ca không chịu ngồi yên đứng trên cành cao vui vẻ ca xướng.

Một vật thể to lớn bất đồng với xung quanh hiện ra phía trước chỗ đám cỏ tranh. Đại địa theo nhịp chân nặng nề của hắn cũng phát ra tiếng run rẩy nho nhỏ. Mà cái nhà tranh nhỏ bé vốn không thể nào kiên cố, càng rên rỉ kịch liệt, tựa hồ bị lung lay sắp tắt thở đến nơi. Nhánh cây bị đẩy ra hai bên, người tới rốt cục cũng lộ ra chân diện mục. Tứ chi tráng kiện, lưng dày rộng như núi, lông mày rậm, mắt to cùng cằm râu quai nón, phối hợp cùng thân hình vĩ đại của hắn thật hoàn mỹ, tựa như trong bức tranh mà bước ra.

Duy nhất không tương đồng chính là, đại hán làm cho người ta có cảm giác không phải hắn có uy phong lẫm lẫm, mà là hàm hậu chất phác.

Nghi hoặc nhìn lại bàn tay to lớn của mình, lại kinh ngạc nhìn đến cái cổ tre mình vừa không nhắc nổi, đại hán do dự một lát, ho nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị đổi lại một loại phương thức tương đối ôn hòa là ...gọi cửa. Nhưng mà trước khi hắn kịp mở miệng, cánh cửa tự động tự phát “kêu thảm thiết” một tiếng mở ra.

Nhú nhú mày đại hán cười ngây ngô vỗ vỗ đầu mình, lẩm bẩm khen:

“Tiểu Bạch nó quả nhiên không có tu luyện uổng phí, tính được cả là ta muốn tới —— đáng tiếc một bóng người bị đá bay ra ngoài cất ngang ảo tưởng của hắn.

Xoa xoa tứ chi bị quăng đau nhức, hồ ly căn bản không chú ý quái vật to lớn phía sau, hắn đáng thương nhìn về mặt đầy lửa giận của Tiêu Tương phía trong cánh cửa, thê lương lại oan uổng kêu to:

” Vì cái gì...cũng không phải là ta nguyện ý”.

“Ít đến!”

Tiêu Tương cầm lấy cái chổi bạo khởi bạo phát, mày ngài dựng thẳng, không thềm liếc hồ ly lấy một cái, lạnh lùng ra lệnh:

“Trước khi mùa đông đến ngươi đừng hòng mơ tưởng ta cho vào nhà!”

Nói xong không để cho hồ ly có cơ hội ngụy biện, một phen đóng lại cổng tre, bỏ lại hồ ly vẫn còn ngồi dưới đất khóc thét cùng khách đến thăm đứng trợn trắng ở cửa.

“Cái gì chứ...thay lông theo mùa đâu phải chỉ có mình hồ ly ta...”

Trong lòng biết hai ngày này Tiêu Tương mỗi ngày quét dọn đều quét ra lông hồ ly chất đống như núi, từ lâu đã đủ oán khí, hồ ly chỉ là không thể oán giận một câu, liền nhận lệnh lồm cồm bò dậy. Ai... Ai kêu hắn không bằng bốn bạch xà, chỉ cần một năm thay da có một lần, mà da xà cũng không theo gió chung quanh bay loạn xạ được. Mỗi năm hai mùa xuân thu đến kỳ thay lông, Tiêu Tương luôn luôn bắt niệm phụ thê chi ân đá mình văng ra khỏi cửa, có điều nói gì thì nói... Hắn cũng không muốn hại mọi người ngay cả thời điểm ăn cơm trong bát cũng phiêu đến một đống lông hồ ly a. Nhưng ai kêu chính mình tu luyện không tới nơi, còn chưa có thoát khỏi thân hồ ly. Ai –

“Uy —— hồ ly a, đã lâu không gặp !”

Đại hán không thể thừa nhận mình to lớn như vậy mà bị người ta lừa đi như không tồn tại, lên tiếng thức tỉnh hồ ly, hắn quay đầu lại liền phát hiện phía sau là một chướng ngại vật to như trái núi nhỏ, theo tầm mắt rơi xuống đến ngực, lại một đường nhìn qua. Hồ ly yên lặng một lát, bán tín bán nghi trả lời:

“Như thế nào... Là người? ! Người thế nào lại tới nơi này?”

“Ta đã đứng vào hàng tiên ban, trước khi thăng thiên, đến xem ngươi cùng Tiểu Bạch hai người lão bằng hữu một chút!”

Đại hán gọi vào, so với hồ ly còn muốn kích động hơn. Hồ ly cũng xác định thân phận người tới, nắm lấy hai vai người trước cười đến ánh mắt đều loạn lên:

“Ai nha thật không nghĩ tới ngươi cũng thành tiên rồi. Năm đó ngươi chỉ vì không có nường, cả đêm chỉ biết bi thương kêu khóc, tiểu gấu ngựa này...”

“Ân... Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt thì, ngươi hình như là cũng bị mẫu hồ ly vứt bỏ. Thế nào? Hiện tại bị một nữ nhân nhân loại quất bảo? Càng ngày càng thất bại?”

Đại hán cũng bị hồ ly làm cho nổi lên hoài niệm, nhin không được theo ký ức hồi tưởng.

“Ách...đổi cái đề tài đi...”

Hồ ly giật nhẹ khóe miệng cười cứng ngắc một chút.

“Tốt...vậy nói lần trước người đi mê hoặc nữ nhi thôn trưởng Thường gia thôn, kết quả chui vào cả ổ chăn con nhà người ta, chuyện tình là làm sao?”

“Người muốn ta giết người diệt khẩu sao?”

Hồ ly hướng lên trời trở mình trợn trắng mắt, loáng thoáng cảm giác một cổ hàn khí từ sau cánh cửa bay ra, hung hăng khoá trụ hần. Không cần nghĩ cũng biết, tên gấu này lớn hòng, Tiêu Tương không nghe thấy mới là lạ. Hơn nữa đề tài còn dừng lại ở lịch sử phong lưu của mình ngày xưa... Nghĩ vậy hồ ly đột nhiên cảm thấy phía sau lạnh hơn, nhin không được rùng mình một cái...

“A? Nhắc mới nói a...nói chuyện một thời huy hoàng của người đi”.

Cho rằng hồ ly là không hài lòng mình đàm luận mấy chuyện nữ nhân, đại hán thật thà cười ngậy ngô một chút, cũng nịnh nọt khen một tiếng:

“Nếu ta nhớ không lầm, tình sử quang vinh nhất của người là một đêm đùa bốn mươi một tiểu nam hài đi? Trong đó có một người chính là Vương gia thế tử, sau thành một đoàn đạo sĩ hòa thượng bị mời tới, đủ lần qua lần lại ba tháng mới ly khai, làm hại ta đến khi ngủ ngay cả nói mơ đều là niệm kinh”.

“Được rồi...Đừng nói nữa”.

Chỉ hận chính mình nhỏ bé, không thể chặn được cái tên bốn hùng thối miệng này, hồ ly cười khổ liếc mắt cái nhà tranh phía sau đang run lên nhè nhẹ, quả nhiên một giây sau, Tiêu Tương rút gào vang tận mây xanh:

” Tử hồ ly! Hoa hồ ly! Người không cần đã trở về! Không bao giờ...!”

“Tiêu Tương bảo bối! Người nghe ta giải thích !”

Thầm than bất hảo, hồ ly vút gã đại hán còn không biết chính mình vừa gây nên tội sang một bên, nhào tới trước cửa, dùng móng vuốt cào vào cổng tre, phát sinh tạp âm làm cho người ta muốn phát điên:

“Kia đều là chuyện trước khi gặp người, không phải con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng sao? Người hãy nghe ta nói...người cho ta một cơ hội làm hồ, không đúng...một cơ hội hối cải để làm người a... Tiêu Tương”

“Người có phiền hay không a!”

Nửa ngày làm âm ỉ, không có bức ra được Tiêu Tương, ngược lại là Từ Phiêu Nhiên ngủ không đủ giấc tức giận đi ra, tuần nhan hiển lộ vẻ mệt mỏi, mặt nhẵn mày nhíu, Từ Phiêu Nhiên không hảo cảm bỏ thêm đá xuống giếng, đập hồ ly một cước, xấu tính nhắc nhở:

“Nói nhỏ coi, Tiểu Bạch còn chưa dậy, hần gần sáng mới chợp mắt một chút...”

” Người chính là ân công của Tiểu Bạch!”

Đột nhiên một tiếng hô như sét đánh truyền đến cái lỗ tai của Từ Phiêu Nhiên, dư âm quanh quẩn trong óc, làm hần nhin không được đảo lui lại mấy bước, cổ không để chính mình mất ngủ còn bị hôn mê. Từ Phiêu Nhiên đề phòng nhìn về phía ‘quả núi’ vừa gây cho mình áp lực:

“Ngài là vị ấy?”

“A!” Vỗ vỗ đầu mình, đại hán vui tươi hơn hử giới thiệu: “Ta quên, quên nói! Ta là bằng hữu Tiểu Bạch, ở trong động cùng nhau tu luyện, năm đó, hần không dám ngủ một mình, đều là ta bồi hần”.

Hoàn toàn không có chú ý Từ Phiêu Nhiên sắc mặt vốn không tốt còn nghe chính mình hạ nửa câu đã biến thành xanh mét, cũng không chú ý bên cạnh hồ ly đã thủ thế ‘cắm nói thêm gì nữa’ sắp đánh mình, đại hán chìm đắm giữa hồi ức hạnh phúc, thao thao bất tuyệt nói thêm:

“Còn có a, Tiểu Bạch sợ nhất cô độc, trước đây không có ta, hắn còn có thể ngủ một mình...nhưng sau khi ngủ cùng ta, hắn luyện tiết ly khai. Mỗi lần đến lúc đi ngủ, thì nhất định tìm ta tới bồi hấn. Kết quả tên kia lúc nào cũng ngủ trước so với ta, lại dậy muộn hơn ta, khiến cho ta dở khóc dở cười...”

” Đủ rồi!”

Từ Phiêu Nhiên nheo lại con ngươi đầy lửa giận, cắn chặt môi dưới, cả người run rẩy cắt ngang lời nói của đại hán. Hắn nghe không nổi nữa! Tuy rằng hiểu rõ đó là chuyện quá khứ, nhưng hắn vẫn vô pháp tiếp nhận Bạch công tử đã từng mê loạn như thế. Tại sao có thể như vậy... Bạch công tử đơn thuần cùng trẻ con tất cả đều là giả bộ cho mình xem phải không?

Lắc đầu, Từ Phiêu Nhiên nói cho bản thân mình không thể dễ dàng tin tưởng một người xa lạ được. Hắn giương mắt cười, lời nói cũng không lo lắng nhiều như hắn tưởng tượng:

“Nói càn! Tiểu Bạch thế nào lại cùng người ngủ? Người đừng nghĩ tới nơi này bàn lộng thị phi, Ta, ta tin tưởng Tiểu Bạch!”

“Ta chưa nói dối a?”

Đại hán khó hiểu, không thấy hồ ly một bên đã muốn học máu, đón nhận ánh mắt lạnh liệt của Từ Phiêu Nhiên, thản nhiên trả lời:

“Chúng ta cùng nhau ngủ rất nhiều năm, không tin người đi hỏi hắn!”

“Ta không tin...”

Đại hán lẽ thẳng khí hùng làm Từ Phiêu Nhiên rối loạn, hắn bị thương run rẩy toàn thân nắm tay nắm chặt, ánh mắt thất thần hiện lên ảo ảnh đại hán cùng Bạch công tử lần lượt đan xen, vô pháp bình tĩnh tự hỏi:

“Lẽ nào Tiểu Bạch vẫn giấu diếm ta... Hắn rốt cuộc vẫn gạt ta?”

“Làm sao vậy, chúng ta ngủ cùng nhau cũng không phải cái gì ghê gớm?”

“Không tính cái gì? Các người quả nhiên... Quả nhiên đúng là cảm thú a —— “

Lý trí bị thiêu đốt, Từ Phiêu Nhiên thụ thương nhắm chặt mắt, nặng nề lắc đầu. Bạch công tử nghe được tiếng ồn ào tĩnh lại, vẻ mặt vẫn còn lưu lại buồn ngủ đuổi tới cửa. Từ Phiêu Nhiên than thở:

“Tiểu Bạch...Ta không phải trách người... Ta biết rõ đó là chuyện quá khứ...”

“Ân công?”

Bạch công tử nhu liệu nhu con mắt, còn chưa kịp thanh tỉnh đánh ngáp một cái. Đột nhiên hắn phát hiện đại hán tại cửa, mạnh mẽ tảo hưng phấn hấn lên, tiếp theo, kêu lên vui mừng.

” Thế nào là người! Đã lâu Không gặp a!”

“Tiểu Bạch... Người còn nhớ rõ ta?”

Đại hán cảm động bước lên vài bước, kinh hỉ truy vấn.

“Đương nhiên nhớ tới, tu luyện nhiều năm như vậy, chúng ta đều là cùng nhau ngủ, bảo ta muốn quên cũng không được.”

Bạch công tử không nghi ngờ thốt ra, chuyện cũ như sóng triều ủa về, không phát hiện Từ Phiêu Nhiên mở miệng hít sâu một ngụm lớn khí, chuẩn bị chạy trốn...

“Tiểu Bạch. Ta sẽ tiếp thu quá khứ của người, xin người cho ta thời gian —— a a a ——”

“Ân công?”

Bạch công tử á khẩu không trả lời được nhìn Từ Phiêu Nhiên chạy như bay đi, hắn không hiểu gì hết trừng mắt nhìn hồ ly cùng đại hán.

” Các người vừa truyền bá cho ân công ta cái quái gì vậy? Biết rõ hắn thích suy nghĩ nhiều... Đem vấn đề phức tạp hóa...”

“Ai...” Hồ ly suy sụp hạ hai vai, nhìn hai kẻ không biết thức thời này trợn trắng mắt: “Ta van người, người công nhiên thừa nhận mình ngủ cùng nam nhân khác, hắn nghe xong có thể không thương tâm sao?”

“Vì sao thương tâm?” Tiểu Bạch càng thêm hồ đồ. Ngoại trừ a Hùng ta có ngủ cùng ai đâu, Người thì không chịu theo ta ngủ!”

” Ta là không chịu cùng người ngủ... Bởi vì cái kia không gọi là ngủ, cái kia kêu ngủ đông. Sao các người không nói rõ ra như thế xem sao?”

“Lẽ nào... Ân công hắn hiểu lắm...”

Bạch công tử rút cục bắt đầu minh bạch tình thế nghiêm trọng, hắn bắt an dặt vạt áo, dùng nhãn thần truy vấn, mà hồ ly không chút do dự cho hắn đáp án:

” Không phải lẽ nào. Hắn căn bản là hiểu lắm. Nhanh lên một chút đuổi theo a!”

E rằng thiên hạ còn chưa đủ loạn, hồ ly hảo tâm thêm vào một câu: “Cẩn thận nếu người chậm một bước, ân công người thực sự luẩn quẩn trong lòng”.

Không còn thời gian mà ở lại hỏi hồ ly cái gì kêu là luẩn quẩn trong lòng, Bạch công tử kinh tê một tiếng, hóa thành một đám khói trắng bay đi.

Hai người bị lưu lại có chút suy nghĩ nhìn nhau, nhìn đại hán vẻ mặt vô tội, hồ ly thực sự không còn lời nào để nói, đơn giản không để ý tới hắn, tiếp tục đi năn nỉ lão bà nhà mình.

“Tiêu...” ngay lúc âm thanh đầu tiên của hân hô lên, một đồng lời nguy biến tốt đẹp hân còn chưa kịp phun ra, cánh cửa đột nhiên bị xô ra từ bên trong, Tiêu Tương ẩn giấu bạo phát, kiêu nhan bình tĩnh, trên lưng nàng còn có một bao quần áo.

“Người đây là phải...”

Trong lòng miêu tả sinh động đáp án làm hồ ly sợ hãi. Hân chạy như bay qua ngăn trở thông lộ duy nhất hạ sơn. Tiêu Tương hung hăng liếc hân, khẩu khí muốn bao nhiêu lạnh có bấy nhiêu.

” Ta đều nghe thấy được. Đối với Tiểu Bạch là hiểu lắm, còn tình yêu vĩ đại của người thì có cái gì giải thích sao?”

“Ta...” thảm than mệnh khổ, hồ ly nín lấy Tiêu Tương, thanh âm cầu xin có thể truyền đi mấy dặm: “Ta đã sửa lại a”

Hồ ly bên này vội vàng, xa tại vách núi bên kia Bạch công tử cũng không được tốt hơn là mấy.

“Ân công... Cái kia... Người hiểu lắm rồi...” Bạch công tử cẩn cẩn dực dực tiếp cận Từ Phiêu Nhiên đang ngồi ở trên vách đá, cho dù không cần lo lắng hân sẽ nhảy xuống, Bạch công tử cảm giác tâm đau nhức vẫn như cũ. Tựa hồ đối với việc hân tới gần cũng không bài xích, Từ Phiêu Nhiên tĩnh tọa một hồi, giống như tự hỏi một cái gì đó rất trọng yếu, mi tâm càng ngày càng bế tắc, làm cho Bạch công tử thở dài muốn vì hân giải khai.

Tự nhiên dương tay, Từ Phiêu Nhiên nắm lấy cánh tay Bạch công tử đang hướng tới, tiến đến bên môi hôn nhẹ, một đôi mắt sáng không hề bị mê hoặc, lúc này chỉ lóe ra kiên định, yên lặng nhìn chăm chú vào dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Bạch công tử.

“Tiểu Bạch...”

Bị thanh âm khàn khàn nhưng mười phần hữu lực khinh gọi, Bạch công tử mềm nhũn ngã vào lòng ngực Từ Phiêu Nhiên gật đầu:

“Ân công... Ta đang nghe...”

“Ta rút cục minh bạch...”

Thanh âm nhọt nhạt mê mị, hoặc Bạch công tử tiểu nhan như rặng mây đỏ, an tâm cười thả lỏng một chút:

“Người minh bạch là tốt rồi...”

“Đúng vậy...”

Ôm lấy Bạch công tử, Từ Phiêu Nhiên dứt khoát kiên quyết tiếp lời:

“Bất luận ngươi có nhiều quá khứ, bất luận ngươi trước đây ngủ cùng ai, ta vẫn như cũ ái ngươi”. Bạch công tử mở to hai mắt ngốc tại chỗ, chậm rãi cứng ngắc...

Hoàn toàn không biết chính mình vừa gây chuyện, đại hán nhìn sắc trời phía xa, nghe hồ ly cầu xin nhất thành bất biến cùng Bạch công tử thở dài không biết là lần thứ mấy, vỗ vỗ bụi trên người tiêu sái đứng dậy.

“Các ngươi thoát nhìn đều ngốc nghếch như nhau, cũng không tồi, ta đây cứ yên tâm phi thăng đi”.

“Điểm nào mà ngươi nhìn ra không tồi?”

Hồ ly cùng Bạch công tử hiếm có thời gian đạt thành chung nhận thức, nghe xong đại hán nói, hầu như trăm miệng một lời quay đầu lại. Hảo hảo, một ngày đêm tất cả đều rối loạn, đầu sỏ gây nên còn dám nói loại này. Nếu không xem nhiều năm giao tình, hai người thật là xúc động muốn xông lên cho hắn chút giáo huấn, Nhưng trước mắt cấp bách là...

“Tiêu Tương... Cho ta một cơ hội... ta biết rằng ngươi không phải thực tâm muốn vậy a...”

“Ân công... Ta chỉ cùng ngươi mới có loại quan hệ này... Ngươi phải tin tưởng ta a!”

“Tiêu Tương...”

“Ân công...”

Nhìn thân ảnh bọn họ dưới nắng chiều bận rộn, không biết vì cái gì, có một loại cảm giác ảm áp nảy sinh từ tận đáy lòng đại hán, mặc dù thoát nhìn không giống, nhưng quanh thân bốn người có một loại hạnh phúc mỹ mãn tựa như bao phủ...

Âm thầm vì các bằng hữu cảm thấy cao hứng, đại hán hóa thành một đạo kim quang ảm áp chậm rãi bốc lên... Lưu lại một câu chúc phúc...

“Tiểu Bạch... Hồ ly... Ta lần sau lúc rảnh rồi tái tới tìm các ngươi ngoạn...”

“Không có lần sau!”

“Không cần tái xuất hiện!”

Mặt trời chiều ngã về tây, một ngày đêm bình thản hạnh phúc kết thúc... Vẫn như cũ...

Trong núi thanh nhàn, hôm nay vô sự...

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-cong-tu>